

Ett stort tack till min Mamma och Claes som hjälpt till att sortera bort många felaktigheter i textunderlaget.

Prolog

Skeppets logg 13.42.18:

Passagerarna är vid god hälsa och humöret är på topp. Det återstår nu endast två dagar på vår resa tills vi når vårt mål. Resultaten från datascanningen verkar mycket lovande. Allt tyder på att detta är planeten vi letat efter. Som förutspått finns där gott om vatten och atmosfären innehåller en lämplig blandning av kväve och syre. Det finns även vissa mängder metan och svavelväten i luften, men halterna ligger väl under gränsvärdena. Medeltemperaturen är något högre och gravitationen något starkare än hemma, men dessa är också inom acceptabla gränser. Vi försöker ta kontakt med planetens invånare när vi kommer närmare.

Klart slut.

Kapitel 1

Philippe Dupont tog ett djupt andetag och fick i sig syreblandad luft genom ett munstycke. Han kände ett lugn inombords och hans hjärta slog med stadiga långsamma slag. Munstycket var kopplat via en slang till en liten silverfärgad behållare i bältet. Luften i behållaren skulle räcka i ytterligare en halvtimme. Vattnet runt omkring honom kändes behagligt ljummet mot hans grönaktiga hud. Solljuset från ovan fick omgivningen att lekfullt skimra i grönt och gult. Philippe andades ut och glittrande luftbubblor for upp mot ytan fyra meter ovanför. Längre ner under honom var vattnet mörkt. Han visste inte hur djupt det var här, men troligen låg botten flera hundra meter under honom. Han simmade förbi en skog av ljusgröna alger. Dess trådliknande stjälkar svajade långsamt med den svaga strömmen. Små gulskimrande skalbaggsliknande djur simmade ivrigt runt bland algtrådarna. När Philippe närmade sig med handen flydde de längre in i algskogen. Ett tiotal meter bort såg han ytterligare en av de flytande öarna. *Den där ön ser ännu mer lovande ut än den förra. Men vem vet? Kanske ännu ett misslyckande.*

Den femtonårige Philippe hade aldrig varit i den här delen av träsklandet tidigare och han var mycket osäker på vad han skulle finna. I sitt bälte bar han en nätkasse, som förhoppningsvis snart skulle fyllas av silverbubblor. Gärna de av god kvalitet, vilka kunde ge många crowns på marknaden. Just nu låg där endast en ganska liten blåskimrande bubbla, som hittats på undersidan av den flytande ö han nyss lämnat.

Plötsligt såg han i ögonvrån något stort och mörkt på sin vänstra sida. Hjärtat började rusa. Han vände panikartat på

huvudet och såg något mörkgrått komma simmande emot honom. Det stora fiskliknande djuret var över fem meter långt, hade fyra kolsvarta ögon och en stor mun fylld av sylvassa decimeterlånga tänder. Ett riktigt monster. Philippe andades ut. *Bara en gråsimmare*, tänkte han lättat. *Där skrämde du mig ordentligt. Det var inte snällt.* Gråsimmare var visserligen det farligaste rovdjuret i hela träskvattnet, men helt ofarliga för honom och alla andra humanoider på planeten. Philippe vände sig om i vattnet och tittade nyfiket på det skräckinjagande rovdjuret. Gråsimmaren gled långsamt förbi honom på endast någon meters avstånd. På var sida om dess kropp fanns en rad av långa ledade extremiteter, som den använde till att fånga och hålla fast sina byten. Det stora vattendjuret verkade helt ointresserat av honom och simmade vidare. Gråsimmaren var på jakt efter ett bättre smakande bytesdjur, som den kunde spåra upp med hjälp av sitt mycket känsliga luktsinne. Dess favoritföda var jambufåglar; en sorts flygande djur som ofta kunde ses simma på träskvattnets yta i grupper om tre till sju djur.

Philippe vände sig åter framåt. Han satte fart genom att sparka till med simfötterna, som satt fastspända på hans grönhåriga fötter. Han kom fram till flytön och synade den del som låg under vattnet. Smala röda blad från undervattensväxter rörde sig långsamt med den svaga strömmen. Han tyckte de liknade fagra dansare i röda folkdräkter. De värdefulla silverbubblor Philippe sökte kunde oftast hittas i mörkret på öarnas undersidor. Han bytte därför riktning och simmade neråt längsmed den frodiga växtligheten. På undersidan dit solljuset inte nådde tog växtligheten tvärt slut. Men där fanns något annat. Philippes ansikte sken med ens upp i ett stort leende. *Äntligen lite tur!* Undersidan på den här flytön sken upp av myriader av ljusblå lyspunkter i olika storlekar. Det här var en riktig skattkammare med silverbubblor. Han simmade fram och undersökte dem närmare. Vissa av bubblorna rörde på sig

när hans hand kom nära dem. Silverbubblor var levande djur. De levde vanligen ett stillsamt liv inuti och på undersidan av träsklandets många flytöar. Deras självlysande globliknande bakkroppar var ihåliga och fyllda av vätgas, vilket även bidrog till att öarna i träsklandet kunde flyta. Det fanns även många andra bubbeldjur som bidrog till träsköarnas flytkraft, men inga andra lika vackra som silverbubblorna. Philippe undvek de levande bubblorna som långsamt tog sig fram med sina korta spadliknande extremiteter. Hans hand greppade istället försiktigt tag i en stor bubbla från ett avlidet djur, som endast lämnat efter sig sin runda bakkropp. Det var dessa man kunde sälja på marknaden för ett bra pris. Philippe tog fram en lång kniv från bältet och lirkade försiktigt loss den lysande bubblan från lagret av sediment. Silverbubblan granskades noga. Han visste vilka vanliga defekter han skulle leta efter. Den här silverbubblan var lyckligtvis oskadad och av mycket hög kvalitet. Han stoppade försiktigt ner skatten i sin nätkasse och fortsatte sitt sökande på undersidan av ön. Silverbubblornas skimmer lyste upp omgivningen med ett svagt blåaktigt ljus, vilket gjorde dem lättare att hitta. Philippe fick snart syn på en stor bubbla, som hade ett runt hål i sitt skal. Han vred missnöjt på munnen. *Spikkrabba!...* Philippe tittade sig runt omkring. De flesta av vattendjuret i träsket lämnade honom i fred, men spikkrabborna angrep alla levande djur de kunde komma åt - inklusive simmande humanoider som inte var tillräckligt försiktiga. Spikkrabborna hade tio ben med vassa spetsar, som till och med kunde göra hål i silverbubblornas hårda skal. Men lyckligtvis blev deras trekantiga kroppar sällan större än ett par decimeter och benen ungefär lika långa. De kunde dock fortfarande göra stor skada. Det hade många gånger hänt att dykare, som attackerats av en hel flock med spikkrabor, avlidit. Philippe såg inga krabor i närheten och pustade ut. *Skönt att få jobba ostört.* Han fortsatte sitt arbete med att samla silverbubblor och hittade flera stora

exemplar av god kvalitet. Det tog tid att gå igenom flytöns undersida, men arbetet fick honom att känna ett stort lugn inombords.

Till sist blev nätkassen full och lyftkraften från bubblorna gjorde att Philippe ofrivilligt flöt upp mot undersidan av ön. Han stack försiktigt tillbaka kniven in i skidan som satt fast vid bältet. Sedan ställde han sig försiktigt upp och iakttog omgivningen, ståendes upp och ner, med fötterna på öns undersida. Mörkret från djupet fanns nu ovanför honom. Det var alldeles tyst. Philippe andades långsamt genom munstycket och lät sig omfamnas av den fantastiska omgivningen. Han kände sig som ett med vattnet. Här nere kunde han vara sig själv. Ovanför vattenytan fanns det vardagliga livet med skola, arbetet i affären och hans jobbiga granne. De surrande tankarna om dessa ting försvann alltid i det ljumma vattnets omfamning. Philippe tittade på den glittrande fångsten i nätkassen. Dessa silverbubblor skulle kunna ge ett mycket bra bidrag till hans annars skrala ekonomi.

När Philippe vred sig om fick han syn på ett lustigt djur som kom simmande emot honom. Det liksom ålade sig fram genom vattnet sidledes. *Men! Vad är det där?* tänkte Philippe. Han blev riktigt nyfiken och höll sig stilla för att inte skrämma bort djuret. Det var lite drygt en meter långt och hade fyra ögon, som satt mitt på den ganska smala kroppen. Ögonen, som verkade iaktta honom intensivt, var klargröna med vita irisar. På vardera sidan om dessa var skinnet symmetriskt mönstrat med flera band i gult, rött och grönt. Längst ut på vardera sida fanns dessutom sju böjbara utskott, som liknade fingrar. Djuret stannade upp tre meter ifrån honom och verkade nyfiken på vem han var. Philippe hade en gång hört sin pappa beskriva ett djur som såg ut som detta, men det var länge sedan och han kom inte ihåg vad hans far kallat djuret. Självt hade han aldrig sett något liknande under alla sina besök i träskmarkerna. Djuret stannade upp. Philippe sträckte lång-

samt ut sin högra arm och vinkade med handen. Djuret svarade genom att blinka till med sina två mittersta ögon. Sedan snurrade det runt sin kropp ett par varv och började själv vinka med sina fingerliknande utskott. Philippe skrattade åt detta och var nära att tappa munstycket. Han skärpte sig och vinkade på nytt till djuret. Djuret vek sig då dubbel, så att ögonen tittade åt olika håll och fortsatte en stund till med att utföra andra komplicerade rörelser. Till sist vecklade djuret åter ut sig till hela sin längd. Efter ett tjugotal sekunder i stillhet började djuret att långsamt simma tillbaka snett neråt. Philippe tittade efter det lustiga djuret och lade först nu märke till att djuret åt det hållet inte var helt mörkt. Åt det håll djuret simmade fanns ett svagt rödaktigt skimmer, som han inte lagt märke till tidigare. Philippe hade aldrig sett annat än mörker när han tittat ner mot träskvattnets ofantliga djup. Det här nya röda skimret förbryllade honom. Hans pappa hade sagt att träskvattnet på vissa ställen var upp till femhundra meter djupt, men varken hans far eller han själv hade någonsin dykt ända ner till botten. Det sällskapliga djuret simmade allt längre ner i djupet och var snart utom synhåll. Philippe skulle gärna ha velat följa efter det, men där fanns tre problem. För det första började luften ta slut. För det andra var vattentrycket allt för högt där nere. Det skulle krävas dykarpiller för att hans kropp skulle kunna klara av trycket. För det tredje gjorde silverbubblorna i nätkassen att han skulle flyta upp som en kork. Philippe fick helt enkelt vänta med djupdykningen till ett senare tillfälle. Han suckade och följde det lustiga djuret med blicken tills det försvann i det röddisiga mörkret nedan. *Vad var det där för skumt djur egentligen?* Philippe höll kvar blicken ytterligare någon minut och hans huvud korsades av många funderingar. *Finns det kanske andra konstiga djur som lever där nere? Och det där svaga röda skenet... Kan det kanske komma från någon självlysande alg? Ingen aning!*

Sedan gick Philippe försiktigt framåt på flytöns undersida. Han kom förbi undersidans kant och lät de gasfyllda silverbubblorna i nätkassen föra honom uppåt. Vattnet blev allt ljusare nära ytan och små mikroskopiska djur fick solljuset att glittra som från pyttesmå stjärnor. Philippes huvud kom upp ur vattnet likt en kork. Han tog ut luftaggregatet från sin mun och tittade sig runt omkring. Där fanns flera av träskets flytöar med frodig växtlighet, mestadels i matta gröna och gula färgnyanser. Himlen ovanför honom var alldeles klarblå. Inte ett moln syntes där uppe. Philippe vände blicken åt det håll han tidigare kommit ifrån och började att simma med lugna men effektiva simtag. En decimeterlång röd surrare flög förbi tätt ovanför hans blöta gröna hår. Philippe doppade instinktivt ner huvudet, trots att surrare är helt ofarliga och endast äter växter. Han kom upp igen och tittade irriterat efter den lilla rödskimrande flygaren, vars skimrande vingar flaxade febrilt.

”Stick och brinn, ditt nedrans småkryp.”

Vad var det där? Är jag verkligen en sådan fegis?

Han fortsatte att simma förbi ytterligare en flytö med rik växtlighet och fick då syn på sin kanot, som låg förtöjd vid en annan flytö ännu lite längre bort. Den orangegula solen var sakta på väg att gå ner mot horisonten, men det var ännu endast eftermiddag och Philippe kände fortfarande solstrålarnas sköna värme mot sin panna och sina kinder. Det glittrade i vattnet framför honom och han fick kisa med ögonen medan han simmade. Han hävde sig viggt upp i den lilla kanoten. Men balansen var sådär. Trots sina många år i träsklandet vickade båten ändå till. Han parerade snabbt genom att flytta sin kropps tyngdpunkt till ett bättre läge. Kanoten stabiliserade sig och Philippe pustade ut. Han satte sig ner och skulle just spänna av sig nätväskan med silverbubblorna när något prasslade till i en buske precis till vänster om repet som kanoten var förtöjd med. Philippe hann endast börja ropa: ”Nej! ...”, när något runt och luddigt kom farande rakt emot

honom. Djuret var en duffel; ett meterhøgt landdjur med rund kropp beklädd med fluffig vit päls. Duffeln hade sex spinkiga ben med mjuka tassar och två stora blå ögon. Djuret hoppade rätt på Philippe, som inte hade en chans. Han blev knuffad i vattnet med duffeln ovanpå sig. Det blev ett högljutt plask. Philippe kom snabbt upp till ytan igen, spottade ut lite vatten och tittade ilsket på duffeln.

”Yuno! Fy skäms på dig. Jag har ju sagt till dig flera gånger att inte göra så där.”

Yuno, som varit Philippes husdjur i fyra år, flöt på vattenytan likt en luftfylld boll. Hon tittade på sin husse med ett förvånat uttryck i sitt ludna ansikte och tänkte: *Kan det vara så att husse är arg? Nä, han är nog bara irriterad över något helt annat. Han kanske är hungrig, precis som jag. Väldigt hungrig.*

Kapitel 2

Följande morgon var det lördagsmarknad i Philippes gamla hemstad Quenlinburg. Enstaka moln gled fram över den blå himlen och en frisk östlig bris tvingade bort den värsta hettan vilket gjorde att lufttemperaturen i staden blev behaglig. Quenlinburg låg i det enormt stora Träsklandet, som totalt inkluderade miljontals flytöar. Träsklandet var uppdelat i ett tiotal provinser av olika storlek. Staden Quenlinburg var den nordligaste av städerna i den stora Maku-provinsen som sedan trettio-två år tillbaka styrdes av Kung Hamtot V. Philippe hade aldrig själv sett Kungen, det var det få som hade. I Maku-provinsen fanns det även ytterligare fem större städer och alla var belägna på stora flytöar vilka var ordentligt förankrade med botten, så att de inte skulle driva iväg med strömmarna. Philippe hade under sitt liv endast hunnit besöka två av de andra städerna; Thale och Walbeck. Han föredrog dock sin egen stad Quenlinburg som var något mindre tätbefolkad än de andra två storstäderna. Philippe trivdes inte så bra i folkmassor. Quenlinburg var även den äldsta staden i Maku-provinsen och många av husen var mer än tiotusen år gamla. Philippe och hans husdjur Yuno stod nu på Stora Torget. De stod bakom ett stånd som de hjälpt till att montera ihop. Denna dag delade Philippe ståndet med en storvuxen fyrtio-treårig kvinna, även hon tillhörande träskfolket. Kvinnan var här för att sälja olika bär som växte vilt i träskmarkerna och Philippe visade upp en låda med tretton silverbubblor av bra kvalitet. Han var riktigt stolt över sin fångst. De hade den här gången fått en plats nära ett stort blomkålsliknande träd med rosafärgade trattformade utväxter. Trädet gjorde att de mesta-

dels stod i en behaglig skugga. Marknaden hade precis öppnat och folk började strömma till. Det var mestadels träskfolk som besökte marknaden, men det brukade även dyka upp ganska många ungor. Dessutom brukade även några valarier ta sig ner till staden för att hitta enstaka fynd de kunde skryta om för sina rika vänner.

”Philippe! Läget?” ropade en muskulös ung man som kom gående motståndet där Philippe stod.

Philippe fick syn på sin gamle vän John Milestone och svarade:

”Allt bra! Och du?”

”Kan inte klaga”, svarade John.

Han gick fram tillståndet och började granska silverbubblorna i lådan. John var likt de flesta ungor blåblek i hyn. Han hade kortklippt rostbrunt krusigt hår och var minst huvudet längre än Philippe. För att vara en ungo hade han en ganska smal kroppsbyggnad. Idag bar han sin gulbruna kadettuniform, men inga vapen, då han var ledig från tjänst. Den tillhörande bruna kepsen hade han lämnat hemma. John log brett och visade upp sina kritvita, näst intill felfria, tänder.

”De här är ju jättefina”, fortsatte John. ”Var har du fått tag på dem?”

Philippe flinade och visade upp sina gulvita tänder med kraftiga hörntänder.

”En grodd avslöjar aldrig sitt ställe med silverbubblor, det vet du väl” sa han retsamt.

Grodd var den egentliga benämningen för träskfolket, men namnet användes sällan då det kunde anses nedlåtande.

Yuno hoppade upp på bordet och gnuggade sitt luddiga huvud mot Johns hals. Det var hennes sätt att hälsa och den här ungoen kände hon väl. John besvarade hälsningen med att klia duffeln på huvudet, vilket Yuno uppskattade. De gamla vännerna fortsatte att samtala i några minuter, men sedan

tackade John för sig och gick vidare. Han hade endast förmiddagen ledigt och ville hinna kolla in resten av marknaden.

Mer folk kom in i marknadsområdet och många stannade för att undersöka Philippes silverbubblor, som förutom att de var vackra att se på, även hade en praktisk användning som mörkerbelysning. Bubblorna kunde, om de var i gott skick, behålla sin självlysande förmåga i mer än tjugo år. En smal kvinna tillhörande träskfolket frågade Philippe om priset på silverbubblorna. Hon hade pråliga kläder som hon gjorde allt för att visa upp. Klädnaden inkluderade en bred fjäderklädd hatt av senaste modet. Kvinnan tyckte att priset som Philippe angav var för högt. Hon började omedelbart att pruta och började med ett pris som var hälften av det som han angett. De kom inte överens... Kvinnan fnös och gick buttert därifrån med näsan i vädret.

Plötsligt gled en ung valarisk man fram motståndet, stående på sin svävarbräda. Bakom honom gick en bastant ungotkvinna. Hennes överarmar var lika tjocka som Philippes lår. Kvinnan bar en strålpistol i hölstret och var definitivt valariens livvakt. Träskfolket som befann sig i närheten skingrades och sökte sig snabbt till andra stånd. Den valariske mannen verkade endast vara ett par år äldre än Philippe. Men valariernas ålder är oftast mycket svårbedömd, då folkslaget åldrades mycket långsamt. De kunde bli mycket gamla, vanligen uppåt hundrafemtio år. Den unge mannens hy var mörkbrun. Han hade, likt de flesta valarier, en skarp höknäsa och ett högt hårfäste med kolsvart rakt hår. För att vara en valarier var han ganska enkelt klädd med en lång vit tröja samt fluffiga grå byxor.

”God dag min vän!” sa han med en melodisk, men oförväntat mörk röst.

Philippe kände sig plötsligt mycket intresserad av vad den unge valariern hade på hjärtat. Han fokuserade sin blick mot honom och svarade.

”Välkommen till Quenlinburg, min ädle herre. Vad önskas idag?”

”De här silverbubblorna ser ju jättefina ut. Skulle jag kanske kunna få sex stycken för femhundra crowns?”

”Eh. Femhundra?”

”Jovisst, min unge man” sa valarien älskvärt. ”Det är ett bra pris och du behöver säkert pengarna, eller hur?”

”Jo, det är ett bra pris” sa Philippe lamt.

Han kände en plötsligt trötthet och fick kämpa för att hålla upp ögonen. Valarien visade fram sin betalningsring och köpet slutfördes genom trådlös överföring till Philippes kontobricka, som fanns implanterad i underarmens armbågsben. Den unge mannen tog emot bubblorna och svävade vidare med livvakten tätt efter. Philippe kände sig ovanligt tung i huvudet. Men han hade ju fått ganska mycket pengar och det var ju bra... *Borde jag inte ha fått lite mer?* Han satte sina fingertoppar emot sina trötta ögon och suckade. Yuno hoppade upp på bordet och gnuggade sitt håriga huvud mot hans panna. Duffeln tittade oroligt på sin husse med sina stora blöta ögon. *Allt bra min vän?* tänkte Yuno. *Du ser ovanligt trött ut. Du behöver kanske äta något? Jag känner mig faktiskt också lite hungrig. Kom så går vi och äter.* Philippe gav Yuno en varlig kram och lyfte ner henne till marken igen, innan kvinnan bredvid honom skulle börja klaga. Yuno såg missnöjd. Hennes vän hade som vanligt missbedömt hennes avsikter totalt.

Strax därefter kom det fram en kortväxt kvinna tillståndet. Hon var späd och iklädd en löst sittande grå tröja. Hatten på huvudet dolde det mesta av hennes ansikte, men det som syntes visade att kvinnan var ung. Med en blixtsnabb rörelse sträckte hon ut båda sina armar och greppade tag i två silverbubblor. Kvinnan sprang sedan snabbt iväg med bytet i sina händer. Det tog en liten stund innan Philippe fattade vad som hänt. Han skulle just ropa något, när den storvuxna kvinnan bredvid förekom honom.

”Stoppa tjuven!” skrek hon ut med hög raspig stämma. ”Hon springer där borta.”

Philippe började ta upp jakten efter den flyende och Yuno hoppade glatt efter. *Springa efter husse! Det är bra. Husse behöver bättra på sin kondition lite.*

Tjuven sprang vidare. Hon gled förbi en barnfamilj och duckade blixtnabbt när en äldre man sträckte ut en hand mot henne. Hon lyckades undvika mannen. Philippe fick också upp farten, men knuffade av misstag till en ung kvinna med axeln. Kvinnan tappade sin korg som var till brädden full med grönsaker. Ett tiotal mogna frukter sprack upp och marken fläckades av gulaktig saft. Han vände på huvudet och sa ursäktande:

”Förlåt, jag jagar en... Uff!”

Phillippe sprang rakt in i en mycket tjock äldre kvinna, som bar en fin hatt dekorerad med gula fjädrar. Båda föll ihop till en hög på marken och alla vackra fjädrarna lossnade från hatten. Den tjocka kvinnan skrek ilsket!

Tjuven fortsatte att sicksacka sig förbi folket på marknaden. Hon var på väg mot en smal sidogata i närheten, som just nu var helt tom på folk. *Snart hemma*, tänkte hon och började flina. Men då anade hon något i ögonvrån till höger om sig. Plötsligt kastade sig någon över henne. Hon hade inte en chans. Det var John som hört skriken och sprungit genom marknaden parallellt med tjuven. John höll fast den unga kvinnan mot marken. Hatten hade fallit av och visade ett vackert ansikte inramat av kortklippt grönt hår som var rakat på ena sidan. John stirrade som hypnotiserad in i hennes stora smaragdgröna ögon. Han blinkade till och återfick kontrollen.

”Släpp mig din stora kluns” sa hon surt.

Den sura minen klädde henne inte.

”Tror inte det” sa John lugnt och tittade på de två silverbubblorna som hon fortfarande hade i fasta grepp i

vardera hand. ”Min pappa är Polismästare här i staden och hur skulle det se ut om jag lät en tjuv löpa?”

Yuno hoppade glatt fram mot dem, tätt följd av Philippe. Den unge mannen stannade upp, lutade sig framåt och pustade. Han var inte i så bra form.

”Tack John! Där räddade du mig igen.”

Ungolen tittade upp mot sin gamle vän och log.

”Jo, men den här gången behövde jag i alla fall inte rädda ditt liv. Nu var det ju bara frågan om lite pengar.”

Senare efter lunch gick Philippe och Yuno ut från ett gammalt apotek, beläget någon kilometer väster om den gamla marknadsplatsen. I handen höll han en papperspåse med en burk dyrbara dykarpiller. Han hade planer på en mycket intressant djupdykning lite senare i veckan för att se vad det röda ljuset var för något. Gatan de klev ut på var tyst och otrafikerad. Här fanns enstaka stadsbor, endast träskfolk, som gick fram i maklig takt, troligen på väg mot olika ärenden. Det höga huset på andra sidan gatan gjorde att de nu befann sig i en behaglig skugga. Gatan var kantad med diverse butiker. Förutom apoteket fanns här även ett skomakeri, två elaffärer, ett konditori, en jaktaffär och ett gammalt antikvariat. Längre bort till höger fanns en gatukorsning, som fortfarande badade i solljus. Yuno gick i förväg i riktning mot antikvariatet, som låg nära korsningen. Philippe fick småspringa för att hinna ikapp sin kära lilla duffel.

Dörren plingade glatt när de klev in i affären. Inte en själ syntes till, men lokalen var långtifrån tom. Längs utmed alla väggar fanns hyllor belamrade med digitala böcker, gammal datautrustning och mängder av olika antika föremål. I lokalen fanns även tre långa rader med golvhyllor, även de fullproppade med diverse saker. Längre bort i lokalen stod det ett tiotal kartonger och bredvid dessa stod staplar av böcker, de flesta digitala, men även en hel del av papper. Luften hade en

svagt kemisk doft från olika konserveringsmedel, som användes för att de äldsta föremålen i antikvariatet skulle bevaras i gott skick.

”Herr Mandelhov, jag är här nu!” sa Philippe med hög stämma.

Det hördes ett skrapande ljud från en stol som drogs mot golvet. Ett huvud tittade fram bakom den mittersta raden med bokhyllor. Ansiktet var fyllt av rynkor och blekt, med endast en antydning till grönt. På skalpen stack det upp ett par vitgrå tofsar av hår. Mannen var iklädd en lång grå rock och hade på sig ett par gula pälsbeklädda tofflor.

”Philippe? Du är sen.” sa den gamle mannen. Inte surt, bara konstaterande.

Philippe suckade. Han hade förvarnat Herr Mandelhov flera gånger om att han skulle komma sent till jobbet denna dag. Den gamle mannen hade såklart glömt detta. Det var inte första gången...

”Jag ber om ursäkt. Skall jag fortsätta med inventeringen där jag slutade igår?”

”Inventeringen?”

Philippe, sa inget, utan lät den gamle mannen få lite tid på sig.

”Men... Jovisst! Du höll ju på att inventera. Adliga familjer och konungaätter, eller hur?”

”Fornstida städer och kultur” sa Philippe hjälpsamt.

”Jo, så var det ja.”

Herr Mandelhov kliade sig i huvudet och återgick till det han höll på med. Philippe böjde sig ner och kliade Yuno på sidan, strax bakom vänstra ögat. Det tyckte hon var skönt.

Efter att ha utfodrat Yuno med lite frukter och grönsaker de plockat från Träskmarken, återgick Philippe till inventeringsarbetet. Han var på gott humör. Försäljningen av silverbubblorna hade gått bra. Han hade sålt nio av sina tretton bubblor och fått in ettusentvåhundra crowns, en mycket bra

förtjänst. De sex första bubblorna hade han sålt alldeles för billigt, men vid försäljningen av de sista tre hade han varit stenhård i budgivningen. Hans arbete i antikvariatet gav endast runt omkring sjuhundra crowns i månaden, men så arbetade han ju endast halvtid. Philippe gick bort till en av vägghyllorna och började gå igenom en rad med mycket gamla digitala böcker i aluminiumfodral, alla behandlade med kemiska medel så att de kunde bevaras i tusentals år. Där fanns en serie med forskningsrapporter från utgrävningar gällande fantastiskt välbevarade byggnader från den forntida deltapperioden. Dessa byggnader var mer än sexhundra tusen år gamla. Det svindlade i Philippes huvud när han tänkte på hur extremt lång tid det rörde sig om. Han prickade av rapporterna från en lista på holografprojektorn. Allt stämde. Sedan fortsatte han med att katalogisera och pricka av rader med datadiskar innehållande gamla tredimensionella kartor och stadsplaner. Philippe arbetade systematiskt och effektivt. Tiden gick och efter en timme hade han arbetat sig fram till slutet av hyllan i närheten av ytterdörren. Under tiden han arbetat med inventeringen hade det kommit två kunder som Herr Mandelhov tagit hand om.

”Plingeling!” lät dörrens klocka med sin glada signal.

”Hej Philippe!” hördes en energisk kvinnlig röst.

Philippe tittade upp och fick syn på en ung kvinna som rullade in i butiken i en rullstol. Det var Elina. Hon var precis fyllda sexton, endast ett halvår äldre än Philippe. Elina hade ett vänligt ansikte inramat av långt lockigt brungrönt hår. Hennes mun var bred och den gröna hyn hade massor av bruna fräcknar, vilket fick henne att se yngre ut än hon var. Idag bar hon en ljusgrön blus med bruna knappar och ett par svarta byxor. Hon gav Philippe ett bländande leende, som han besvarade.

”Men hej! Kul att du kunde komma förbi. Hur mår din mamma?” frågade Philippe.

”Hon är på väg att bli bättre. Doktorn gav henne en flaska med något beskt, som tydligen har gjort god verkan. Rodnaden runt hennes mage är så gott som borta.”

”Det var skönt att höra.”

Philippe och Elina var barndomsvänner och de träffades fortfarande ganska ofta, även efter den svåra olyckan som hon drabbades av för drygt fyra år sedan. Philippe hade verkligen ställt upp för Elina och hennes familj efter olyckan och hjälpt till med olika praktiska saker, såsom barnpassning och att handla mat. Detta hade gjort att bandet mellan dem stärkts ytterligare. Elina körde fram till honom och gav honom en lång granskande blick. Sedan började hon prata om ditten och datten, medan Philippe fortsatte sitt arbete, dock i lite lägre tempo för att kunna hänga med i konversationen. Han trivdes i hennes sällskap och tröttnade aldrig på hennes långa utläggningar om hur saker borde vara här i världen. Hon tyckte verkligen om att prata.

Elina stannade i drygt tjugo minuter. Då kom hon på att hon behövde hinna göra några ärenden innan hon kom hem. Elina gav Philippe en kort kram och begav sig mot ytterdörren, som Philippe ställde upp för henne.

”Och du! Glöm inte att det är skola imorgon. Klockan tolv i gula parken, som vanligt” sa Elina, innan hon rullade ut från butiken.

Philippe nickade. Det var inte första gången Elina påminde honom. För fyra veckor sedan *råkade* han glömma bort att gå till skolan och hon hade blivit mycket upprörd över detta. Hon skulle säkerligen påminna honom om skoltiderna i ytterligare ett halvår. Han tittade på Elina när hon rullade vidare på gatan och stängde sedan dörren.

Kapitel 3

Salen var kupolformad och hade sex vackert dekorerade pelare. Det var fyrtio meter upp till det vitmålade taket. Det fanns inga möbler i salen och på det svarta marmorgolvet pågick en kamp. En vitklädd manlig valarier var omringad av fyra grönkädda män tillhörande träskfolket. Det fanns även ytterligare en man som låg utslagen på marken med blödande sår, även han grönkädd.

Valariern hade kopparbrun hy och hans skalle var rakad, förutom en hårtofs längst bak i nacken. Hans vita klädnad glänste som silke när han rörde sig. Han var beväpnad med ett par långa knivar och hans motståndare bar alla olika slags handvapen; spjut, svärd, knölpåk och hillebard. Valarien hade kämpat väl och han svettades nu ymnigt. Han parerade ett svärdshugg och hoppade i sista stund undan från ett tungt slag från knölpåken. Förutom flåsande andetag och ljud från vapen som slogs ihop pågick kampen i det tysta. Valarien lyckades undvika ytterligare ett utfall, kom nära en av motståndarna och träffade denne med ett svepande knivhugg. Motståndaren släppte sitt vapen, for upp med en hand mot det blödande såret i halsen och föll ljudlöst ihop på marken. Valarien backade några steg bort från de resterande motståndarna och log. Han stannade upp och andades tungt av ansträngningen. Den intensiva kampen hade hållit på i nästan fem minuter och hans kondition var inte riktigt på topp.

Valarien kände dock inte minsta antydning till fruktan. Han fokuserade sina tankar och angrep sedan mannen med hillebarden. Kampen fortsatte.

”Mäster Euftrat!” ropade en kvinnlig valarier, som precis trädde in i salen. Hon var i yngre medelåldern och klädd i militärens svarta uniform, som inkluderade en svart keps med grå skärm. Gradbeteckningarna på hennes halskrage visade att hon var löjtnant i rymdtrupperna.

De återstående männen tillhörande träskfolket stelnade till i sina rörelser. Mäster Euftrat suckade och gav kvinnan en irriterad blick. Han tryckte till en knapp på sitt armband varefter hans motståndare suddades ut. De hade alla varit plastiska hologram i ett mycket avancerat träningsprogram.

”Hoppas att det är något viktigt Löjtnant Mills” sa han syrligt.

Mills svarade inte, utan sträckte istället fram en hologramplatta mot honom. Mäster Euftrat tog emot plattan och läste snabbt igenom den korta rapporten. Han andades genom näsan och lyssnade sedan på ett inspelat meddelande. En blodåder började pulsera i hans höga panna. Han nickade mot löjtnanten och gav henne ett snett leende. Det här tyckte han inte att han behövde störa rådet med. Mäster Euftrat var en man som tyckte om att ta snabba beslut i viktiga frågor.

”Löjtnant! Jag har en order till dig som jag hoppas du kommer att uppskatta. Det borde räcka med tre skepp. Ta och ge våra nya gäster ett varmt välkomnande. Du förstår vad jag menar.”

Löjtnant Mills var bister, men hon nickade och sa:

”Solklart Mäster! Vi ger oss av omedelbart.”

Sedan lämnade hon salen med snabba steg. Hon var en av rymdflottans bästa piloter och tänkte hantera uppdraget personligen.

Kapitel 4

Två dagar senare låg luften helt stilla över Träskmarkerna. Det var förmiddag och tunna molnslöjor gled sakta in över himlen från söder. Philippe satt längst bak i sin kanot och styrde en liten båtmotor som drevs av utspädd kristallolja. Yuno satt längst fram i båten och vinden rufsade till hennes ljus hår. Duffeln njöt av stunden. Hon iakttog fascinerat en flock med sju jambufåglar som flög iväg när kanoten kom för nära. De två var på väg till flytön, där Philippe fyra dagar tidigare hittat en hel del silverbubblor. Denna gång tänkte han först göra ett djupdyk för att undersöka vad som fanns längre ner i djupet. Han hade inte kunnat släppa tanken på det svaga röda ljuset han sett. Nyfikenheten hade gnagt på hans sinne och gjort att han haft svårt att sova. Philippe hade nu svält ett par dykarpiller och hade även med sig en pannlampa om det rödaktiga ljuset där nere inte skulle vara tillräckligt. Philippe kontrollerade sin navigeringsutrustning och såg att de borde vara framme när som helst. Problemet var att flytöarna kunde flytta på sig med strömmarna. *Jag borde kanske ha markerat ön med en sändare, tänkte han irriterat. Men sändare är ju dyra och dessutom kan andra då hitta ön. Nej, lika bra utan. Jag borde ju känna igen mig.*

Philippe tittade sig omkring och letade efter kännetecknen, som han kunde komma ihåg. Då fick han syn på en stor buske med gula blommor på en flytö till höger om honom. Det var

rätt ställe! Flytön hade lyckligtvis endast förflyttat sig ett femtiotal meter från dess förra position, men den låg nu ihop med en annan flytö, vilket var orsaken till att han inte kände igen den direkt. Han stängde av motorn och lät kanoten glida in mot flytön som var deras mål.

Några minuter senare dök han ner i det ljumma vattnet. Sikten var som vanligt mycket god. Det var endast på vintrarna som sikten kunde bli sämre på grund av algbloomingen. Med simfötternas hjälp kom han snabbt allt djupare. Philippe var mer uppspelt än vanligt och snärtade till med fenorna för att öka farten. De röda vattenväxterna på öns sida rörde sig nästan inte alls, vilket betydde att strömmen var mycket svag. På ett ställe hade något djur betat av en flera kvadratmeter stor yta av växterna. Philippe fick snart syn på växtätaren. Det var en röd tvåhövdad träsksnigel. Den hade ingen snäcka och var drygt en halvmeter lång. Träsksnigeln brydde sig inte om humanoiden som simmade tätt förbi, utan fortsatte lugnt sitt idoga betande. När Philippe kom längre ner hörde han ett högt skärande ljud han inte direkt kände igen. Ljudet verkade komma från undersidan av ön. Han blev nyfiken och simmade dit. Det första han såg var alla silverbubblorna som skimrade med sitt blåa ljus. De verkade vara i stort sett lika många som förra gången han var där. Men han såg även något som rörde sig till höger om honom. Det var ett sånt där lustigt långsmalt vattendjur med ögonen placerade mitt på kroppen. Djurets ena del, som inkluderade de fingerliknande utskotten, var uppstucken i en mörk spricka. Det var djuret som det gav ifrån sig det högfrekventa ljudet som verkade skära djupt in i Philippes benmärg. Det såg ut som om den spjärnade emot med alla krafter för att komma loss. *Sitter du fast min vän?* tänkte

Philippe och tyckte synd om djuret. *Är det dig jag mötte sist? Färgmarkeringarna på din kropp ser i alla fall likadana ut, så jag antar att det är du.* Han simmade närmare. Vattendjuret fick syn på honom, stelnade till och slutade med bölande. När Philippe kom fram till djuret såg han att det definitivt satt ordentligt fast i sprickan. *Hur kunde du vara så klantig, lilla du?* Han sträckte försiktigt fram sin högra hand mot sprickan. Djuret höll sig helt stilla men iakttog noga armens rörelser med sina klargröna ögon. Philippe kände sig fram med fingrarna och tog försiktigt tag i djurets avlånga kropp. Dess skinn kändes lite strävt. Djuret höll sig fortfarande helt stilla, som om det förstod att humanoiden inte ville det illa. Philippe drog försiktigt men kände att det satt ordentligt fast. *Hm. Det här går inte. Måste nog grävas ut.* Han drog fram kniven och började försiktigt att lirka loss stenar och bitar av stelnat brunsvart sediment i sprickan runt den kroppsdel som satt fast. Först då började djuret att röra på sig. Philippe kände en svag elektrisk stöt på sin nacke, där djuret nuddade honom med sina smala fingrar på sin fria hand. Sluta! *Vad håller du på med? Jag försöker ju rädda dig.* tänkte han irriterat och försökte vifta bort fingrarna med sin andra hand. Med knivens hjälp lyckades han få bort en gammal förstenad rot, som bidragit till att djuret fastnat.

Plötsligt högg något till Philippe i hans högra skinka. Det gjorde jävligt ont, men han kunde inte skrika med munstycket i munnen. Han vände sig om och fick till sin förskräckelse syn på en stor spikkrabba. Dess ena spetsiga klo satt inborrad i hans skinka. Philippe snurrade runt och blev fri från krabban. Han skulle just attackera odjuret med sin kniv, när han fick syn på ytterligare två spikkrabbor som kom gående emot dem

från olika håll. Då de gick på flytöns undersida var de alla upp- och nervända. Han tvekade. *Skall jag fly? Nej! Det lustiga djuret är ju i fara.* Philippe lyckades träffa den närmsta spikkrabban med en spark, så att den for väg ett par meter i vattnet. Den kunde dock börja simma tillbaka mot flytöns undersida igen då den hade fyra fenliknande utskott på vardera sida. Han vände sig sedan mot ytterligare en motståndare, som var på väg mot djuret han försökte rädda. Philippe anföll med kniven i sista stund och lyckades slå av spikkrabbans ena ben vid den nedersta leden. Odjuret backade några steg, men flydde inte. Spikkrabban iakttog sitt avslagna ben som långsamt sjönk ner mot djupet. Philippe passade på och tog tag i det fångade djuret med båda händerna. Han tog spjörn med fötterna mot undersidan av flytön och drog. Först hände ingenting, men sedan kände han att det började lossna. Då anföll den tredje spikkrabban och hoppade upp på hans rygg. Den satte in en vass klo i Philippes axel och vattnet runt omkring färgades rött av blod. Med en sista kraftansträngning lossade djuret från flytöns grepp. Spetsen på en av dess fingerliknande utskott gick av, men djuret var åtminstone fritt. Philippe pustade ut och försökte febrilt skaka loss spikkrabban på sin rygg. Det befriade djuret simmade runt honom och angrep den stora spikkrabban. Det virade sina friska fingrar runt krabbans skal och sedan kom en blix. Spikkrabban stelnade till och flöt stilla bort från Philippes rygg. De två andra krabborna backade undan några steg och verkade inte längre så sugna på att anfalla. Philippe passade då på att simma bort så fort han kunde. Han såg djuret han nyss befriat simma ner mot djupet. Grönt blod sipprade ut från djurets skadade finger, men han var ganska säker på att det skulle klara sig.

En liten stund senare kravlade sig Philippe upp på den gräsbeklädda flytön och lade sig ner på rygg. Hjärtat bultade hårt. Han behövde vila och samla krafterna. Det blödde dessutom ymnigt från sticksåren på axeln och skinkan. Såret på axeln gjorde ondast. Han muttrade en massa svordomar, alla riktade mot spikkrabborna. *Jävla odjur*, tänkte han hatiskt. *De borde utrotas*. Planen att dyka ner i djupet var som bortblåst. Han hade visserligen gjort en god gärning och räddat ett gulligt vattendjur från en plågsam död, men det tröstade honom inte just då. Yuno kom strax fram till honom med lätta galopperande steg. Hon hade varit duktig och hämtat första hjälpen lådan från kanoten. Yuno lade den bredvid honom och använde ett av sina främre ben, som hade mjuka tvådelade tassar som även kunde användas om primitiva händer, till att öppna plåtlådans lock. Hon plockade ut en flaska med desinfektionsmedel.

”Tack min kära Yuno. Du är en riktig pärla.”

Yuno svarade med några läten, som lät något i stil med en katt som kurrade. På duffelns språk betydde det:

”Stackars husse. Det där ser inte så bra ut. Har du klantat till det nu igen? Vilken tur att din allra bästa vän i hela världen finns här för att hjälpa dig. Var nu stilla så att jag kan göra rent såren ordentligt.”

Philippe satte sig tvärt upp, tog fram ett antibakteriellt tryckbandage ur lådan och tryckte det mot sin högra axel. Det sved till, men fäste i kanterna som det skulle. Sedan tog han fram ett till och applicerade det mot stickhålet på högra skinkan. Det gjorde inte riktigt lika ont, men han grinade ändå illa. Efter detta lade han sig försiktigt ner igen och försökte vila. *Men nu hann jag ju inte rengöra såren*, tänkte Yuno och

skakade missnöjt på kroppen. *Men det blir nog bra ändå.* Hon lade tillbaka desinfektionsmedlet i lådan och stängde locket. Sedan kröp Yuno ihop vid Philippes sida och strök sin huse försiktigt på pannan med sin högra framtass. Han log och lät duffeln ta hand om honom.

”Kära lilla Yuno. Det är tur att jag har dig” sa Philippe medan han iakttog den blå himlen ovanför.

Där fanns endast enstaka molnslöjor. En liten flock med fåglar flög förbi borta till öster. De var allt för små för att vara dambufåglar och Philippe kände inte till sorten. Han blundade och försökte stänga ute alla hatfulla tankar om spikkrabor.

Efter att ha legat stilla och halvsovit i ett tjugotal minuter väcktes Philippe av ett småkryp som satte sig på hans näsa. Han viftade bort djuret och öppnade så smått ögonen. Han fick då syn på något i himlen ovanför sig. Philippe spärrade upp ögonen. Det såg ut som om en stjärna ramlade ner från himlen. Han hade hört talas om att meteoriter kunde falla ner från skyn, men de var mycket ovanliga och han hade själv aldrig sett någon. Det här föremålet sken med ett starkt ljus och han var tveksam om det verkligen var en meteorit. Han följde ljusskenet med blicken. Det störtade ner mot nordost och verkade brinna med blåa lågor som sprakade livligt på sin färd neråt. När föremålet närmade sig marknivån började det långsamt plana ut sin färd. Det verkade underligt nog även sakta ner farten något.

”Så där gör inte meteoriter” sa Philippe, delvis riktat till Yuno. ”Det där är helt säkert någon slags flygfarkost.”

Yuno babblade högljutt på sitt eget språk. Vad hon sa var helt obegripligt för Philippe. Duffeln gestikulerade vilt och

pekade mot farkosten. Philippe ställde sig upp, följde farkosten noga med blicken och såg på när den till slut kraschade ner mot backen långt borta. Det syntes inget ljussken från någon explosion och han undrade bekymrat om farkosten träffat någon av flytöarna eller om den störtat rakt ner i träskvattnet. Oavsett skulle det inte varit hälsosamt för personerna inuti farkosten.

Kapitel 5

Mäster Eufkrat satt på en bänk ute i trädgården och andades njutningsfullt in den friska luften som hade en lätt rosendoft. Grenarna från ett hundrafemtio år gammalt olivträd skuggade honom från solens starka strålar. I rabatterna runt omkring växte rosor i alla möjliga färger. Där fanns också dagliljor och andra vackra blommor som bidrog till färgprakten. Bredvid honom på gräset satt en killer, ett mycket intelligent djur, som främst användes av militären. Den här killern var ungefär av samma storlek som valarien. Den hade svart päls, fyra ljusblå ögon, en näbbliknande mun med kraftiga käkar och sex långa mörkbruna ben med långa vassa klor. Det var ett mycket farligt djur.

Mäster Eufkrat kliade killern på huvudet och den svarade med att lägga huvudet åt sidan och ge ut en rad klickande ljud.

”Du tycker om det Sofie, eller hur?” sa han till killern.

Sofie vände två av sina ögon mot valarien och knuffade till honom lite lätt med sitt ena ben. Mäster Eufkrat skrockade åt detta och rufsade till Sofies svarta hår.

Då kände Mäster Eufkrat en vibrerande signal i sin vänstra arm. Han suckade och vred på armen, vilket framkallade en holografisk bild av löjtnant Mills.

”Löjtnant!” sa Mäster Eufkrat i smått irriterat tonläge. ”Vad har du att rapportera?”

Mills skruvade lite missnöjt på sig innan hon svarade.

”Besökarnas skepp är oskadliggjort Mäster, men...”

Mäster Euftrat sa inget men hans blick lyste otålighet.

”Skeppet måste haft mycket starka reflektorer”, fortsatte Mills. ”För de klarade av ett helvetes bombardemang av eldraketer och pulskulor, både från mitt ledarskepp och två andra jagare som fick hjälpa till. Efter en stund gick i alla fall något sönder och deras skepp störtade ner mot Träskmarkerna.”

Mäster Euftrat sa fortfarande ingenting men hans ena ögonbryn höjdes. Mills fortsatte:

”Eh. Jo... När vi åkte ner närmare marknivån fick vi inte in några signaler från skeppet och sensorerna kammade noll när de skannade av ytan. Vi antar därför att skeppet sjunkit ner i träskvattnet.”

Mäster Euftrat dröjde en stund. Han snörpte på munnen och sa:

”Och när kan jag förvänta mig att ni lokaliserat det jävla skeppet?”

”Svårt att säga Mäster. Jag har bett min närmsta man att skicka ut en patrull genast. De kommer säkert att hitta något. Jag kommer själv att vara med och rapporterar alla framsteg till er löpande.”

Mäster Euftrat nickade tankfullt och stängde sedan av kommunikationen. Han tänkte: *Jävla amatörer! Kanske borde jag själv åka ner och se till att allt hanteras på rätt sätt?*

Kapitel 6

Solens första rödaktiga morgonstrålar smekte träsköarnas frodiga grönska med mild värme. På en stor flytö omgiven av ett tiotal mindre flytöar växte ett stort träd, vars fjälliga stam skimrade i grönt och blått. Nedanför trädet låg en stor gren, som nyligen blivit avbruten. På marken bredvid trädet låg ett antal förvridna metallföremål, halvt dolda bland ovalformade gulaktiga blad och röda små blommor. Lite längre bort låg huvuddelen av det krossade vraket av ett silverfärgat rymdskepp. Dagen innan hade detta varit en vacker farkost, men nu återstod mestadels skrot. Detta rymdskepp skulle aldrig flyga igen. Vraket omgavs dock fortfarande av ett svagt skimrande energifält, vilket fungerade som ett effektivt högteknologiskt kamouflage. Om man använde kameror från luften skulle man endast se en flytö med frodig växtlighet. Det rykte fortfarande från en av rymdskeppets aktermotorer och det hördes ett svagt surrande ljud från en del av datautrustningen som ännu delvis fungerade. Innerdelen av vraket låg i halvmörker och det sprakade från en brusten elkabel. I det som tidigare varit förarhytten fanns en kropp, som fortfarande satt fastspänd i en stol. Den döde var en manlig humanoid, med ljusgula ögon, brun hy och mörkbrunt krusigt hår. Han var iklädd blå byxor och en vit kortärmad tröja. Den högra delen av mannens huvud var krossat och hans vita tröja var fläckad av stelnat blod. Längre bak i vraket låg ytterligare

två kroppar. Halvt begravd under ett stort metallskåp innehållande livsmedel låg en kvinnlig humanoid, även hon iklädd en vit tröja och blå byxor. Det ena byxbenet hade rivits upp och var fläckat av rött blod. Kvinnan hade ljusbrun hy. Det långa lockiga svarta håret var gråsprängt och de smala ögonen var slutna. Halvvägs ut genom en stor spricka i skrovet låg den sista kroppen, helt olik de andra två. Denna var mer lik en stor ödla. Den hade fyra armar, men inga synliga ögon och dess grågröna hud saknade helt kläder. Två av armarna var brutna och dess mage var genomborrad av ett grovt kopparrör. Gult blod droppade långsamt ner till en stor pöl under kroppen. Små flygande träskvarelser surrade intresserat runt blodet. Ett annat litet djur med åtta ben kravlade sig in genom en stor öppning i den bakre delen av rymdskeppet. Det tittade sig nyfiket omkring och luktade på saker med sina tre känselspröt. Ingenting luktade farligt. Djuret fortsatte sitt noggranna utforskande och kom så småningom fram till kvinnan under metallskåpet. Humanoiden gav ifrån sig en intressant doft och de smala antennerna grävde sig in i kvinnans tjocka hår.

Plötsligt rörde kvinnan på sin vänstra arm och det hördes ett ynkligt stönande. Djuret drog tillbaka sina antenner och rusade snabbt bort i riktning mot förarhytten. Kvinnan andades tungt och öppnade till sist sina smala gulfärgade ögon.

Kapitel 7

”Aj!”

”Äh! Sjåpa dig inte Philippe. Det är ju bara några stygn.” sa doktorn, som var en kvinna i trettioårsåldern med grönt hår i pagefrisyr. Hon hade ett vänligt brett ansikte och ganska smalt formade grå ögon.

Philippe låg på mage på britsen och tyckte synd om sig själv. *Åh, vad pinsamt.* Han visste att doktorn gjorde ett bra jobb, men han hade inte riktigt litat på henne när hon sa att bedövningssalvan var slut. *Hon ville säkert bara plåga mig.* Doktorn hade redan sytt ihop såret på hans axel och var nu så gott som klar med såret på hans högra skinka.

”Och så var det klart” sa doktorn muntert och tittade på de fem jämna stygnen på den unge mannens bakdel.

Hon satte på ett plåster och gick bort till sitt skrivbord.

”Kan jag resa mig nu?” frågade Philippe ynkligt.

”Jodå! Men ta det lite lugnt de närmsta dagarna. Såren behöver läka i lugn och ro. Och vänta ett tag tills du leker med de där spikkrabborna igen. Jag har ingen lust att plåstra om dig igen på ett tag.”

Philippe nickade matt och ställde sig försiktigt upp. Han gick långsamt fram mot dörren och upptäckte att det faktiskt inte gjorde så ont, trots bristen på bedövningsmedel.

”Tack för idag Doktorn” sa Philippe och öppnade dörren.

Hon vinkade till honom med ena handen samtidigt som hon började tala in läkarnoteringar i sin dator.

När Philippe kom ut från kliniken, som låg i den östra utkanten av staden, kom Elina farande mot honom. Hon hade bra fart på rullstolen. Den här dagen var hon iklädd en löst sittande grå dräkt och det skruvade gröna håret var slarvigt uppsatt i någon slags tofs.

”Philippe!” utbrast hon oroligt. ”Jag hörde att du blivit skadad. Hur mår du?”

”Äh, det är inte så farligt. Bara några stygn på ett par ställen.”

”Var det spikkrabbor?”

Philippe nickade långsamt.

”Du får vara mer försiktig” sa hon anklagande. ”Jag vill inte att du skall bli krabbmat. Jag skulle känna mig lugnare om du tog med dig någon på dina små dykäventyr.

”Men då skulle jag ju behöva dela på vinsten efter försäljningen” sa han och log okynnt.

Elina fnös.

Tjugo minuter senare började de att ta sig nerför Bryggargatan som ledde mot Stora Torget. Gatan var belagd med släta vita kullerstenar och backen var så brant att Elina var tvungen att bromsa sin rullstol.

”Hörde du förresten om den där farkosten, eller vad det nu var, som störtade ner i träsket igår?” sa Elina entusiastiskt.

”Eh. Va?”

”Din granne Fru Podovsky var tydligen ett av vittnena. Nu har hon skvallrat om det för hela kvarteret och lagt till en

massa fantastiska konspirationsteorier. En teori handlade om att det var alienmonster som försökte anfälla oss, men att de blev nerskjutna av Kungens flotta. En annan teori hon tydligen spritt, handlar om att det var en fallen ängel som störtade ner efter att ha flugit för nära solen. Knäppt va?”

”En fallen ängel? Jo, hon verkar sakna många gafflar och knivar i besticklådan” svarade Philippe och flinade.

Elina nickade instämmande.

”Du Elina! Jag såg faktiskt också det där som störtade igår” fortsatte Philippe. ”Jag tror att det var någon slags flygande farkost, men jag är inte helt säker. Det var svårt att se från där jag stod ute i träsket. Men jag vet ungefär var det landade.”

Elina vände huvudet mot honom och log. Hon såg nyfiket på honom.

”Om du befann dig i träsket norr om staden måste du ha sett det på närmare håll. Hur såg det ut?”

”Tja. Det var lite avlångt till formen och sprakade festligt med blå gnistor. Ungefär som en misslyckad fyrverkeripjäs på gråmässoafton, men betydligt större.”

”Ha! Då är det ju i alla fall något som ramlat ner från himlen. Min pappa trodde allt bara var en stor bluff.”

Philippe log snett och frågade:

”Och hur är det annars med min granne Fru Podovsky? Försöker hon fortfarande få in er på den rätta vägen?”

”Jodå! Hon predikade en hel del för min pappa i morse. Sa att hans själ var fördömd och skulle pinas av isdemoner i tiotusen år om han inte besökte templet oftare. Pappa svarade något om att han inte var intresserad av evigt liv och att isdemonerna troligen hade roligare saker att göra än att plåga hans stackars själ hela dagarna. Han sa även att han inte

litade på det grå brödrskapet och deras suspekta religion. Då blev hon sur och gick hem till sig. Hon är lite känslig när det gäller hennes tro.”

Philippe tänkte på den min Fru Podovsky måste ha visat upp och skrockade. Han grannfru var en ivrig besökare i skuggornas tempel och hon hade även tidigare försökt få in honom på den banan. Efter något års påtryckningar hade hon gett upp.

Fem minuter senare kom de fram till Stora Torget som var beläget mitt i staden Quenlinburg. Mitt på torget fanns en stor fontän, med en hög statyett föreställande en stor knuten näve. Det var de grå brödrskapets symbol. Philippe hade alltid tyckt att statyn var ful. Utanför en stor vitkalkad stenbyggnad, som var Tingshuset, hade man satt upp ett långt vitt tält. Det var stadens skola, som monterades upp på torget en gång i veckan. I tältet stod det en massa stolar, men inga bänkar. Philippe och Elina tog sig fram till tältet och såg att de var bland de sista på plats. Alla ungdomarna i tältet var av träskfolket och i liknande ålder som de själva. Yngre skolelever hade redan avslutat sin utbildning för dagen och nu var det deras tur. De flesta av eleverna hade redan satt på sig den studiehjälm som låg på respektive stol. Philippe suckade och satte sig ner på en ledig plats. Elina körde fram sin rullstol näst intill honom och tog upp studiehjälmen från stolen bredvid. Hon satte hjälmen på huvudet och spände fast en rem under hakan. En korpulent valarisk kvinna i en kort grå rock spatserade långsamt runt tältet och tittade buttert på ungdomarna där inne. Philippe skyndade sig att sätta på sig sin hjälm innan han fick en tillsägelse. Han hade redan fått

tillräckligt av kvinnans missnöje under detta läsår. Det här var inte hans favoritdag i veckan. Han tyckte inte om känslan när hans hjärna matades med en massa information. Det mesta skolan lärde ut var enligt honom ointressant eller propaganda. Vissa veckor innehöll utbildningarna visserligen grundläggande matematik eller biologi, som skulle kunna varit riktigt intressant om det inte varit på alldeles för låg nivå. Som tur var tog utbildningen endast en kvart per vecka, men efter skolan var det obligatorisk träskbollsträning. Philippe såg verkligen inte fram emot den jobbiga träningen. Den var till och med värre än utbildningskvarten. Ibland avundades han Elina som slapp träningen på grund av sitt handikapp. Men han visste att det var fel att tänka så. Philippe tänkte bittert tillbaka på förra veckans träning då han till och med gjort sämre ifrån sig än vanligt. Ett par tjejer hade skrattat åt honom när han missat att fånga en enkel passning från en lagkamrat. När han vänt sig om och blängt mot dem med sur min, hade han blivit nertacklad av en stor bjässe. Då hade tjejerna skrattat ännu mer. Träskboll var verkligen inte hans grej.

Hans tankar avbröts plötsligt av att studiehjälmen surrade igång. Bilder och ljud skickades in i hans oskyddade hjärna i hög fart. Philippe förlorade kontrollen över sina tankar och hans kropp blev som paralyserad. Hjärnan matades repetitivt med en stor mängd information. Denna gång var det en hel del om Makuprovinsens historia, speciellt de senaste hundra åren, men även ett antal stadsparagrafer och kungliga citat matades in i den mjuka grå hjärnsubstansen. Philippe kunde inte göra annat än ta emot all information.

Kapitel 8

Dagen därpå satt Philippe åter i sin kanot tillsammans med Yuno. Den plats de nu färdats till hade mestadels öppet vatten, med enstaka små grönskande flytöar. Himlen var grå och det låg åska i luften. Det var inte lika varmt ute som föregående dag. Det gillade Philippe. Hans förhoppningar var inte så stora, men han kände att han måste ge sökandet efter den störtade farkosten en chans. Han hade en god uppfattning om vilket område de borde leta i, men misstänkte att myndigheterna redan hittat nedslagsplatsen eller att farkosten störtat ner i vattnet. Han knådade ett ömt blåmärke på sin högra armbåge. Träskbollsövningen hade inte gått lika illa som han hoppats och han hade faktiskt lyckats med att få in en riktigt bra tackling. Pojken han träffat hade dock ännu klenare fysik än han själv och var dessutom nästan ett år yngre. Men ändå! Sedan hade den där tjejen rappat till honom med sin klubba, därav blåmärket. Det var nu endast åtta dagar kvar till säsongens första seriespelsmatch. Då skulle deras lag *Maskrosbarnen* möta de ökända *Lotusblommorna*, med spelare från de fattiga kvarteren runt vattenmarknaden i Quenlinburgs västra utkant. Det förutsågs bli en tuff match och *Lotusblommorna* var ökända för att spela lite hårdare än reglerna tillät. Philippe suckade när han tänkte på alla nya blåmärken han skulle få.

När kanoten endast var någon kilometer från det som Philippe antog var nedslagsplatsen, kom ett silverfärgat polis-skepp svävande från öster. Skeppet hade låg fart och flög ljudlöst ett femtiotal meter ovanför träskmarkerna. Det var bemannat av två ungoliska poliser, båda av kvinnokön. När skeppet var alldeles ovanför kanoten stannade det upp. En av poliserna riktade ett instrument mot den lilla farkosten nedanför och tog ett antal bilder för sökning i diverse olika databaser. Philippe saktade ner kanotens fart och försökte se obesvärad ut. Det gick några sekunder. Sedan satte polisskeppet åter fart och flög vidare västerut. Philippe pustade ut. Han fortsatte att styra kanoten i samma riktning som tidigare och kom snart fram till en del av träsket där flytöarna låg tätare. Här fanns det även fler träd på flytöarna. När han svängde runt en rektangulärt formad flytö skrämde han ett par röda fjädersimmare som plaskade nere i vattnet alldeles intill honom. Fjädersimmarna hade smala meterlånga kroppar med vackra fjäderbeklädda bakkroppar. De var mycket duktiga simmare, men tillbringade även mycket tid på land, där de betade av den frodiga växtligheten. Yuno hoppade upp och ner av lycka när han såg djuren simma iväg strax under ytan. Philippe torkade bort lite vatten från örat och spanade framåt. Det låg en stor flytö rakt framför dem. De var nu nära den position som Philippe antog kunna vara nedslagsplatsen. Kanoten fortsatte ända fram till flytön. Yuno petade till husse på axeln och pekade snett fram åt höger. Där borta flög ytterligare en farkost. Denna var betydligt större och befann sig på ett par hundra meters höjd. Philippe klappade varsamt Yunos mjuka tass och nickade.

”Bra Yuno! Du är vaksam som alltid.”

Yuno svarade något på sitt eget underliga språk. Philippe drog försiktigt upp kanoten på land och välte den upp och ner så att dess kamouflagefärgade undersida kom uppåt. Den höga växtligheten runt omkring hjälpte också till att dölja deras närvaro. Philippe gick sedan vidare i hukande ställning med Yuno alldeles bakom sig. När de gått en bit ändrades växtligheten till mestadels låga växter med ljusgröna blad. När han tittade upp såg han att den större farkosten nu hade försvunnit från himlen. Han sträckte på sig och fortsatte sitt sökande. Här fanns även enstaka träd med blåskimrande stammar. Philippe gick upp på en liten kulle och tittade sig omkring. Här var sikten flera hundra meter åt alla håll, men han såg inte tillstymmelsen till några vrakdelar eller andra spår som ett störtat skepp skulle kunna lämnat efter sig. Han såg att Yuno börjat gå vidare åt vänster. Hon verkade djupt fokuserad och strök ibland sidan av huvudet mot marken. Det var så hon kunde känna av mycket svaga luktspår. Philippe klev ner från kullen och följde efter henne. Yuno vände sig mot sin husse och stampade ivrigt med de lite hårdare baktassarna mot marken. Hon hade fått upp vittringen på något. Sen for hon iväg.

”Vänta på mig!” ropade Philippe och började springa.

Men han hade ingen chans mot den kvicka duffeln, som snart hoppade rakt in i ett buskage, så att gula blad for åt alla håll. Philippe joggade efter och stannade vid buskaget. Han beslutade sig för att ta en liten omväg och hittade en passage med lägre vegetation. Då stötte hans vänstra fot i något hårt. Han stannade upp och fick syn på en vit kvadratisk platta på marken. Den såg ut att vara tillverkad av något keramiskt material. Hjärtat började slå snabbare. Det här var något nytt.

Philippe synade marken runt omkring sig, men fick inte syn på några ytterligare föremål. Sedan lyfte han blicken och funderade. Han vände på huvudet hit och dit. *Men vart tog du vägen Yuno?* Han studerade omgivningen runt omkring. Framme till vänster stod ett träd och till höger var marken täckt av röda blommor. *Inget konstigt där, men...* Hans blick fastnade på något rakt framför honom. Det var något konstigt med den bild han såg. Den verkade sakna djup. *Vad är det där?* Philippe gick fram ett tiotal steg, tittade sig omkring och fortsatte sedan fem steg till. Plötsligt ändrades allt omkring honom. Han hade gått igenom ett kamouflagefält och såg nu det som hade dolts där bakom. Ett par meter framför honom stod Yuno och bakom henne fanns vraket efter ett störtat rymdskepp. Philippe stannade upp och stirrade. Hans mun var öppen. Vraket liknade ingenting han sett tidigare. Den trasiga farkosten var ungefär trettio meter lång och hade korta vita vingor på vardera sida. En av vingarna var bruten och avslitna kablar hängde ut från ett gapande hål likt mångfärgat sjögräs. Den bakre delen av rymdskeppet var separerad från den främre och det fanns även stora skador längst fram, där glasrutan till förarkabinen krossats. Philippe kände en svag metallisk bränd doft, men såg ingen rök någonstans. Yuno tittade upp på sin husse och väntade en stund. Men då hon inte fick någon respons skuttade hon självmant fram mot vraket. *Husse är rådvill som vanligt ... Dags att utforska den här saken själv. Skall bli riktigt spännande.*

Philippe stod fortfarande och gapade när han såg Yuno försvinna in i vraket. Han misstänkte att det inte kunde vara helt ofarligt att gå in i ett störtat rymdskepp, men ignorerade tanken och följde efter duffeln.

Den första döda kroppen Philippe hittade tillhörde någon slags ödleliknande varelse. Han tänkte på att hans granne Fru Podovsky nämnt något om en alienattack. *Kan hon haft rätt? Det vore väl typiskt.* När han lite senare hittade en humanoid kropp i förarkabinen blev han förbryllad. Den döde mannen hade mörk hy, likt en valarian, men håret var lockigt som på en ungol. Ansiktsformen var ovanligt kantigt och de ljusgula ögonen stämde inte med något folkslag han kände till. Massor av tankar for igenom Philippes stackars huvud. Han kunde inte få rätsida på saken. Då hördes ett fasligt oväsen som verkade komma från den bakre delen av skeppsvraket. Philippe suckade och sa:

”Yuno! Vad är det nu då?”

Den lilla duffeln befann sig strax utanför skeppet, där hon pep med hög stämma samtidigt som hon studsade upp och ner på ett par plåtar vilka låg ovanpå varandra. Oljudet plåtarna gjorde var mycket störande för Philippes öron. När Philippe så småningom kom ut ur vraket slutade Yuno med kakafonin av oljud. Hon pekade entusiastiskt på marken intill. Där fanns skoavtryck som såg färska ut. Avtrycken kom från skor med vågformade sulor. Det såg ut som om någon, med ungefär samma skostorlek som Philippe, gått bort från vraket.

Philippe klappade Yuno på huvudet och sa:

”Duktig flicka! Någon verkar i alla fall ha överlevt kraschen. Låt oss ta reda på vem.”

Såklart att jag är duktig. Jag är ju världens bästa spårare. Av lukten att döma är det en kvinnlig humanoid, som har ont någonstans. Och om du hade lagt lite större vikt på detaljer

skulle du också se att hon haltar på höger ben. Jag är väldigt bra på att se detaljer.

Spåren fortsatte norrut mot vattnet. Philippe tecknade med händerna åt Yuno att de skulle vara tysta och duffeln nickade entusiastiskt. Duffeln var som vanligt näst intill ljudlös när hon gick igenom det höga gräset. Yuno var däremot inte alls imponerad av husses misslyckade försök till smygande. Philippe väsnades som vanligt alldeles för mycket. Han trampade på en gren som knäcktes av och forcerade ett tätt växande buskage på ett högst ljudligt sätt. *Du väsnas ju som en flock med gravida podackor*, tänkte Yuno och skrockade för sig själv.

När de passerat en liten skogsdunge och kom fram till vattenbrynet, svängde spåren av åt vänster och fortsatte längs utmed vattnet. Yuno pekade på ett ljusgrönt blad som var missfärgad med en röd blodfläck. *Stackarn verkar vara skadad*, tänkte Philippe. *Bäst att vara försiktig ändå. Den kan ju vara beväpnad.*

Plötsligt tyckte Philippe att han hörde ett ljud längre fram. Något prasslade till där framme. Han stannade upp och lyssnade. *Jo, det finns definitivt något där framme. Kan det vara den vi letar efter? Tänk om det är en sån där ödla...* Han fortsatte framåt med försiktiga steg och tyckte själv att han lyckades ta sig fram helt ljudlöst. Prasslet hördes igen, den här gången närmare. Vegetationen var här lite lägre och Philippe hukade sig så gott han kunde för att inte synas.

Plötsligt reste sig någon, som befann sig alldeles intill vattnet. Det var en medelålders brunhyad kvinna med krusigt svart hår. Kvinnan var iklädd en vit tröja och ett par blå byxor. Hon vände sig om och såg rakt mot Philippe.

”Eh... Hej!” sa Philippe och lyfte ena handen till en hälsning. Kvinnan svarade inte, utan vände sig bara om och flydde. Hon sprang längs utmed vattnet, men hennes skadade ben gav sig snabbt till känna. Kvinnan blev tvungen att sakta ner farten, men fortsatte framåt i en haltande löpstil. Philippe fortsatte efter den flyende, men höll avståndet för att inte skrämma henne alltför mycket. Kvinnan vände på huvudet och såg att hon fortfarande var förföljd. Philippe tyckte att hon såg panikslagen ut och saktade ner ytterligare. Kvinnan sprang rakt över några övergivna jambufågelbon. Dessa var byggda av långa kvistar som flätats ihop till att bilda näst intill kvadratiska nästen. I varje bo fanns trasiga äggskal, torkade matrester och stinkande gul avföring. Plötsligt dök Yuno upp från det höga gräset fem meter framför kvinnan. Duffeln hade sprungit runt i en halvcirkel för att genomskjuta henne. Yuno hade ansträngt sig hårt och flåsade nu tungt med sin svarta kluvna tunga utsträckt. Kvinnan skrek till av förvåning och tvärstannade. Hon vacklade några steg mot vattnet och drog upp ett pistolliknande vapen från bältet.

”Nacka nemo!” utbrast hon när hon med darrande hand tog sikte mot den läskiga duffeln.

Yuno, som bara ville hjälpa till, tog några steg framåt mot henne. Hon sträckta fram sina mjuka framtassar. Kvinnan backade något steg med vapnet utsträckt framför sig.

”Heida nama teko” sa hon med panik i rösten.

Kvinnans högra fot fastnade då mellan ett par grenar, vilket gjorde att det skadade benet vek sig av smärta. Hon tappade balansen helt och föll med fäktande armar ner i vattnet. Det blev ett ordentligt plask och några sekunder senare dök hon

upp till ytan igen. Hon hade tappat sitt underliga skjutvapen och kämpade nu för att hålla sig flytande.

Då kom Philippe fram till fågelbona. Han tittade med förvåning på kvinnan i vattnet och slängde en anklagande blick mot Yuno. Men duffeln såg ju helt oskyldig ut som vanligt och tittade tillbaka mot honom med sina stora blå ögon. Han kunde inte anklaga henne. Det var ju inte hennes fel att kvinnan var rädd för små gulliga ludna djur. Philippe såg då att kvinnan hade svårt att hålla sig flytande. Han tvekade någon sekund, men dök sedan ner i vattnet. Han dök upp strax efteråt, alldeles intill henne. Först gjorde kvinnan motstånd när han tog tag i hennes tröjärm, men hon insåg till sist att han inte försökte skada henne. Då lugnade hon ner sig och lät sig föras i land av den unge grönhårige mannen.

Någon minut senare satt kvinnan i ett av fågelbona. Hon var alldeles dyblöt och hade kurat ihop sig med uppdragna ben. Hennes blick var riktad neråt och hon såg fortfarande rädd ut. Yuno närmade sig långsamt från sidan och gnuggade försiktigt sitt stora luddiga huvud mot hennes blöta hår. Kvinnan suckade men drog sig inte undan. Istället lyfte hon försiktigt på huvudet och iakttog Yuno och Philippe med misstänksam blick. Ingen av dem sade något. Efter en stund sjunk hennes axlar ner något. Det hördes en ödesmättad åskknall från fjärran och strax därefter började regnet falla.

Kapitel 9

Steven Milestone lyfte försiktigt ut ett bräckjärn från limskåpet och placerade föremålet på ett bord. Han hade på sig blå laborierhandskar av gummi och var klädd i en vit men ganska fläckig labbrock. Steven var en medelålders ungom. Han var nästan två meter lång och hade smal kroppsbyggnad för en ungom. Rummet var litet och ventilationen från limskåpet surrade med ett irriterande ljud. Det var hög tid att byta fläkten mot en ny, men det låg utanför laboratoriets nuvarande budget. Steven tog fram ett förstoringsglas från bröstfickan och studerade bräckjärnet noga. Där fanns nu en hel del vitfärgade fingeravtryck, varav tre som var av god kvalitet. Steven log. *Klart identifierbara! Nu har jag dig din tjuv*, tänkte han och log.

Då hördes det steg från korridoren utanför. Steven vände sig om och förväntade se sin kvinnliga kollega, men istället dök hans son John upp i dörröppningen.

”Pappa!” sa John förvåntansfullt och tittade på sin gråhåriga far. ”Eh. Stör jag?”

”Ingen fara min son. Det här kan vänta ett tag till. Jag vet var vår misstänkte tjuv bor. Han kommer inte lyckas att smita från lagens långa arm. Vad har du på hjärtat min son?”

”Jo, min Kapten fick ett meddelande från höjdarna där uppe. Tydligt går sökandet efter den störtade farkosten inte så bra. Så...”

”De behöver vår hjälp med att söka under vattnet” fortsatte Steven.

Han lade undan bräckjärnet på bordet och gick fram till sin son.

”Jo, jag förväntade mig nog det. Vi har ju den enda fungerande undervattensbåten i området.”

John nickade mot sin far och log.

”Och min Kapten sa även att jag skulle följa med på uppdraget” sa John och log. Det här var något han längtat efter.

Steven lyfte på sina buskiga ögonbryn. Hans son hade ofta tjatat om att få följa med i kriminalpolisens ubåt, men det hade aldrig blivit aktuellt. Nu när han blivit beordrad att följa med, hade hans pappa hade denna gång ingen möjlighet att säga nej.

Kapitel 10

Följande morgon var himlen helt klarblå över den gamla staden Quenlinburg. Det var fortfarande svalt efter den kyliga natten. Luften var fuktig men frisk. Philippe hade gått upp tidigt för att öppna det gamla antikvariatet. Han tittade sig oroligt omkring innan han öppnade dörren med en stor nyckel. Det var inte mycket folk uppe i staden så här tidigt. Han såg endast en gammal gubbe som stödde sig på en käpp för att gå upp för en brant sluttande tvärgata. Det gick mycket långsamt.

Föregående kväll hade Philippes alldeles för nyfikna granne fru Podovsky knackat på hans dörr. Hon hade frågat om han hade några hönsägg att låna ut och försökt titta in i hans lägenhet över hans axel. Troligen hade hennes känsliga öron uppfattat en kvinnlig röst och nu var hon bara tvungen att lägga sig i. Philippe hade så småningom lyckats få iväg henne och då hade hon varit ganska butter. Och hon hade inte heller fått några ägg, trots att han hade en hel öppen kartong i kylskåpet. *Tänk om hon sett den skadade kvinnan. Vad hade hänt då?*

Herr Mandelhov vände upp blicken från en tjock bok och såg sin unge hjälpredare kliva in i butiken.

”God morgon min gosse.”

”God morgon Herr Mandelhov. Du vet väl att det var min tur att öppna butiken idag. Du hade kunnat sova lite längre.”

”Sova? Äh. Det är för latmaskar. Det här är min butik och jag får komma så tidigt jag vill, så det så.”

”Självklart!” svarade Philippe, men han tänkte: *Du glömde väl att det var min tur att öppna idag. Ditt minne verkar bli allt sämre och sämre. Det verkar inte vara lätt att bli gammal.*

”Vad har du ditt söta lilla husdjur idag?” frågade den gamle mannen, som inte ville erkänna att han tyckte om duffelns sällskap.

”Yuno stannar hemma idag Herr Mandelhov. Hon verkade lite förkyld.”

Herr Mandelhov nickade fundersamt och återgick till sina sysslor. Philippe gick förbi honom och hängde upp sin kappsäck på en krok längre inne i lokalen. Ytterligare en lång arbetsdag hade börjat.

Ett par timmar senare, när Philippe höll på att sortera gamla holografiska datakort, kom det fram ett par kunder till honom. Det var ett äldre par tillhörande träskfolket, men deras hy hade även en gul lyster vilket antydde att de troligen kom från någon av de norra provinserna.

”Ursäkta mig min unge man” sa den gamla kvinnan artigt. ”Vi har rotat runt en stund i er trevliga butik och hittade en gammal bok som vi skulle vilja veta mer om.”

Hon höll upp en gammal bok av syntetpapper, med titeln ”Sista chansen” skriven av någon som hette Douglas Adams. Philippe kom inte ihåg boken och undrade i vilket skrymsle de hittat den. Det fanns dock fortfarande en del högar med böcker

i sidorummet längst bort. Dessa högar hade han ännu inte tagit sig an, men kanske nästa vecka...

Han tog emot boken och började att bläddra i den. På första uppslaget fanns en notering om att ursprungsdatumet var okänt och en referens till Berundibiblioteket. Det biblioteket hade Philippe aldrig hört talas om. I mitten av boken fanns några färgbilder föreställande olika humanoider med udda utseenden och djur han aldrig sett förut. *Troligen humanoider från den gamla eran*, tänkte Philippe och kliade sig på hakan. *De påminner om de urtida folkslag Herr Mandelhov berättat om. Det här är nog en kopia på en extremt gammal bok. Kan kanske vara värd en slant?*

På baksidan stod en kort resumé vilken beskrev att boken var en reseskildring där författaren och en biolog letat upp utrotningshotade djur. Det lät inte bekant. Philippe snörpte fundersamt på munnen, fick en rynka mellan ögonbrynen och skakade långsamt på huvudet.

”Jag känner tyvärr inte till den här boken, men jag antar att det är en kopia av en mycket gammal originalutgåva. De utrotningshotade djur som nämns här bak har jag aldrig hört talas om, så de blev nog tyvärr utrotade.”

”Jaha” sa den gamle mannen med skrovlig röst och ryckte på axlarna. ”Men den kan ju vara en bra present till vår dotter ändå. Tror du inte det gumman?”

Damen funderade.

”Jo, hon tycker ju om ovanliga djur och riktigt gamla böcker” svarade den gamle kvinnan och vände sig mot Philippe.

”Vad kostar den?”

Boken hade ingen prismarkering, men Herr Mandelhov hade förklarat vilka priser han skulle ange för olika föremål som saknade pris, så han svarade snabbt:

”Femton crowns.”

”Det blir bra” sa kvinnan direkt. ”Har ni även andra gamla intressanta böcker? Riktiga böcker alltså.”

”Riktiga böcker?” frågade Philippe.

”Ja, såna här analoga utan en massa datatjafs” svarade kvinnan.

”Okej, då förstår jag. Du menar böcker gjorda av syntetpapper. Böcker av riktigt papper finns ju inte längre. Följ med mig.”

Philippe visade kunderna en hylla som stod längre in i lokalen. Det var samma hylla som hans favoritböcker stod uppställda på. Där fanns spännande sagoberättelser om rymdresor, historier om fantastiska städer i träskmarkerna och även ett par fantasifulla religiösa böcker, inkluderande brinnande buskar och med regler för hur man skulle leva ett fromt liv. Philippe roades av att läsa dessa fantasifulla berättelser. Det äldre paret tackade för hjälpen och började gå igenom böckerna på hyllan.

Strax därefter hörde Philippe oväsen som kom utifrån gatan. Det verkade vara någon som med hög stämma basunerade ut order. Herr Mandelhov gick fram till ett fönster och tittade ut.

”Usch! Det är militärer” sa han buttert. ”Jag undrar vad de gör i staden. De brukar ju lämna oss i fred.”

Philippe ställde sig bredvid honom och såg ett tiotal militärer alla iklädda grå uniformer med silverfärgade

markeringar på axlarna. All militärerna var ungoler och officeraren som skrev ut ordena var en gråhårig kvinna med mycket barskt utseende. Plötsligt ställde sig officeraren och hennes militärer i stram givakt. En valarisk man i röd dräkt och silverfärgad cape kom gående tillsammans med en svart killer. Mannen var rakad på huvudet förutom en hårtofs längst bak på skallen. Ett par av militärerna kastade en orolig blick mot killerns vassa klor och dess fyra ljusblå ögon.

”Det är Mäster Euftrat” viskade Herr Mandelhov sammanbitet.

Philippe hade aldrig sett den ökände chefen för de militära styrkorna tidigare. Han hade bara hört att det var en grym jäkel, som man skulle försöka hålla sig borta ifrån. Mäster Euftrat började prata med officeraren utanför, men han talade allt för tyst för att de inne i antikvariatet skulle kunna höra vad han sa. Officeraren nickade instämmande och började ryta ut nya order till sin grupp. När ett par militärer kom gående mot antikvariatet backade Philippe några steg längre in i butiken. Herr Mandelhov öppnade dörren och nickade artig när militärerna kom in.

”Vi har fått order att leta igenom butiken” sa en av de ungliska militärerna med brysk röst.

Den manlige ungolen som talat var extremt bredaxlad och muskulös. Han kastade en misstänksam blick mot det äldre paret som kom bärande på ett par böcker vardera.

”Givetvis! Ni är alltid välkomna in i min butik!” sa Herr Mandelhov med torr men artig röst. ”Känn er som hemma.”

Militären grymtade och gick in i butiken med sin kompanjon i släptåg.

När Philippe kom hem efter dagens arbetspass var han alldeles andfådd efter att ha sprungit de sista trehundra metrarna. Hans bostad låg på nedersta våningen i ett hus som skulle behövt en renovering redan för tjugo år sedan. Genom ett smutsigt fönster en våning upp syntes den breda siluetten av Fru Podovskys bastanta kroppshydda. Hon stod och lagade mat i sitt kök. Philippe kände matoset ända nere från gatan. Det verkade bli vitrovor och surkålsinlindad ål. Fru Podovskys paradrätt. Den karaktäristiska doften var lätt att känna igen. Philippe låste upp dörren, genom att trycka sina fingrar mot en liten vit låda på sidan om dörren, och klev in i en liten men välstädad hall. Hans gröna jacka var upphängd på en krok och på golvet stod tre par skor i en prydlig rad. Han stannade upp och såg sig fundersamt omkring. Hallen hade definitivt inte varit så här välstädad när han lämnat hemmet samma morgon. Det hördes några missnöjda grymtningar någonstans inifrån. Philippe tog av sig skorna och fortsatte in till vardagsrummet. Kvinnan från den störtade farkosten satt i hans gamla fåtölj och blängde på honom. Hon hade armarna i kors och hennes högra ben var gipsat från knät och neråt. På en matta bredvid fåtöljen satt Yuno och vilade. Duffeln såg mycket nöjd ut. En tjock gardin täckte det enda fönstret i rummet vilket gjorde att rummet var mörkare än vanligt, trots att lysdioderna i taket var påslagna.

”Jag har väntat här länge” sa kvinnan med bister ton.

”Va! Pratar du vårt språk?” sa Philippe förvånad.

Kvinnan nickade och pekade på en liten manick som satt fastspänd runt hennes hals, samt på ett litet runt märke som satt fast på hennes tinning.

”De här små sakerna hjälpte till. Kopplade in mina manicker till din primitiva kommunikationsutrustning där borta i hörnet. Det tog en timme för kalibreringen att bli klar och nu kan jag tala och förstå ditt språk.”

Philippe log osäkert.

”Läkaren som fixade till mitt ben var i alla fall trevlig” fortsatte hon. ”Mycket förstående, trots att hon aldrig sett någon av mitt slag tidigare. Men din granne...”

”Va! Såg grannen dig?”

”Nej! Men hon knackade på och insisterade på att bli insläppt. Jag bad henne att gå och ta ett kallt bad.”

”Eh, vad sa hon då?”

”Efter att vi argumenterat vänskapligt en liten stund nämnde jag att jag var din mammas kusin, som kommit på besök. Då lugnade hon ner sig lite grann. Men jag är inte helt säker att hon trodde på mig.”

”Det var inte bra. Jag har aldrig litat på min granne Fru Podovsky. Hon kommer säkert att skvallra för andra om detta. I värsta fall anmäler hon oss till polisen” sa Philippe och kliade sig på huvudet. ”Vad heter du förresten?”

”Du kan kalla mig Minna! Och du heter Philippe, eller hur... Jag tittade igenom din post.”

Philippe gick fram till ett slitet skrivbord och tittade på bordsskivan som brukade vara täckt av papper, brev och diverse andra föremål. Breven var nu sorterade i olika prydliga högar. Han kokade inombords, men sa inget.

”Du har varit mycket vänlig med att ta emot mig i ditt hus” fortsatte Minna. ”Jag är mycket tacksam för detta och städade upp lite här inne. Det behöver du inte tacka mig för. Men jag känner mig inte säker här, speciellt med din snokande granne.

Finns det kanske något säkrare ställe där jag kan gömma mig ett tag? Helst utanför staden.”

Philippe vände sig om mot Minna och funderade ett tag. Han kände på sig att hon hade rätt. Hans hem var inte någon säker plats. Speciellt inte nu när det fanns militärer i staden.

”Jo!” sa han till slut. ”Jag vet ett ställe.”

Kapitel 11

En svärm med surrande småkryp gjorde inte direkt underverk på Minnas redan usla humör. Hon viftade irriterat med händerna och utbrast.

”Vad är det här för jävla skitplanet? Bara träsk överallt. Fan vad irriterande.”

”Måste du svära så mycket hela tiden?” sa Philippe med matt röst. ”Du har gnällt i över en timme nu. Det är riktigt tröttsamt. Om du fortsätter så här kommer min nuvarande huvudvärk gå över i en tung migrän. Kan vi inte bara fokusera på vägen framåt? Det vore bra om vi kunde komma ytterligare någon mil bort från staden innan vi slår läger för natten.”

Minna mumlade något för sig själv, men sa sedan i något mildare ton:

”Okej då! ... Det är ju inte ditt fel att din planets militär sköt ner vårt rymdskepp och dödade två av mina bästa vänner. De gav oss inte ens en varning. Jävla pirater!”

Philippe valde att inte fråga ut henne om det och de fortsatte sin vandring i tystnad. De gick på en stig som ledde dem rakt över en av de större flytöarna i träskmarkerna norr om Quenlinburg. Stigen omgavs här av gräsliknande växter med små röda blommor. Luften var fylld av en aromatisk honungsliknande doft, som var bra för luftvägarna. En liten hårig ödla korsade stigen framför dem och försvann in i den höga vegetationen. Philippe drog in luften genom sina näsborrar och

log. Oavsett vad Minna sa skulle han alltid älska Träsklandet. Han kunde inte tänka sig en bättre plats. Han var även nöjd med att han ett par timmar tidigare valt att lämna kvar kanoten bakom sig. Det här borde vara en mycket säkrare väg för dem, då militärens farkoster mestadels övervakade vattenlederna. Minnas skadade ben hade dessutom blivit mycket bättre och nu haltade hon nästan inte alls.

”Du Minna!” sa Philippe efter att de gått ytterligare någon kilometer på den stora flytön. Han hade väntat länge för att hitta rätt tillfälle att fråga. Det fick bli nu. ”Var kommer du ifrån egentligen?”

”Kan tyvärr inte berätta något om det. Det är bäst för dig och mig att du vet så lite som möjligt. Då slipper du säga något du inte borde, när era militärer utsätter dig för plågsam tortyr.”

Hennes röst lät bitter. Philippe suckade. Han visste att det inte var någon idé att pressa henne mer just nu. Men han hoppades att hon skulle vilja anförtro sig till honom vid ett senare tillfälle, då hon lärt sig känna honom bättre. De fortsatte framåt och koncentrerade sig på marken framför sig, som här och var korsades av rödgröna trädrötter som man kunde ha oturen att snubbla över.

Yuno gick ett tjugotal meter framför dem och stannade lite då och då för att se att de två humanoiderna hängde med. Den här nya var till och med långsammare än hans kompis. Men hon hade ett bra tålamod. Ett mycket bra tålamod.

Minna sneglade på Philippe en stund och gav honom en vänskaplig klapp på axeln.

”Förlåt! Jag kan vara lite tjurig ibland. Det som hänt är ju inte ditt fel. Jag är faktiskt riktigt tacksam för allt du gjort för

mig. Utan dig skulle jag nog befinna mig i någon fängelsehåla vid det här laget. Nja. Det är nog troligare att de bara likviderat mig.”

”Nä. Det tror jag inte. Utan mig skulle du nog dött i träsket långt innan militären hittat dig. Troligen hade du blivit uppäten av något farligt djur eller blivit hungrig och ätit något riktigt giftigt” sa Philippe och gav henne ett retsamt leende.

Minna knuffade till honom med axeln och skrockade. Philippe tittade på kvinnan bredvid sig. Hon var inte alltid så lätt att handskas med, men när hon var på bra humör verkade hon ganska trevlig. Philippe började sakta känna sig lite bättre inombords. Efter att hans pappa dött hade han blivit något av en enstöring. Hans enda två riktiga vänner var Elina och John, men de träffades mest i staden och inte så ofta heller för den delen. På sista tiden hade dessutom John kommit med underliga ursäkter när han frågat om de kunde träffas. Philippe undrade ibland om det var något han ville dölja för honom. Nu var det säkert ett halvår sedan John följt med honom ut till Träskmarken. Det har var faktiskt första gången sedan dess som han haft någon reskamrat i Träskmarken förutom hans underbara lilla Yuno.

De fortsatte sin vandring i ytterligare tre timmar och hade under den tiden bara stannat upp en gång för en kort vila och proviantering. Nu var solen på väg ner och det var dags att bryta upp. Philippe hittade en lämplig lägerplats där gräset inte växte så högt och började sätta upp ett litet tält. Minna och Yuno samlade ihop döda trädgrenar som de tänkte använda för att göra upp en liten brasa. När solen sedan sakta försvann bakom några moln nära horisonten, satt de runt

elden och läppjade på varsin kopp te, gjort av gula träskblommor. Det sades att te på dessa blommor hade en lugnande effekt. Yuno hade fått sitt te upphållt i en metallskål och sörplade försiktigt av den varma drycken för att inte bränna tungan. Ingen av dem sa något på en lång stund tills Minna bröt tystnaden.

”Philippe! Jag har tänkt på en sak. Du påminner mig faktiskt lite om min brorsson. Lite opolerad, men pålitlig.”

”Eh...”

”Jag menar det som något bra”, skyndade hon sig att säga. ”Jag tycker helt enkelt att du är en trevlig person.”

Philippe såg frågande ut och försökte läsa av vad hon egentligen menade. Han kunde inte hitta några dolda motiv. Efter några sekunder svarade han:

”Tack!”

Minna log mot honom.

”Och det finns ju faktiskt även saker som verkar bra här”, fortsatte hon. ”Utav vad jag har sett så lider ni inte av någon överbefolkning eller miljöförstöring. Hur har ni fixat det?”

Philippe funderade en stund och svarade:

”Historiskt har vi haft riktiga problem med både miljön och överbefolkning. Enligt en historiebok jag läst var Träskmarkerna en riktig soptipp för trehundratusen år sedan. Men folk lärde sig... Dessutom finns det nu regler för hur många barn man bör skaffa sig och nästan alla är med på det. Just nu gäller max tre barn för att undvika en extraskatt, men för tjugo år sedan var det max två barn.”

Minna nickade fundersamt.

”Låter vettigt. Men hur väljer ni styre här?”

”Styre? Hur menar du då?”

”Har ni demokrati där alla får rösta på en ledare eller fixar ni det på annat sätt?”

”Rösta? Man kan väl inte rösta fram en ledare? Det är den valariska kungafamiljen som har makten. Så har det alltid varit. Om jag inte kommer ihåg fel så är Durov V nu inne på sitt hundra-trettionde år som Kung.”

”Eh. Och ni är okej med att styras av en gammal stofil som ärvt makten av sina föräldrar?”

”Nja. Durov är inte så dålig. Hans föregångare Drottning Badlova VI skall dock inte ha varit så rolig. Herr Mandelhov berättade en gång att skatterna var hemskt höga under hennes senare regeringstid och de som inte kunde betala torterades i hennes fängelsehålor. Hans farfar var en av dem som dödades i fängelset under hennes regim och orsaken blev aldrig känd.”

Minna såg fundersam ut, men kom inte med några nya frågor. Hon kände inte att det var läge att gå vidare med idén om demokrati för en ung man som inte riktigt verkade fatta konceptet. Ingen av dem sade så mycket under resten av kvällen. När mörkret krupit sig på var det dags att sova. De kröp in i tältet och lade sig tillrätta på varsitt uppblåsbart liggunderlag. Tältet var ganska litet och båda höll sig utmed tältväggen på varsin sida, för att situationen inte skulle bli pinsam. Yuno lade sig som vanligt till rätta nedanför Philippes fötter.

Följande dag var himlen klarblå och solens varma strålar värmdes långsamt upp deras kroppar. De hade vandrat i ytterligare några kilometer när de kom fram till en ny flytö. Philippe hade hoppats att öarna låg tillräckligt nära varandra, så att de

bara kunde ta ett kliv från en ö till den nästa, men oturligt nog hade de börjat glida isär. Philippe spanade åt bägge hållen. Som närmast verkade flytöarna ligga ungefär tio meter från varandra. Så långt kunde de inte hoppa.

”Hur kommer vi över nu då?” frågade Minna och slog ut med armarna. ”Vi kanske borde tagit din kanot ändå.”

”Vi simmar!” sa Philippe med gravallvarlig min.

”Va?” utbrast Minna. Hon tittade ner mot vattenytan som här var näst intill överväxt med olika slemmiga algliknande växter.

”Skojade bara” sa Philippe och flinade.

Minna satte armarna i kors och fnös. Hon spände ögonen i honom, men sa inget. Yuno strök sig mot hennes ben och fick ta emot några ovilliga klappar på huvudet. Philippe satte sig ner och plockade upp ett ordentligt inpackat föremål ur sin ryggsäck. Det var tillverkat av svart gummi. Han spände upp ett par remmar och rullade ut föremålet som då blev ett par meter långt och ovalformat. Sedan tryckte han in en knapp och gummiföremålet började att fyllas av luft.

”En flotte?” frågade Minna.

”En flytplatta av gummi” rättade Philippe. ”En praktisk liten sak när man hamnar i sådana här situationer. Den är dessutom väldigt svår att göra hål på.”

Medan flytplattan fylldes med luft, tog han fram en kort stav ur ryggsäcken. Han vred på en inbyggd mekanism och då växte staven i längd. Den blev dessutom bred och flat i ena änden.

”Och en åra” sa Minna och suckade. Men hennes ena mungipa böjdes ändå upp i ett svagt leende. ”Du är visst full av små underliga överraskningar.”

Philippe lade ner flytplattan i vattnet och bad Minna stiga på. Hon klev försiktigt ner på plattan, men märkte snabbt att det blev ganska instabilt. Då satte hon sig ner. Det var ett betydligt säkrare alternativ för passagen. Yuno undvek det misstänksamma föremålet av gummi. Hon hoppade ner i vattnet bredvid flytplattan och flöt som en dunboll på vattenytan. Duffeln hade inget behov av någon löjlig uppblåsbar vattenfarkost. Philippe klev sedan också på flytplattan och stod upp medan han försiktigt sköt ut dem från land. Farkosten gled ut på vattnet och efter några få paddeltag befann de sig mitt mellan de två flytöarna.

Plötsligt hördes ett skrik från Minna. Hon hade sett något stort och grått simma rakt emot dem, strax under vattenytan. Hon flaxade panikartat med armarna och råkade slå till Philippes smalben.

”Vad...” började Philippe, när han vacklade till.

Han tappade åran, viftade vilt med armarna och föll sedan svärande i vattnet alldeles intill den stora gråsimmaren, som precis nått fram till flytplattan. Philippe såg först bara bubblor runt omkring sig. Men sedan fick han syn på fyra kolsvarta ögon som stirrade rakt på honom på bara en halvmeters avstånd. Gråsimmaren öppnade sin stora mun och visade upp sitt imponerande tandgarnityr. Philippe stelnade till och svalde. Skulle gråsimmaren göra ett undantag i sin vanligtvis humanodfria diet? Men det stora djuret stängde snart sin mun igen och började simma vidare. Philippe tog ett par snabba simtag och kom upp till ytan igen. Han lade en arm över flytplattan och tittade surt upp på Minna. Men då han såg att kvinnan var alldeles skräckslagen rann irritationen snabbt av honom. Han tyckte synd om henne.

”Det är ingen fara” sa han lugnande. ”Gråsimmare är stora och läskiga, men snälla. I alla fall mot oss humanoider.”

Minna mötte hans blick.

”Är du säker? Den var jättstor. Och såg du de där vassa tänderna?”

”Jodå! Helt säker.”

Minnas blick följde gråsimmarens när den långsamt gled fram under ytan.

”Men vad är det där?” sa hon och pekade.

Philippe vände blicken åt det håll hon pekade och höjde på ögonbrynen. Ett mindre djur, som verkade befinna sig på gråsimmarens rygg, plaskade till mot vattenytan. Djuret sträckte sig upp över ytan och iakttog dem med sina fyra klargröna ögon med vita irisar.

”Oj då!” sa Philippe. ”Det liknar väldigt mycket ett vattendjur jag stötte på förra veckan, men det här djurets kroppsfärg verkar lite annorlunda. Jag har aldrig sett något djur som vågat åka snålskjuts på en gråsimmare förut.”

Djuret dök ner under ytan igen, klamrade sig fast vid gråsimmarens rygg och försvann snart utom synhåll.

”Vet du vad det är för slag djur?”

”Jag vet faktiskt inte. Måste kolla upp det på antikvariatet nästa gång jag kommer dit. Djuret borde ju finnas nämnt i någon av böckerna i biologisektionen.”

Sedan tog de sig till den andra ön utan några fler missöden. Philippe tömde luften ur flytplattan och packade ner den i ryggsäcken. Efter en kort paus fortsatte de sin vandring. Philippe var alldeles blöt, men kläderna skulle snart torka i det varma solskenet. Han sneglade på kvinnan och såg hennes beslutna min. Philippe var mycket nyfiken på vem kvinnan

egentligen var och varför deras rymdskepp störtat i Träsklandet. *Hade vår militär verkligen provocerat skjutit ner deras skepp? Eller kunde det finnas någon annan förklaring?*

Kapitel 12

”Fem knop!” ropade John, där han satt framme i u-båtens styrenhet.

”Sakta ner till tre knop” sa hans far Steven med lugn röst. ”Jag ser botten och ökar nu strålkastarljuset till max.”

Ett skarpt gulaktigt ljussken från U-båten lyste upp botten, som här låg trehundrafemtio meter under träskets vattenyta. Ljuset visade en stenig botten, besudlat med mängder av trasiga skal från olika sorters bubbeldjur. Här och var växte kluster med mörkgröna svampar, vars ovansidor hade självlysande utskott. En lilafärgad två meter lång bottenlevande tusenfoting klättrade upp på en av svamparna och försvann sedan in i en hålighet. John var helt fascinerad av det han såg och han undrade vad tusenfotingen kunde heta. Han bestämde sig att fråga Philippe nästa gång de träffades.

U-båten fortsatte sin färd ett tiotal meter ovanför botten. Längre bort skimrades svarta klippformationer, som sköt upp från botten likt krokiga pelare. Ett stort stim med små gröna ålar simmade förbi i djupet. Under några sekunder hade de ingen sikt alls, men när ålarna simmat förbi var sikten fri igen. Steven kände att han saknat detta. Det var nu över tre år sedan han senast haft nöjet att använda båten. Det hade inte funnits något skäl att göra några kriminaltekniska undersökningar under vattnet, förrän nu. Dock hade han inte fått

någon information om vilket brott som kunde ha begåtts. Men när högkvarteret ger ut en order så lyder man.

De gled över botten i över fyra timmar, utan att hitta minsta spår efter något störtat rymdskepp. U-båtens sökustrustning hade ett par gånger gett utslag för något stort och metalliskt, men båda gångerna hade det visat sig vara rostiga vrak från gamla båtar.

”Pappa! Sökustrustningen ger ett svagt utslag för något hundrafemtio meter längre fram.”

”Hm. Verkar alldeles för litet. Troligen inget intressant men låt oss undersöka saken.”

John nickade och gjorde en svag gir åt höger. Det tog inte lång tid innan strålkastarljuset fångade in ett mindre silverglänsande föremål, som låg på botten mellan två svarta klippor. John tyckte att klipporna liknade deformerade totempålar med olika djur stående på varandras axlar. Föremålet på botten var avlångt och cylindriskt, mindre än en meter långt. John undrade vad et kunde vara för något.

”Den där saken är alldeles för ren för att ha legat här nere någon längre tid. Verkar lovande!” sa Steven entusiastiskt. ”Jag plockar in föremålet med gripklon, så att vi kan undersöka det närmare.”

Tio minuter senare låg det cylindriska silverglänsande föremålet på ett litet bord i båtens lastrum. Steven tog fram en mobil materialskanner och förde den långsamt över föremålet. Resultatet kom omedelbart på skannerns display. Både John och Steven lutade sig framåt för att läsa den finstilta texten.

”Nittiosju procent rostfritt stål under en beläggning av volfram och titan” sa Steven och fick en rynka mellan ögonen. ”Ovanlig blandning.”

John kliade sig fundersamt i pannan.

”Och vad betyder det pappa?”

”Det betyder att vi hittat något intressant min son.”

Steven studerade föremålet närmare och pekade.

”Ser du de här rena brottytorna på den deformerade änden, som måste ha varit en fästanordning av något slag?”

John nickade.

”Det här föremålet har utsatts för en stor kraft. Jag har inga riktiga bevis för det, men jag misstänker att den här saken faktiskt kan vara en del av den störtade farkosten. Troligen har denna del slagits av när farkosten kraschade. Så den stora frågan är nu var vraket är någonstans.”

”Vi har ju letat överallt häromkring” sa John och sträckte ut armarna. ”Borde vi inte ha hittat vraket vid det här laget?”

”Jo min son, det borde vi ha gjort. Om nu farkosten störtade ner i vattnet. Låt oss leta på ett annat ställe. Det kan ibland vara svårt att se något som ligger dolt.”

En halvtimme senare låg båten förankrad vid en av de större flytöarna alldeles ovanför den plats där de hittat det silverfärgade föremålet. Far och son bar tillsammans iland skannerutrustningen, som sonen efter en svettig insats lyckats montera loss från båtens instrumentrum. Steven var på gott humör och visslade på en munter liten melodi, trots att det småregnade. John var mer butter och klagade som vanligt över vädret. De gick förbi en liten skogsdunge och fortsatte framåt genom fuktigt gräs. När de kommit en bit in på ön lade de för-

siktigt ner utrustningen på det fuktiga gräset. Skannern monterades sedan upp på ett stadigt stativ. Efter vissa justeringar satte Steven igång utrustningen. Den gav ifrån sig ett svagt lågfrekvent brummande ljud.

”Bra! Då fortsätter vi vår sökning här uppe” sa Steven och började lägga in sökparametrarna så att skannern skulle kunna fungera på land. Det tog endast ett par minuter. Han backade ett par steg och lät den dyrt inköpta utrustningen göra sitt jobb. Det tog bara någon halv minut tills resultatet visades upp på skärmen. Steven gick fram till skannern och lyfte på ögonbrynen. Han synade omgivningen till vänster om dem och tittade åter på skärmen. Det var något som inte verkade stämma. Han knackade ett par gånger ovanpå skärmen, men resultatet blev det samma. Då gick ljuset upp för honom.

”Oj! Kom hit John.”

”Vad är det pappa?”

”Titta själv min gosse. Ser du något som inte stämmer?”

John såg då att skärmen visade att det fanns ett stort metalliskt föremål några hundra meter bort, men när hans blick riktades åt det hållet såg han ingenting förutom gräs och några taniga träd.

”Oj!” sa John. ”Häftigt.”

Kapitel 13

Minna stannade upp och kisade med ögonen för att se bättre. Hon tyckte sig skymta något som stack upp ur diset längre fram.

”Philippe! Vad är det för något stort som syns där borta?”

Philippe gick fram så att han kom upp bredvid henne. Han log och sa:

”Det där Minna, är vårt mål ... Gaibah.”

”Gaibah? Vad är det?”

”En gammal ruinstad som faktiskt är i förvånansvärt gott skick. Enligt en bok jag läste är staden nästan fyrahundratusen år gammal. Kan du tänka dig något så gammalt? Jag tycker att det är jätte häftigt. Ibland får jag huvudvärk av bara tanken. De flesta häromkring, inklusive militären, är lite vidskepliga gällande våra gamla civilisationer och vågar inte besöka ruinen. Det är där jag tänkte du kunde gömma dig, i alla fall tills vi hittat en bättre lösning.”

”I en ruinstad? Är det verkligen säkert där?” frågade Minna skeptiskt. ”Du säger ju att till och med er militär undviker stället.”

”Ha ha. Det är ingen fara Minna. Jag har varit där många gånger och aldrig råkat ut för något. Jag har inte ens sett några monster med gula ögon som gömmer sig i skuggorna. Kom! Låt oss komma lite närmare.”

Tjugo minuter senare stod de alldeles framför den gamla ruinstaden Gaibah, vars sexkantiga torn sköt upp flera hundra meter mot himlen. Vissa av tornen var skadade och stora gapande hål vittnade om att delar av staden blivit bombad i något gammalt krig. I det närmsta tornet fanns det ett stort cirkelrunt hål varifrån ett par missfärgade metallbalkar stack ut likt förstenade trädstammar. Hela staden Gaibah verkade dessutom luta svagt åt höger. Färgen på de flesta byggnaderna var matt grå och växtlighet hade endast lyckats ta fäste på ett fåtal platser.

”Det finns några väldigt bra böcker i antikvariatet om den här staden. Hela Gaibah är förankrad i botten några hundra meter under ytan och har säkerligen sjunkit minst ett femtiotal meter ner i dyn sedan den byggdes” sa Philippe. ”Men visst är den i förbannat bra skick?”

Minna nickade fundersamt, men fick en känsla om något olycksbådande. Hon kunde inte sätta fingret på vad det var, men det var något med ruinstaden som hon inte gillade. Håren på hennes armar reste sig när hon såg upp mot de gamla tornen, men hon ville inte visa sin oro för den entusiastiske unge mannen. Philippe förde dem mot hålet som låg fem meter ovanför markytan. Han ställde ner ryggsäcken på marken och tog upp ett rep med en äntherhake.

”Ska vi klättra upp dit?” protesterade Minna och satte armarna i kors. ”Jag ...”

”Ta det lugnt Minna. Vänta bara här nere ett tag.”

Philippe log spjuveraktigt mot henne, som om han hade en rolig hemlighet han inte ville avslöja. Han hivade sedan upp äntherhaken med full kraft och lyckades få in den i hålet på första försöket. Han drog försiktigt i repet och såg riktigt nöjd

ut när haken fastnade på första försöket. Sedan drog han hårdare i repet och äntheraken satt fortfarande kvar. Yuno hoppade kvickt upp mot repet och kilade uppåt likt en liten djungelapa. Det såg löjligt enkelt ut. När hon försvunnit in i hålet var det Philippes tur. Han klättrade vant upp för repet genom att ta spjärn mot fasaden med fötterna. Det var jobbigt, men snart var även han uppe vid kanten till hålet.

Just när han skulle häva sig in flög det ut ett par stora fågelliknande djur precis ovanför hans huvud. Philippe ryckte till och tappade taget om kanten. Han famlade desperat och fick tag i repet med sin vänstra hand. Detta räddade honom från att falla ner. Philippe tittade ner mot Minna som höll händerna för munnen. Han log och vinkade till henne. Sedan tog han ett nytt tag om kanten och drog sig uppåt. Den här gången var han mer försiktig. Han kikade över kanten och tittade in i Yunos blöta ögon.

”Varför varnade du mig inte för dem?” sa han anklagande.

Yuno tittade tillbaka på sin husse med oförstående min. Sedan kravlade Philippe sig upp på fötter och gick in i hålet.

Minna såg honom försvinna in i mörkret. Till hennes förvåning började repet bredvid henne plötsligt att röra sig uppåt. Någon i hålet halade upp repet.

”Vad håller du på med?” ropade hon, med blandad irritation och rädsla i rösten. ”Ska du lämna mig här nere alldeles ensam?”

En kort stund senare svarade Philippe där uppfifrån:

”Allt är bara bra. Stanna kvar där du är. Vi kommer snart och hämtar dig.”

Minna fnös. Hon uppskattade inte alls situationer hon inte hade kontroll över. Minna funderade på vad den unge slyngeln skulle hitta på härnäst, när hon plötsligt hörde ett prasslande ljud bakom sig. Hon vände sig och ögnade snabbt igenom omgivningen. Ingenting syntes förutom högt gräs, fluffiga röda blommor och några taniga blåskimrande träd utan löv. Allt var tyst och stilla. Hon antog att det fanns något slags djur där ute, som nu låg och spanade på henne. *Vad var det nu Philippe hade sagt?* tänkte hon. *Fanns det farliga djur här ute eller inte?*

Plötsligt hördes ett nytt ljud från gnisslande metall alldeles bakom henne. Hon skrek till och vände sig om. En dörr hade öppnats bara en halvmeter ovanför marknivån. Dörren hade tidigare varit helt dold och totalt smält in i den gråa väggen.

”Ta det lugnt Minna” sa Philippe där han stod i dörröppningen med ett fånigt leende på sina läppar. ”Det är bara jag.”

Minna suckade och lät sina axlar sjunka ner.

”Jo jag ser ju det.”

Yuno tittade fram mellan Philippes ben och sträckte ut sin kluvna tunga åt henne. Minna visste inte hur hon skulle tolka detta.

”Välkommen in!” sa Philippe.

Minna såg nu att det inte var helt mörkt där inne. Långsmala fyrkantiga paneler, som var jämnt utplacerade på väggarna, gav ifrån sig ett svagt vitt ljus. Hon gick in genom dörrhålet och andades in genom näsan. Här fanns en viss lukt, som hon inte kunde sätta fingret på. Det luktade instängt på något sätt, men ändå inte dåligt. Philippe stängde dörren genom att trycka upp en spak på väggen och visade henne längre in i rummet.

”Kom och kolla härinne. Det är jättehäftigt” sa han uppspelt och visade vägen.

Golvet inne i rummet lutade svagt åt samma håll som hela ruinstaden. De passerade en spiraltrappa med sirliga mönster, som gick upp till hålet ovanför som Yuno och Philippe krupit in genom. Sedan kom de fram till ytterligare en dörr. Philippe satte handflatan mot en svart platta på väggen, varefter dörren öppnades näst intill ljudlöst. Minna gick in först och drog in andan av häpnad. De hade kommit in i en stor sal, svagt upplyst av större fyrkantiga paneler längs utmed väggarna. Det var minst tjugo meter upp till taket. I mitten av salen stod en stor pelare, med blinkande röda och vita dioder. Golvet var belagt med en vacker mosaik med blå och vita stenar föreställande blommor och blad.

”Nå?” sa Philippe och satte händerna på höfterna.

”Fantastiskt! Vad användes den här salen till och hur kan belysningen fungera efter så lång tid?”

”Ingen aning” sa Philippe och ryckte på axlarna. Han hade fortfarande ett stort leende på läpparna.

”Ser ni inte de typiska blommönstren på golvet? Den här salen använde det gamla folket mest som festlokal” sa Yuno på sitt eget underliga språk. ”Det vet ju alla dufflar, för på den tiden var vi ofta inbjudna till humanoidernas festligheter. Men du kära Philippe vet ju så lite. Det är tur att du i alla fall är en trevlig kompis.”

Minna tittade frågande på den lilla duffeln, som verkade försöka kommunicera med dem. Philippe, som var van vid att Yuno pladdrade på med sin rappakalja lite då och då, funderade inte alls på vad hans lilla kompanjon försökte säga.

”Kom! Följ med mig, så visar jag dig var du kan sova” sa Philippe.

De gick tvärs igenom salen och fortsatte vidare in i en korridor. Ett tiotal meter in passerade de en trasig dörr, som låg på golvet vid ena väggen. Minna tittade in genom dörrhålet till ett rum som var helt mörkt.

”Endast vissa delar av ruinstaden är upplysta” förklarade Philippe sakligt. ”Jag har bara utforskat en bråkdel av det här stället och vissa dörrar har jag inte lyckats öppna.”

De gick vidare och Yuno öppnade en annan dörr genom att trycka sin lilla hand mot en svart platta. Tydligen behövdes det inte någon humanoid handflata. Minna kikade in och såg att detta var en sparsamt upplyst sovsal. Ett tiotal dubbelsängar var utplacerade längs utmed väggarna. Minna gick fram till en säng och kände på madrassen. Den var näst intill stenhård och knastrade olycksbådande när hon tryckte till med tummen.

”Jo, alla sängarna är tyvärr sådär” sa Philippe och skrattade osäkert. ”Men oroa dig inte. Den här sängen här borta har jag bäddat med en egen madrass, ett täcke och ett par kuddar. Jag sover här inne ibland.”

Minna tittade på sängen han pekade på och nickade nöjt.

”Jag tänkte att du kunde stanna här en tid, tills vi kommer på en bättre lösning” sa Philippe. ”Här inne borde du i alla fall vara säker från militären.”

”Det fungerar för mig” sa Minna. ”I alla fall just nu.”

Philippe vände sig mot duffeln och satte sig på huk.

”Yuno! Jag tror att Minna skulle behöva lite sällskap när jag är borta. Skulle du kunna tänka dig att stanna kvar här med henne?”

Yuno nickade ivrigt och tog tag i Minnas tröja.

”Jag lämnar kvar lite mat och dricka, men Yuno kan hjälpa dig med att hitta mer mat och drickbart vatten i träsket. Hon vet vilka växter man kan äta och kan visa vad som är ätbart om du lyckas fiska upp något från vattnet. Jag har lagt undan lite fiskegrejor i det första rummet du kom in genom.”

”Det blir bra” sa Minna och klappade duffeln försiktigt på huvudet. ”Tack för all hjälp Philippe. Du har verkligen gjort mycket för mig.”

Minna tog av sig ett av sina två armband och gick fram till den unge mannen.

”Här! Jag vill att du tar emot denna lilla gåva från mig.”

Armbandet verkade vara tillverkat av något slags läder och var utsmyckad med en blank mörkblå sten. Philippe tog emot gåvan och synade den. Denna typ av sten hade han aldrig sett förut. Han satte på sig armbandet och sa:

”Tack Minna. Det är ju riktigt snyggt. Då beger jag mig tillbaka till staden, men jag försöker komma tillbaka om en vecka eller så. Då kan vi prata mer om vad vi kan göra härnäst. Jag kommer även ta med mig lite mer proviant.”

Kapitel 14

Två dagar senare satt Philippe i antikvariatet och bläddrade i en datalagrad bok med holografiska bilder. Han hade precis ätit upp en ostsmörgås som var hans lunch. På det gamla repiga bordet framför honom stod även ett dricksglas med en halvt uppdrucken fruktjuice. Bilder på olika djur, som man kunde finna i Träskmarken, fladdrade förbi i luften framför honom.

”Hej Philippe!” sa Elina entusiastisk.

Philippe ryckte till och vände blicken mot flickan som satt där i sin rullstol. Hon log och såg mycket nöjd ut efter att ha lyckats ta sig ända fram till honom utan att han hört henne. Rullstolen hade nyligen servats av hennes storebror, så den var nu näst intill ljudlös. Elina hade på sig en lång vit tröja och ett par mjuka bruna byxor. Hennes långa gröna krusiga hår var den här dagen dekorerat med små rosa blommor.

”Vad letar du efter?” fortsatte hon och försökte se vad som visades upp i hologrammet.

”Ett lustigt vattendjur som jag nu sett ett par gånger ute i Träskmarken. Har aldrig sett något liknande tidigare. Jag har snart letat igenom hela den här boken, men inte hittat något som liknar det jag såg.”

Philippe beskrev utseendet på vattendjuret han stött på.

”Spännande! Får jag hjälpa till?”

”Vill du det?”

”Självklart! Att gräva ner mig i gammal litteratur är min favoritsysselsättning.”

Philippe kunde inte riktigt lista ut om hon var allvarlig eller inte.

Elina valde ut ett par äldre datasamlingar som innehöll information om planetens djur och växtliv och började göra olika sökningar som matchade Philippes beskrivning. Hon var van att leta upp information i litteratur och var betydligt skickligare än honom på att utföra dessa sökningar. De båda satt sedan och arbetade i tysthet bredvid varandra. Lite då och då tog Elina upp en flaska som hon fyllt med sin favoritläskedryck med smak av furifrukt, en slags citrusfrukt som växte i Träskmarken längre söderut. Elina sörplade ljudligt när hon drack och Philippe sneglade då roat på henne. Hon var ingen klassisk skönhet direkt. Näsan var kanske lite för stor och de mörkgröna ögonbrynen något kraftiga, men han tyckte att hon var riktigt söt. Han tyckte bäst om hennes nötbruna ögon, som var vakna och nyfikna. När hon efter en stund mötte hans blick vek han snabbt undan och återgick till litteraturen. Han harklade sig och försökte att låtsas som om ingenting hänt.

Efter att de suttit och sökt efter det mystiska djuret i en kvart vände sig Philippe mot Elina och sa:

”Du Elina!”

Hon hade blicken kvar mot de holografiska bilderna som spelades upp framför henne, men svarade ändå:

”Jaa ...”

”Du vet säkert att Quenlinburgs årliga karneval äger rum om drygt tre veckor.”

”Jo.”

”Eh.” Philippe skruvade på sig. ”På kvällen är det ju dans och så. Jag tänkte ...”

Elina höll kvar blicken på bilderna framför sig och började småle. Hon sa ingenting, för hon tänkte inte göra det enkelt för honom.

Philippe tog ett djupt andetag och sa:

”Skulle du kunna tänka dig att gå dit tillsammans med mig?”

”Och dansa? Jag sitter ju i rullstol.”

”Eh. Jo, men ...”

”Ja!” utbrast Elina entusiastiskt. ”Självklart följer jag med. Jag kan ju inte lämna dig alldeles ensam på den stora karnevalen. Utan mig skulle du säkert gå vilse, bli rånad eller något ännu värre.”

Philippe andades ut av lättnad.

”Kolla här!” fortsatte hon och vände sig mot honom med ett strålande leende och glittrande ögon. ”Det här är en sjuttiotvå år gammal artikel.”

Philippe blev först konfunderad, men tittade sedan på den holografiska bilden framför henne. Den föreställde definitivt det lustiga vattendjuret han sett ute i Träskmarken.

”Vad står det att det är för djur?” frågade han.

Elina lästa upp texten under bilden:

”Under dagens dykning upptäckte jag ett djur jag aldrig sett förut. Den simmade fram till mig, när jag var på tjugo meters djup och jag lyckades få en hel del bilder. Den verkade helt ofarlig och jag tror till och med att den försökte att kommunicera med mig. När jag kom hem sökte jag i biblioteket där jag så småningom hittade djuret i en gammal zoologisk avhandling av

någon som hette Doktor Emelie Zimmer. Djuret är en skimmermolk. Detta är en fantastisk upptäckt, då man tidigare trott att skimmermolkarna dött ut. Mycket litet är känt om dessa djur, som troligen mestadels lever långt nere i Träskmarkens djup.”

”En skimmermolk!” sa Philippe upphetsat.

”Du verkar ha hittat något sällsynt där ute. Grattis!”

Då hördes oväsen utanför antikvariatet. Philippe reste sig upp och tittade ut genom fönstren på butikens framsida. Det var något slags tumult där ute som verkade involvera poliser och stadsbor. Elina rullade sig närmare fönstren och Philippe följde efter. Även Herr Mandelhov, som varit upptagen med en frågvis kund, gick mot ingången för att undersöka vad som var på gång.

På gatan utanför antikvariatet hade tre ungaliska poliser gripit fyra av träskfolket, två kvinnor och två män. En av männen gjorde ordentligt med motstånd och puttade undan en av poliserna som kom för nära. Både poliserna och träskfolket skrek åt varandra med upprörda röster. Lite längre bort stod en uniformsklädd valarisk kvinna, som hade en stor killer bredvid sig. Killern började gå fram mot bråket, men kvinnan lade en hand på dess svarthåriga huvud, vilket lugnade den. En av poliserna kastade plötsligt ner en av kvinnorna på gatan. Kvinnan landade hårt och såg ut att ha skadat ena armen. Detta gjorde den redan upprörde mannen alldeles galen. Han slog till den närmsta polisen i magen och drog upp en pistol från dess hölster. Han höjde pistolen mot polisen som nyss varit för hård mot kvinnan och ropade något hotfullt. Polisen stelnade till. Då kom killern rusande mot mannen med pistolen. Den var otroligt snabb. Killern bet tag i mannens underarm med sina käkar. Det knäppte till och armen klipptes

av. Den ilskne mannen tittade först bara förvånat på det röda blodet som pumpades ut ur armstumpen. Sedan svimmade han och föll ihop på gatan. En kvinna i vit rock kom springande från ett annat hus. Det var samma läkare som tidigare fixat Minnas ben.

”Undan med er!” ropade hon. ”Jag måste ta hand om den här mannen.”

Killern vände sig ilsket mot kvinnan som tänkte gå emellan den och dess byte. Gul saliv droppade ner från dess kraftiga käkar. Då kom en ljudlig vissling från dess valariska matte. Det betydde att det roliga var över. Killern lyfte upp armstumpen med sina käkar och gick tillbaka mot den valariska kvinnan som iakttog händelserna med en föraktfull min. Hon tittade på den avklippta armen och ryckte på axlarna. Den här kvällen behövde hon i alla fall inte ge killern någon mat.

”Du Philippe!” sa Elina och kliade sig i hårbotten, så att en av blommorna föll ner.

Philippe, som vänt bort huvudet när mannens arm knipsats av, tittade ner på henne och sa oroligt:

”Ja. Borde vi göra något?”

”Det är nog ingen bra idé. Men jag kom att tänka på den där killern. Vi har ju gått igenom en hel del litteratur idag om olika djur. Noterade du någon referens i någon av böckerna gällande den där killern?”

Philippe funderade en stund och skakade sedan på huvudet.

”Nej. När du nu säger det. Jag har ofta studerat olika böcker om vår planets natur och djurliv, men faktiskt aldrig sett en enda liten notis om något som liknar en killer. Underligt. Vi skulle kunna söka lite noggrannare.”

Han lade sin vänstra hand på hennes rullstol och tittade ut mot gatan där läkaren försökte rädda mannens liv. Åtminstone försökte ingen av poliserna där ute stoppa henne. Elina lade då märke till armbandet som Philippe bar.

”Va! Vem har du fått det där snygga armbandet av?” frågade hon med en tillgjort anklagande röst.

Hon nuddade den vackra blå stenen med pekfingret, som för att se om den var äkta. Då blinkade stenen till tre gånger med ett skarpt blått ljus. Elina drog förvånat tillbaka sin hand. Philippe hade också sett ljuset. Han drog upp handleden och synade stenen noga. Den såg nu ut precis som vanligt. Han tryckte till den ett par gånger med tummen, men inget hände.

Kapitel 15

Steven gick fram till den demolerade förarkabinen och såg att en rättsläkare med militäruniform undersökte den döda piloten. Läkaren var en man som verkade vara i sexioårs-åldern. Hans krusiga hår var helt grått och började glesna längst uppe på skalpen.

”Hej där! Underlig typ eller hur?” frågade Steven.

”Jo!” svarade den trötte rättsläkaren, som också var ungod. ”De preliminära DNA-resultaten visar visserligen släktskap med alla våra släkter här i Träskmarken, men detta verkar vara en helt ny typ av humanoid. Jag har aldrig sett något liknande.”

”Så då verkar även denna kropp tillhöra en besökare från en annan planet. Intressant.”

Det hördes ett harklande läte precis bakom Steven. Han vände sig om och tittade ner på en kort och knubbig äldre valarisk kvinna iklädd en svart uniform med trekantiga knappar, som visade att hon var en kapten tillhörande hemliga militärpolisen.

”Jag tycker att ni två herrar skall fortsätta jobba med ert och lämna spekulationerna åt oss experter” sa kvinnan i en nedlåtande ton.

Hennes tonläge mildrades och hon fortsatte:

”Men ni gör ett mycket bra arbete. Fortsätt att leta efter spår. Jag vill veta om någon har kommit hit innan oss. Och kom ihåg att mitt tålamod är begränsat.”

Steven blinkade till ett par gånger och log.

”Självklart Kapten! Några kriminaltekniker från grannstaden håller på att topsa alla ytor som kan ha besudlats av en möjlig besökare. De är både effektiva och noggranna. Vi har även hittat personlig utrustning som tyder på att den här farkosten haft en tredje besättningsman, troligen en kvinnlig humanoid. Då vi inte hittat några andra kroppar förutom ödlerevarelsen och denna humanoid, så är möjligheten stor att den tredje passageraren lyckats ta sig levande härifrån.”

Kvinnan tittade upp mot honom med kalla grå ögon som sa att hon inte uppskattade hans ton.

”Jag fortsätter att leta efter fingeravtryck. Adjö så länge” sa Steven nervöst och började gå bakåt i vraket.

Utanför rymdskeppsvraket gick John och undersökte omgivningen med en spår-detektor som han fått låna av sin pappa. Hans uppgift var egentligen bara att vara en patrullerande vakt runt rymdskeppsvraket, men när han ändå var där passade han även på att leta efter möjliga spår. John hade ambitioner och någon gång i framtiden ville han också bli kriminaltekniker liksom hans far. Men det var en lång och krävande väg att komma dit och det var långt ifrån alla aspiranter som lyckades de olika obligatoriska examinationerna. När John gått nästan ett helt varv runt nedslagsplatsen upptäckte han äntligen något intressant. Nästan helt dolt i gräset låg ett litet rödglänsande föremål. Han satte sig ner på huk, vek undan en

grästuva och synade föremålet närmare. Det såg ut som en kubformad röd kristall.

Kapitel 16

John torkade av svetten i pannan efter att ha sprungit ett par kvarter. Trots att han var i god kondition började han bli trött. Många av stadsborna han passerade hade ingen aning om vad som var på gång, men vissa följde händelserna med intresse. Han fick även hejarop av ett par gamla entusiaster som kom ihåg att de spelade denna sport när de var unga. John var idag iklädd militärgröna kläder, vilket var Maskrosbarnens lagfärg. Då träskboll kan vara en hård sport, bar han en grå hjälm på huvudet. Dessutom hade han på sig skinnhandskar och knäskydd. Matchen mot Lotusblommorna var i full gång. Han hade lyckats göra ett mål för sitt lag och var nu på väg tillbaka för att hjälpa till i försvaret och skydda ett av sitt lags två mål, vilka var placerade ett par hundra meter från varandra. Matchen spelades denna gång på ett område i staden som inkluderade de centrala delarna av köpmannadistriktet och lite av det östra hamnområdet. Avståndet mellan de olika lagens mål var ungefär femhundra meter och under hela matchen fanns det alltid tre stycken guldfärgade bollar som var i spel. Vardera lagen hade femton spelare, alla utrustade med varsin klubb av trä, som man slog till bollen med. Johns klubbskaff hade fått en spricka efter en hård närkamp med en spelare från Lotusblommorna. Han hoppades att klubban inte skulle gå av innan matchens slut. Att ta bollen med handen var strängt förbjudet och en handkontakt med

bollen skulle även medföra att bollen gav ifrån sig ett högljutt larm. Det fanns även fem civilklädda domare på planen, som såg till att endast en lagom mängd med tillåtet våld användes. John, som var den enda ungolen i matchen, tittade upp mot en av de zeppelinare som denna dag svävade över staden. En stor holografisk display visade den nuvarande ställningen i matchen. Maskrosbarnen ledde just nu med fjorton mot tretton. Det lag som först fick in femton mål skulle vinna matchen. Nu gällde det bara att få in ett mål till för att deras lag skulle vinna.

John fick plötsligt syn på två svartklädda spelare som sprang mot hans håll från en tvärgränd. De tillhörde Lotusblommornas lag och passade en guldfärgad boll mellan sig. John bytte direkt riktning och sprang in i gränden. De två svartklädda spelarna fick syn på honom. Det var en ung man med grönt hår i mohikanfrissyr och en bredaxlad tjej med svart hjälm. Mannen såg den stovuxne ungolen och tvekade, men tjejen sa:

”Äh! Ingen omväg. Honom klarar vi av. Ungoler är kanske starka, men korkade och ganska långsamma.”

Tjejen tog elegant emot en passning på klubbans blad, rundade en äldre man som bar på en kartong med grönsaker och gav den store ungolen ett utmanande leende. John tyckte varken om att kallas för korkad eller långsam. Han ville nu visa den här kaxiga tjejen vad han gick för. Tjejen fintade först till höger och sedan till vänster. John hängde dock med. Tjejen slängde då ut med klubban som träffade John precis under hans högra knäskydd. Han bet ihop, ignorerade smärtan och fick tag på tjejen i klubban. Hon drog i klubban men den starke ungolen vägrade släppa. Tjejen lyckades sparka till bollen i

riktning mot sin lagkamrat, men var då ur balans. John tog tillfället i akt och gav henne en ordentlig tackling så att hon for in i en stenvägg. Hjälmen skyddade lyckligtvis hennes huvud från svårare skador, men hon föll ändå ihop på gatan och blev liggande där. John skulle precis jaga efter den unge mannen med mohikanfrissyr när han hörde ett skrik från en dörröppning intill, där dörren stod lite på glänt. Den unge mannen från Lotusblommorna brydde sig inte om skriket, utan tog emot passningen och retirerade tillbaka i gränden. John tvekade dock inte en sekund. Hans tjänst som polis var viktigare än allt annat. John sprang med lätt haltande steg fram till dörren och knuffade upp den med axeln. Han höll upp klubban som en yxa ifall han skulle råka på motstånd. Han kom in i en butik fylld av elektronisk utrustning. Det första han fick se var en kvinna som låg utslagen på golvet. Hon var av träskfolket och var mer eller mindre täckt av blod. Kvinnan hade ett stort sår i magen och mindre, men djupa sår på halsen och på sidan av huvudet. John förstod direkt att hon var döende eller död. På golvet låg även ett par trasiga högtalare som fallit ner från en hylla. Då hördes ett distinkt skrapande ljud från rummet bredvid. John satte fart mot en öppen dörr. Han hade klubban redo om det skulle behövas. Nu ville han få tag på den som angripit kvinnan. John rusade in genom dörröppningen och kom in i en lagerlokal. Här var förstörelsen ännu större, speciellt en hylla till vänster om honom, där all utrustning dragits ner på golvet och mer eller mindre hackats sönder till småbitar. Delvis dold under kablar och metalldelar låg ytterligare en kropp. Där fanns mycket blod så troligen var denna person lika illa drabbad som kvinnan i det förra rummet. John såg en dörr till höger om sig. Han sprang

dit och öppnade den. Klubbslaget som tidigare träffat hans högra ben kändes fortfarande, men han valde att inte bry sig om det. Det hördes ytterligare skrapande ljud. John kom in till en hall där en trappa gick upp en våning. Han såg skymten av två brunsvarta kloförsedda ben som kilade upp för trappan. John rusade mot trappan för att följa efter den misstänkte mördaren, som kanske inte ens var någon person. Han tänkte: *Kan någon använt en kille till detta dåd? Nej, jag måste ha sett fel. Endast en valarian kan styra dessa hemska varelser.* När han kom fram till de första trappstegen slog en lukt av något ruttet emot hans näsa.

Philippe stod och bevakade Maskrosbarnens ena av två mål i västra delen av på stora torget. Själva målet bestod av en två meter i diameter stor ring av metall, som var upphängd i ett ovanligt träd som liknade en stor blomkål. Stammens färg var ljusgrå och de blomliknande utskotten var ljusrosa. Det var ett ganska vackert träd. Philippe hade själv inte gjort något mål ännu och han föredrog ändå att ta en mer defensiv roll i laget. Efter att ha varit ute och sprungit en stund tog han nu igen sig som siste försvarare vid ett av Maskrosbarnens mål. Cassandra, en tjej i hans lag, stod tjugo meter längre bort och spanade in mot Stora Köpmannagatan. Det var därifrån som det var mest sannolikt att motståndarna skulle anfalla. Cassandra var ovanligt lång och smal för att vara av träsk-folket och bar denna dag en gul hjälm dekorerad med gröna fjärilar. Philippe tyckte att hjälmen passade bra till hennes långa ljusgröna hår.

”Där kommer två till! Var beredd Philippe!” ropade hon plötsligt.

Philippe suckade och hoppades att matchen skulle vara klar snart. Han hade redan fått ett stort blåmärke på högra låret efter att ha blivit intacklad i ett marknadsstånd tidigare under matchen. Då hade Philippe förlorat bollen precis innan han försökt passa den vidare till John. En stor trälåda med gröna citrusmeloner hade fallit i backen och försäljaren som ägde standet hade blivit rasande på Philippe. Han hade hastigt blivit tvungen att fly därifrån för att undvika få ännu mer stryk. Philippe undrade var John befann sig nu. Det hade känts mycket bättre att ha honom bredvid sig i försvaret. Då fick han syn på en svartklädd tjej från Lotusblommornas lag som kom utspringande från Stora Köpmannagatan. Hon försökte att finta åt ett håll och sedan runda Cassandra på hennes vänstra sida, men så lätt gick det inte. Cassandra lyckades att få tag i motståndarens arm och de två hamnade på gatan i en privat brottningsmatch. Den guldfärgade bollen rullade vidare in på Stortorgetts kullerstenar. Plötsligt dök det upp en annan tjej i svarta kläder och brunrostig hjälm. Hon sprang emot bollen, fångade upp den med sin klubba och sprang vidare mot det ringformade målet i blomkålsträdet. När hon passerade en stor och ful staty, föreställande en kvinna som bröt sönder ett gevär, fick hon syn på Philippe. Hon höjde igenkännande på ögonbrynen. *Det är den där eländiga försäljaren av glimmbubblor, vars ungaliske kompis såg till att jag hamnade i arresten. Dig gillar jag inte. Dags att ge igen!* Michelle hade inte släppts ut från arresten förrän dagen innan matchen och hennes humör var inte på topp. När de såg på varandra var det tydligt att även han kände igen henne. Philippe kände hur han började koka av ilska och tänkte göra allt för att den här gången stoppa den fräcke tjuven på egen hand.

Michelle fick upp bollen på bladet och sprang rakt emot honom utan att tappa bollen. Philippe stannade kvar framför målet tills hon endast hade fem meter kvar. Då rusade han fram för att möta henne. Hon svängde åt vänster och duckade för en lågt hängande gren från blomkålsträdet. Philippe stegade emot henne och försökte förhindra att hon fick ett bra skottläge. Michelle flippade då upp bollen i en båge över hans huvud. Han lyfte klubban, men missade bollen. Hon hakade då fast sin klubba i hans knäveck och ryckte till. Det hela gick så fort. Philippe tappade balansen. Han fumlade med handen och fick tag på en smal gren, men den knäcktes och han föll mot marken med den avbrutna grenen i handen. Detta fick underligt nog en våg av smärta, som utgick från hans hand, att fara genom hans kropp. Det var som att han en mycket kort stund kände det stora trädets ångest. Sedan slog hans hjälm i den stenbelagda marken och allt svartnade. Michelle gled under grenen, räckte ut sin tunga mot honom och sprang vidare mot bollen.

En liten stund senare såg Philippe ljuset komma tillbaka. Någon nuddade hans axel och försökte att ruska om honom.

”Philippe? Hur mår du?” sa Elina med oro i rösten.

Bakom henne stod Cassandra, med en blåtira i ansiktet. Hon såg inte alls nöjd ut. Philippe gnuggade sig i ögonen och kände hur huvudet bultade. Underliga tankar for igenom hans huvud, men verkligheten kom snabbt tillbaka. Elina sträckte ut en hand och hjälpte honom upp till sittande läge. Han tittade sig omkring och fick syn på den tjuvaktiga Michelle som tidigare golvat honom. Tjejen kramade nu om en ung man i

mohikanfrissyr, samtidigt som hon höll upp sin klubba i någon slags segergest. Philippe suckade.

”Ledsen, men de gjorde två mål medan du låg däckad. Det betyder att Lotusblommorna vann med femton mot fjorton. Men det var i alla fall en jämn match” sa Elina i en ton som skulle vara tröstande.

”Äh. Det spelar ingen roll. Jag hatar ändå den här sporten” sa Philippe och reste sig.

Han borstade av dammet från kläderna och blockade upp sin klubba från marken. Elina tittade ner på en gren som låg på marken och snörpte på munnen.

”Philippe! Du har brutit av en av blomkålsträdets grenar.”

Han tittade oförstående på henne. Hon gav honom en anklagande blick.

”Det här trädet är troligen det enda av sitt slag på hela planeten. Det är förbjudet att skada det. Vet du inte det? Bäst att vi beger oss härifrån innan någon ser vad du gjort.”

Philippe nickade och tittade sig oroligt omkring. Ingen av folket runt omkring dem verkade lyckligtvis ha lagt märke till den avbrutna grenen. Sedan fick de syn på John, som kom joggande emot dem. Elina märkte att han haltade. Hon vinkade och han svarade med att sträcka upp handen. När han kom fram till dem noterade de att han såg bekymrad ut.

”Hej!” sa John.

”Vi förlorade” sa Philippe. ”Jag skulle verkligen ha behövt dig i försvaret.”

”Strunt i matchen” sa John med allvar i rösten. ”Jag har just bevittnat något hemskt.”

Kapitel 17

Kanoten stötte emot land och Philippe stängde av den kristalloljedrivna motorn. Han var på väg till den gamla ruin-staden Gaibah för att se att allt var bra med Minna. Philippe hade med sig en kappsäck fylld med varor för att fylla på hennes matförråd. Han längtade också efter att få träffa Yuno igen. Philippe hade vant sig med att ha henne nära och de sista dagarna utan henne hade känt konstiga. Det kändes tomt utan den lilla duffeln. Men innan han besökte dem var det något han bara kände att han måste undersöka. Därför hade han tagit en ganska ordentlig omväg.

Philippe var nu säker på att han kommit till samma flytö där han för drygt en vecka sedan lyckats rädda den där söta skimmermolken från de eländiga spikkrabborna. Den här gången hade han förberett sig genom att äta ett par dykarpiller för att klara av det höga trycket vid botten, som enligt en gammal karta han hittat i antikvariatet borde ligga flera hundra meter ner under ytan. Philippe kände sig mycket otålig och ville snarast möjligt undersöka vad som kunde ha gett upphov till det röda ljuset han sett i djupet. Känslan av att inte veta hade gnagt på honom de sista två dagarna och nätterna, då han haft svårigheter med sömnen. Men flytön han kom tillbaka till kunde ju ha drivit en bit, så han var inte helt säker på att han nu befann sig på samma plats som när han senast såg det röda ljuset i djupet. Lyckligtvis hade det varit näst intill

vindstilla de senaste dagarna och dessutom skulle det inte finnas några bedrägliga undervattensströmmar i den här delen av träskvattnet.

Efter att ha bundit fast båten vid en gammal trädstubbe tog Philippe på sig dykutrustningen och gled ner i det klara vattnet. Han konsumerade vanligen mycket lite luft när han dök, så tuben med blandad syre och helium borde räcka för ett par timmars vistelse under vattnet. Det fanns gott om tid för ett djupdyk ner till botten. Väl under ytan kontrollerade han omgivningen noga. *Inga spikkrabbor i sikte!* Han andades ut av lättnad och påbörjade sin färd neråt. Philippe simmade förbi de röda vattenväxterna som växte på flytöns sidor. Ett litet räkliknande djur fick syn på honom och flydde in i det röda bladverket. Sikten här nere var som vanligt mycket god och Philippe spanade förväntansfullt ner mot djupet. Men till hans besvikelse syntes denna gång ingen tillstymmelse till rödaktigt skimmer. Han antog att ön måste ha drivit en bit ändå. Vanligen rörde sig öarna i den här delen av Träskmarken sakta åt öster i en cykel på flera hundra mil. Därför började han simma åt väster. Medan han spanade neråt funderade han på vad John berättat för honom ett par dagar tidigare.

Efter att John hade bevittnat förödelserna i affären med teknisk utrustning, hade han följt efter den misstänkte mördaren uppför en trappa. På övervåningen hade han först tvekat åt vilket håll han skulle gå då han hörde ett skrik och något slags fräsande ljud från höger. John hade sprungit dit och sparkat upp en dörr, som föll av sina gångjärn och landade med ett brak på golvet. Framför en soffa låg en ung pojke med ett stort blödande sår på armen. Längre bort i rummet såg han något stort och hårigt med

smala brunsvarta ben kasta sig ut genom en glasruta. Nu var det ingen tvekan längre. Det var en killer... Han såg dock inte dess valariske väktare som borde finnas i närheten. John sprang fram till den trasiga fönsterrutan, men när han tittade ut fanns det inte något spår efter inkräktaren. Killern hade hunnit komma undan. John var frustrerad, men vände tillbaka in till rummet igen för att ta hand om den skadade pojken.

Philippe var stolt över sin vän som åtminstone räddat pojken som hade behövt omedelbar läkarvård. John hade varit riktigt modig. Han undrade om han hade varit lika modig och sprungit upp för den där trappan.

Philippes tankar skingrades när han simmat ut ett hundrat meter från ön där han dykt ner. *Misstar jag mig, eller är det något där nere?* Ett svagt hopp växte inom honom. Philippe fortsatte framåt och snett neråt ytterligare en stund. Han kom allt djupare ner. Philippes hjärta började slå fortare när han såg ett svagt rött ljus, som långsamt växte sig starkare ju längre ner han kom. Han såg på mätaren som satt fast på hans vänstra handled. Den visade att han precis passerat hundra meters djup. Philippe litade på att ämnena i dykarpillrena skulle skydda hans kropp mot det höga trycket och fortsatte neråt. Efter en stund tittade han på mätaren igen. Hundra-sextio meter. Han kände fortfarande inga obehag på grund av trycket på detta djup. Så här djups hade han aldrig dykt tidigare. Ett stim med självlysande decimeterlånga skalbaggsliknande varelser simmade förbi några meter ifrån honom. Philippe kom ihåg att de kallades lysdyvlar och att de var helt ofarliga. Nästa gång han tittade på mätaren visade den två-hundratio meter. Vattnet borde ha varit kallt här nere, men

underligt nog visade mätaren en vattentemperatur på femton grader Celsius. Han tyckte att detta var konstigt. Det röda ljuset hade nu blivit starkare. Vattnet var klart här nere och Philippe tyckte att han kunde urskilja olika konturer längre ner i djupet. Hans hjärtrytm ökade. Philippe fortsatte neråt och konturerna nedanför blev allt mindre diffusa. Mätaren visade att han befann sig tvåhundraåttio meter under ytan. Något kom då simmande emot honom snett nerifrån. Philippes hjärta började slå snabbare när han såg att det var en skimtermolk. Men han såg direkt at det inte var det exemplar han tidigare räddat från spikkrabborna. Denna skimtermolks kroppsform var i stort sett densamma som den han mött tidigare, men detta exemplar hade mestadels gula mönster på sina två armliknande delar och det fanns även en svagt gul nyans i dess fyra ögon. De smala fingerliknande utskotten rörde sig i invecklade mönster. Philippe sträckte fram sin hand mot skimtermolken och då stannade den. Skimtermolken verkade iaktta honom en kort stund och vände sedan om för att simma neråt igen. Philippe kände en pirrande känsla i kroppen. Det kändes både underbart och skrämmande att befinna sig så här långt under vattenytan. När han kom ännu djupare fick han syn på två raka torn som sköt upp från botten en bit längre ner. Tornen hade röda kristalliknande utskott som var utplacerade med jämna mellanrum. Dessa lös med ett intensivt rött ljussken. Mellan tornen hängde det en lång kabel som hade röda ljuspunkter vilka tycktes vandra från den ena till den andra sidan. Philippe fick syn på ytterligare två skimtermolkar som verkade åka snålskjuts på kabeln från det ena tornet till det andra. När Philippe kom ännu längre ner såg han ytterligare torn längre bort och även andra lägre

byggnader. De allra flesta byggnadsverken nedanför honom var utsmyckade med de röda kristallerna som lyste upp hela staden. De olika tornen och husen länkades ihop av blinkade kablar, som verkade vara ett transportsystem skimmermolkarna använde sig av. Philippe såg ett flertal av dem som efter att ha åkt snålskjuts på en kabel försvann in i ett stort torn i närheten. Han var förstummad över allt han såg. Philippe hade aldrig kunnat gissa att de lustiga skimmermolkarna var sådana avancerade varelser. Här nere i djupet fanns en hel civilisation som ingen över ytan hade någon aning om. Men andra skulle bara skratta åt honom om han nämnde detta utan att samtidigt lägga fram klara bildbevis. Han ångrade att han inte tagit med sig någon fotoutrustning.

Philippe fortsatte neråt och iakttog nyfiket ett par skimmermolkar som kom simmande emot honom. Han var fascinerad över mönstren på deras långsmala kroppar. Alla verkade vara helt olika. Ett av djuren som nu närmade sig honom hade smala silverfärgade ränder som tycktes gnistra av ljus. Plötsligt dök det upp en gråsimmare som simmade förbi honom på bara några meters avstånd. Philippe hickade till och han fick skjuta undan sin primitiva flyktinstinkt. Innerst inne skulle han nog alltid vara rädd för dessa fasansfulla men ofarliga vattendjur. På den stora gråsimmarens rygg satt det två skimmermolkar som höll sig fast i det stora djurets utskott. Ett av djuren tittade rakt emot Philippe med sina ljusa ögon. Philippe tyckte att blicken kändes anklagande på något sätt. Skimmermolken hoppade av sin skjuts och simmade rakt emot honom. Den bar med sig en lång smal pinne, där ena spetsen pulserade med ett gnistrande blått ljus. Pinnen, som utan tvekan var ett vapen, pekades mot Philippe och han visste

att det inte var bra. Han verkade inte särskilt välkommen här. Philippe visade upp sina handflator och han hoppades att det skulle uppfattas som en fredlig gest. Han hade inga onda avsikter när han dök ner i djupet. Det borde de väl förstå. Ytterligare skimmermolkar närmade sig från olika håll. En av dem bar också med sig en likadan smal pinne med blågnistrande spets. Det började bli riktigt hotfullt. Philippe kände att han började drabbas av panik. Han funderade på om han skulle försöka att fly upp mot ytan. *Nej! Det är nog ingen idé. Om de vill döda mig för att jag sett deras fantastiska stad så kommer de att göra det. Jag har ingen chans att undkomma dem.*

Då fick Philippe syn på ytterligare en skimmermolk som simmade upp mot honom. Han kände en gnutta av hopp när han kände igen dess färgtäckning med klara band i gult, rött och grönt. Det var samma individ han räddat från spikkrabborna. Skimmermolken simmade fram till en av sina beväpnade artfränder och vidrörde den med sina fingerliknande utskott. De båda djuren kommunicerade en stund med varandra och sedan släcktes det blågnistrande på stavens spets. Även den andre beväpnade skimmermolken släckte då sitt vapen och började simma därifrån. Även gråsimmaren lämnade platsen tillsammans med sina ryttare. Philippe andades ut och kände att panikkänslorna inom honom sakta försvann. Han simmade långsamt fram mot sin räddare och sträckte ut en tom hand emot den. Skimmermolken mötte honom och lät sina utskott sakta dras över hans handflata. Philippe kände en svag elektrisk pirring som spred sig från hans hand via axeln ända upp till huvudet. Pirringen var inte obehaglig utan snarare uppiggande. En kort stund fylldes

hans sinne av färger och ljud som påminde om instrumental musik.

Philippe var förstummad, men när han tittade in i skimermolkens nyfikna gröna ögon började han le. *Hände verkligen det där? Kommuniserade det här djuret nyss med mig på något sätt?* Han höll kvar handen utsträckt och nickade. Skimmermolken blinkade ett par gånger och nuddade honom en gång till. Den här gången försökte Philippe skicka tillbaka ett meddelande. *Jag heter Philippe. Vad heter du?* Det tog en stund och färgerna i hans medvetande började sakta omformas till suddiga bilder. Musiken avtog långsamt i styrka och sedan blev det tyst. Några sekunder senare hördes ett ord i Philippes huvud: *Bobb!* Namnet kom med en klar röst som hade en feminin klang. Det blev en stunds paus, sedan släppte skimmermolken, som tydligen ville kallas Bobb, kontakten med hans hand. Philippe tittade djupt in i skimermolkens gröna ögon och tyckte sig finna någon slags kontakt djupt inne i dess vita irisar.

Bobb började att simma neråt med vickande rörelser. Philippe följde strax efter och hans nerfart följdes av flera andra skimermolkar som nyfiket iakttog hans varenda rörelse. Längre ner närmare botten var ljuset ännu starkare. Han kunde nu se att byggnadernas ytskikt var dekorerade med sirliga mönster, som påminde om invecklade fingeravtryck; alla unika. De flesta av husen var sexkantiga, men han såg även några stora runda byggnader. På självaste botten fanns grönskimrande gator kantade med olika sorters undervattensväxter. Ett fyrhjuligt fordon utrustat med ett par stora gripklor rullade sakta fram på en av gatorna. Skimmermolken som körde fordonet gav Philippe en kort blick, men bytte kort

därefter sin koncentration mot vägen framför sig. Strax ovanför en annan gata simmade det fyra mindre skimmermolkar i en rad, med utskotten länkade mellan sig. En större skimtermolk som simmade bakom dem gav humanoiden en misstänksam blick. Philippe undrade om den var en förälder till små skimtermolksbarn eller en barnskötare av något slag. Han började känna en oerhörd glädje inombords. *Tänk att just jag får se allt detta. Fantastiskt!*

Ett par minuter senare hade deras nyfikna följeslagare lämnat dem. Bobb förde Philippe ända fram till en stor kupolformad byggnad. En stor guldfärgad dörr gled in i väggen och visade en cirkelformad öppning. Philippe tittade in och undrade vad byggnaden användes till. *Var det en bostad eller något annat?* Bobb simmade in genom dörröppningen och Philippe följde efter. De kom in till en stor sal med minst trettio meter upp till taket. Väggarna var dekorerade med underbart invecklade blå mönster. Hela salen lystes upp av en lysande blå glob som svävade i salens mitt. Ljuset reflekterades från små stenar i väggarna som gjorde att väggarna spred ett milt blått sken. På andra sidan salen ett tiotal meter längre upp simmade ett par skimtermolkar, men förutom dem var Bobb och Philippe helt ensamma här inne. Bobb simmade fram till en stor silverfärgad skål som var fylld av små röda stavformade kristaller. Skimtermolken tog upp en av kristallerna och simmade uppåt några meter. Philippe följde efter och såg att Bobb sträckte ut kristallen mot honom. Han fattade tag i den röda kristallen och fick samtidigt kontakt med de fingerliknande utskotten. Det pirrade till och sedan fylldes hans hela huvud av skarpa bilder. Det var som om Philippe hamnat i en film där han själv var ensam åskådare. Det påminde lite om

skollektionerna i Quenlinburg men kändes inte alls lika påtvingande. Det började med att han såg sig själv och Bobb simma baklänges ut ur salen där de just nu befann sig. Sedan blev allt blurrigt i en kaskad av färger. Efter detta kom en sekvens från staden Quenlinburg där han gick på vägen och pratade med Elina som satt i sin rullstol. Flickan rättade till sitt krusiga hår och skrattade åt något han sade. Även detta verkade dock ske baklänges. Philippe kände en våg av värme sprida sig från magtrakten. Efter detta kom andra korta filmsekvenser. Han satt och spelade kort med sin bästa vän John, som drog fram ett dolt kort från tröjärmen. Philippe kände inte till att hans gode vän fuskade i kortspel. Sedan var han ute och fiskade med sin far. En djup saknad uppfyllde Philippe. Det var nu tre år sedan hans far gått bort. De rörliga bilderna i hans sinne fortsatte och de visade saker som hänt för allt längre sedan. Han var barn och lekte med sina vänner ute på gården. Sedan var han bara ett par år gammal och leddes fram genom gräset av sin mamma. Philippe svalde. De enda minnesbilder han haft av henne var från gamla fotografier och en filmsnutt han hade på datorn. Det här kändes annorlunda. Mer verkligt. Han såg sin mor lyfta upp honom i luften och skratta. Hans mamma var en kort kvinna med ett brett vänligt ansikte och långt mörkgrönt hår. Hon såg riktigt lycklig ut, vilket fick Philippe att känna sig varm inombords. Sedan kom sekvenser där han inte var med längre. Det var istället endast hans mor och far. *Hur kan Bobb få fram det här?* Det snurrade till i hans huvud. Hans föräldrar gick hand i hand längst en gata i utkanten av staden Quenlinburg. Hans mor var gravid och långt kommet dessutom. Sedan bläddrades tiden på allt snabbare bakåt. Efter en stund hade Philippe svårt att hänga

med i alla händelser. Staden Gaibah syntes plötsligt i all sin prakt. Tempot saktades ner. En gammal man med fina kläder och ljusgrönt skägg gick på en vitmålad väg som ledde till stadens huvudport. Gaibah var verkligen ingen ruinstad längre. I luften ovanför staden syntes små flygande farkoster som ljudlöst for hit och dit. På vägen fanns även många andra tillhörande träskfolket, men även ungoler, valarianer och ett annat blekt folkslag med stora hårlösa huvuden. Han såg även ett par håriga dufflar som började samtala med den skäggige gamla mannen. Philippes sinne lät sig fångas i ögonblicket och följde den gamle mannen på hans väg in genom staden.

Kapitel 18

Minna kom efter stor möda upp för den långa metallstegen. Hon rullade ut sin utmattade kropp på ett vitt stengolv, lade sig på rygg och pustade ut. Det hade varit en lång klättring upp inuti den gamla ventilationstrumman. Hon var stolt över sig själv att hon klarat hela vägen trots sin klaustrofobi. Strax därefter kom Yuno upp för stegen. Duffeln såg lika pigg ut som vanligt. Minna reste sig mödosamt upp och andades ut. Hon tittade sig omkring. Yuno gick fram till henne och gned sin ludna kropp mot hennes ben. Minna suckade, men gav ändå Yuno en tafatt klapp på huvudet.

”Ja! Vi fortsätter. Jag skall bara ta igen mig ett par sekunder” sa Minna.

”Ingen fara. Jag har inte bråttom” svarade Yuno på sitt eget språk. ”Det är kul att utforska det här stället. Det är nu flera månader sedan Philippe och jag letade efter nya rum i den här staden. Då hittade vi en massa spännande ställen.”

”Har ni även varit i det här rummet tidigare?”

”Jo, men det var ganska länge sedan. Låt oss fortsätta.”

Två dagar tidigare hade Minna lyckats få sin översättningsapparat att förstå sig på duffelns udda språk. Den översatte nu snabbt Yunos tal till hennes eget språk och vise versa. I och med detta kunde de två samtala om det mesta, även om vissa ord fortfarande behövde förklaras för att data-

programmet, som hade en inbyggd artificiell intelligens, skulle lära sig dem.

De befann sig i ett elliptiskt format rum med vita väggar. Minna undrade vad rummet kunde ha använts till innan staden ödelades. Längst bort i rummet fanns en stor stängd stålport och längs utmed ena väggen fanns inbuktade gul-färgade markeringar, som hon antog vara dörrar till skåp eller liknande förvaringsutrymmen. Hon gick fram till en markering och placerade sin hand på en svart platta som var ingjuten i väggen alldeles intill. Ingenting hände. Därefter tryckte hon in något som såg ut att vara en vit knapp till höger om plattan. Det hördes ett klick och sedan sköts en del av väggen in ett par centimetrar. Därefter gled den inskjutna väggen åt sidan och visade ett gömt utrymme. Gammal unken luft slog emot Minna. Hon spärrade upp ögonen och ryggade tillbaka.

”Oj!” sa Yuno.

”Vad är det där?” frågade Minna med darrande röst.

”Ser ut som tre stålfigurer designade som humanoider” sa Yuno sakligt. ”Häftigt! De ser väldigt avancerade ut.”

Inne i utrymmet stod tre silverglänsande robotar uppställda bredvid varandra. Ingen av dem rörde på sig och deras svarta ögon var helt döda. Minna andades ut. Hon hade minnen av robotar från sin ungdom som inte var helt trevliga, men de här plåtfigurerna verkade i alla fall inte aggressiva. Ännu... Yuno gick fram emot dem och pillade försiktigt på en av robotarnas metallben. Hennes mun for upp i ett flin. Sedan greppade hon försiktigt tag i robotens ena hand. Hon försökte att röra på dess fingrar, men de var helt stela. När Yuno sedan skulle dra tillbaka sin hand fastnade några hårstrån från hennes ludna

handled mellan robotens lång- och pekfinger. Hon drog lite till för att komma loss. Detta ledde till att roboten började falla framåt. Yuno såg faran i sista stund. Hon skrek till, ryckte loss sin hand och hoppade åt sidan. Den tunga roboten for i marken precis där duffeln befunnit sig en halv sekund tidigare. Den gick inte sönder utan låg bara där raklång på golvet.

”Men vad håller ni på med?” utbrast Philippe, som precis kommit in genom den stora ståldörren i andra sidan rummet.

Philippe gav Minna och Yuno ett retsamt leende. Han fick hålla sig för att inte att brista ut i skratt när han såg deras förvånade miner. Yuno skämdes och tyckte att situationen var mycket obekvämt. Hennes ögon tårades och hon skräckte ut ett anklagande finger mot Minna.

”Nähä då! Jag såg allt vad som hände” sa Philippe och satte armarna i kors. ”Det var inte Minna som drog ner den där saken på golvet.”

Yuno muttrade någon bortförklaring som Minna, men inte Philippe, förstod. Minna ändrade diskret inställningen på sin översättningsapparat och sa:

”Philippe! Kul att se dig igen. Bra att du inte glömt bort oss helt.”

Yuno sprang fram till honom och hoppade upp i hans famn. Hon gav sin gamle vän en varm kram. Minna gick fram till roboten på golvet och kliade sig på kinden.

”Vet du hur man får den här gamla plåtburken att fungera igen?” fortsatte Minna.

Hon gav roboten en lätt spark med foten, men ingenting hände.

”Ingen aning” svarade Philippe. ”Jag visste inte ens att det fanns robotar här inne. Det finns ett lager med reservdelar för

robotar några våningar längre ner, men de här tre är de första hela robotar jag sett i staden. Men ni kan strunta i de här plåtburkarna just nu. Följ med mig! Jag har något häftigt att visa er här borta.”

De lämnade det underliga rummet och började gå igenom en lång korridor. Efter ett tjugotal meter passerade de en dörr övermålad med ett stort svart kryss. Minna vände sig om och tittade på dörren.

”Eh” sa Philippe med tveksam röst. ”Lyssna nu på mig. Gå aldrig in dit! Aldrig!”

Minna gav honom en frågande blick. Philippe svarade med att rycka på axlarna.

”Lita bara på mig. Men följ med hit istället.”

Han log och visade henne en dörr en bit längre ner i korridoren. Denna stod på glänt.

”Den här vägen leder så småningom ner till korridoren med sovrummen” sa han och log. ”Men det jag skall visa dig finns längre upp.”

Philippe fortsatte framåt i korridoren och Yuno sprang förbi honom. Duffeln verkade veta var han var på väg. Minna sneglade bakåt mot den överkorsade dörren, men följde efter de andra.

”Eh Philippe ...” började Minna medan de gick upp för en spiraltrappa. ”Skulle inte du ta med dig mat och sånt till oss? Yuno är visserligen fantastisk på att hitta föda, men de vattenväxter som utgjort den mesta delen av vår kost, smakar lite konstigt.”

”Jaha. Jag tror jag vet vilka växter du menar. De smakar ganska beskt eller hur? Det finns godare mat i träsket, men Yunos idé om vad som är en god måltid kan vara lite speciell.

Jag kan lova dig att hennes mat i alla fall är full av fibrer och att den är hälsosam på en massa sätt. Men oroa dig inte för maten. Jag lämnade min ryggsäck med proviant där nere.”

Minnas humör steg något när hon fick höra om maten. De fortsatte uppåt ytterligare ett antal våningar och klev slutligen in genom en välvd dörröppning. Minna fanns sig själv stå och gapa. De hade kommit in i en stor hall, som var minst femhundra meter lång och ett par hundra meter bred. I den bortre delen av hallen fanns ett stort hål i taket, troligen orsakad av en bomb. Under hålet hade naturen gjort sitt bästa att ta över kontrollen. Golvet var där täckt av blågrönt gräs och på väggarna växte klasar av stora gula svampar. Men det var inte hålet i taket eller den oväntade grönskan som Minna stirrade på. Till vänster om dem stod tre stycken medelstora rymdskepp, till synes oskadda.

”Wow!” utbrast hon. ”Fungerar de?”

”Jag tror det. De ser i alla fall hela ut, men jag har aldrig ens lyckats ta mig in i något av dem.”

Minna tvekade inte. Hon gick fram till ett av skeppen och strök handen över en vinge. Under ett lager av damm fann hon en glansig silverfärgad yta. Hon gick sedan vidare till ena landningsstället där det även fanns en stängd silverfärgad dörr som var fri från damm. Bredvid dörren fanns en panel med två knappar och ett cylindriskt hål, cirka två centimeter i diameter. Minna kände med fingret runt hålets kanter.

”Jag tror att det kan behövas någon slags nyckel för att få upp dörren” sa Philippe.

Minna nickade och funderade djupt.

”Troligen en energikristall” viskade hon så tyst för sig själv.

”Vad sa du?”

”Inget speciellt. Funderar bara högt. Men ...”

”Ja?”

”Vad har du förresten haft för dig under tiden som Yuno och jag varit här? Sett något speciellt?”

Philippe tvekade. Det var något med Minnas granskande blick som gjorde honom vaksam. Han tyckte dessutom inte att han kände henne tillräckligt bra för att berätta något av vad han dagen innan sett och upplevt i djupet hos skimmermolkarna. Det var alldeles för personligt.

”Nej då! Inget speciellt har hänt. Förutom att vi förlorade träskbollsmatchen mot Lotusblommorna. Där gjorde jag ingen vidare insats.”

Han kände med fingrarna i bakhuvudet. Bulan han fått när han ramlat i marken var i alla fall borta.

”Så du har inte gjort några fler dykäventyr eller så?”

Philippe tittade misstänksamt mot Minna. *Varför frågar hon om det? Vet hon något?*

”Nej. Det har jag inte hunnit med.”

Det syntes en missnöjd rynka i Minnas panna.

De gick tillbaka ner för spiraltrappan och fortsatte mot Minnas sovrums, där Philippe lämnat provianten. På vägen dit sa ingen av de två något mer. Men Yuno pratade en hel del på sitt oförståeliga språk, vilket Philippe var van vid. Vad han inte visste var att Minnas översättningsapparat nu gjorde att hon förstod vad duffeln sa. Men det ville hon inte avslöja för honom - ännu... Philippe gick och funderade på vad Minna kan ha menat med sin antydan om dykäventyr.

När de kommit tillbaka och Minna började gå igenom matsäcken, gick Philippe ut i korridoren. Det var något som störde honom. Han tittade misstänksamt på armbandet han fått av

Minna. Han tog av sig det och synade den blanka blå stenen noggrannare. På ena sidan av den syntes en nästan osynlig skåra. Han pillade på stenen med pekfingret och tryckte till. Plötsligt uppenbarades en holografisk bild i luften ovanför armbandet. Bilden föreställde Minna som sorterade olika matvaror, medan Yuno nyfiket luktade på de olika matförpackningarna. Philippe såg alltså det som samtidigt hände i rummet ett tiotal meter bort. Det tog honom inte lång tid att lägga ihop ett och ett så att det blev två. Han gick med bestämda steg in till sovsalen, där Minna och Yuno befann sig, och hötte i luften med armbandet. Han var ordentligt sur.

”Och jag som litade på dig!” utbrast han argt.

”Vad? ...” började Minna.

”Du spionerade på mig hela tiden. Eller hur?”

Minna svarade inte, utan tittade bara på honom med missnöjd min. Yuno backade några steg och hoppade upp i en annan säng. Hon tyckte inte om när folk blev arga på varandra. Det gjorde henne nervös och lite ledsen.

”Här har du ditt jävla halsband” sa Philippe och slängde ner halsbandet på Minnas säng, så att det studsade och föll ner på golvet.

Sedan gick han ut ur salen utan att säga något mer.

”Vänta!” sa Minna. Hon började gå efter honom.

”Låt mig förklara! Jag har mina skäl. Vänta! Jag vill prata om de där kristallerna du såg i djupet.”

Minna följde efter honom ut till korridoren, men stannade där. Hon såg hans ryggtavla när han gick vidare mot utgången.

Kapitel 19

John stoppade ner handen i sin vänstra byxficka. Han fingrade en stund på den röda kristallen han hittat utanför skeppsvraket. Den kändes ljummen i hans hand. Sedan tog John upp sin hand igen och låtsades som ingenting. Han iakttog sin far Steven som satt på en stol och undersökte en av de sönderslagna apparater John ett par dagar tidigare hittat i den våldsdrabbade butiken. De befann sig nu i polishusets slitna laboratorium där Steven hade sitt kontor. Laboratoriet var litet och fullt med diverse olika utrustningar. En konstig, lite frän lukt spred sig från ett stort kemikalieskåp och de flesta tekniska prylarna på hyllorna var gamla, näst intill antika. De flesta väggarna i rummet var belamrade med hyllor och skåp, förutom väggen intill dörren där det hängde en stor tavla föreställande ett stor stiliserad DNA-sträng. Den laboratorierock Steven bar hade stora gula fläckar från ett kemiskt framkallningsmedel för fingeravtryck som användes flitigt. Steven lade ifrån sig förstoringsglasat på bordet och lutade sig bakåt i stolen.

”Jag hittar inget konstigt med den här” sa Steven och suckade. ”Det är bara en enhet till en vanlig, men ganska stark radiosändare. Borgmästaren berättade att några entusiastiska företagare planerat att starta en radiostation i Quenlinburg. Lustigt att man försöker att satsa på en sådan uråldrig teknik.

Det var säkert nästan sjuhundra år sedan det fanns en aktiv radiostation här i staden.”

”Så varför kom då någon in i butiken, mördade folk och saboterade dessa apparater?” frågade John som var otålig för att de ännu inte lyckats hitta några misstänkta.

”Det är en mycket bra fråga, som jag tyvärr ännu inte har något svar på. Vi får som vanligt följa spåren och ledtrådarna och se vart dessa för oss. Imorgon kan jag ta mig ytterligare en titt på brottsplatsen. Möjligen kan jag ha missat något spår.”

Steven plockade fram en skruvdragare från en låda och stannade upp i sina rörelser. Han funderade en stund och sade sedan:

”Vänta här en stund min son. Jag har åtminstone ett annat intressant fall där vi snart kan få en ledtråd. Jag går ner till mitt kontor och ser om jag fått något svar från huvudlaboratoriet på Athena. Vänta här, jag är strax tillbaka.”

John nickade och tittade sig omkring i sin fars forensiska laboratorium. Hans pappa hade lärt honom hur man använde de flesta av utrustningen, inklusive limskåpen för fingerframkallning. John gick fram till joniseringsspektrografen som stod på ett runt träbord i andra sidan rummet. Han satte på instrumentet, som startade med ett dovt surrande ljud. John hoppades att hans far inte skulle höra ljudet. En liten vit bricka sköts ut bredvid detektorenheten. John tog fram den röda kristallen från fickan och lade den på brickan. Han tryckte på en ON-ruta på skärmen, varvid brickan åkte in i instrumentet igen. John fingrade otåligt på den fläckiga bordskivan medan joniseringsspektrografen arbetade med att analysera provet. Han ville absolut inte att hans pappa skulle komma på honom. Kristallen borde ju egentligen ha tagits in

bland de andra bevismaterialen från det störtade rymdskeppet. Men hans egen nyfikenhet hade varit allt för stor. Det här kunde ju eventuellt vara en riktig dyrgrip. Efter en halv minut syntes ett resultat på skärmen:

Rutheniumtendit 99 % renhet

John såg frågande på skärmen. Han hade sett det kemiska namnet tidigare någonstans, men hade svårt att komma ihåg var. Han memorerade namnet till senare efterforskning. Brickan åkte ut ur instrumentet och han stoppade snabbt ner kristallen i fickan igen. Sedan raderade han resultatfilen som skapats och stängde av joniseringsspektrografen. Han var precis klar med detta när han hörde ljudet av steg i trappan. Hans far var på väg upp igen. Då kom John plötsligt ihåg vad rutheniumtendit var för något. Det var den allra viktigaste ingrediensen i rymdskeppens bränslestavar. Men vad han hört innehöll dessa vanligtvis endast en eller två procent av ämnet. Kristallen i hans ficka var nittionio procent ren. John började svettas när han tänkte på vad kristallen i hans ficka kunde vara värd.

”Här skall du få se!” sa Steven entusiastiskt samtidigt som han klev in i rummet.

I handen bar han en liten minneskub. Han placerade kuben på en svart bricka, varefter det visades upp en holografisk bild med underliggande text. John hajade till när bilden visade ett ansikte han tyckte att han kände igen. Steven fortsatte:

”Det här är resultatet från det ena DNA-provet vi hittade i rymdskeppsvraket ute i Träskmarken. När kollegorna på det stora labbet uppe i Athena upptäckte att detta DNA-prov tillhörde en individ från träskfolket blev de väldigt nyfikna. De gjorde omedelbart en utökad analys och fick fram en fenomen

typisk bild som visar ungefär hur personen borde se ut. Det här är ett stort steg framåt för utredningen, eller hur?”

”Jo, men ...” började John.

Steven tittade förbryllat på sin son och frågade:

”Något du vill säga?”

”Men pappa! Ser du inte vem det är?” sa John och pekade på ansiktsbilden.

Steven tittade noggrannare på bilden och kliade sig på hakan.

”Nja. Kanske lite vagt bekant.”

”Men ser du inte det? Det är ju Philippe Dupont, min gamla vän från skolan.”

Kapitel 20

Philippe var fortfarande en aning butter när han två dagar senare gick fram på Hantverkargatan i Quenlinburgs livliga stadskärna. Enstaka moln syntes på en annars molnfri himmel. Hans tankar for runt och han grubblade på vad han skulle göra med Minna, som han lämnat kvar i ruinstaden tillsammans med Yuno. Incidenten med armbandet hade visat att han inte kunde lita på henne. *Borde jag informera polisen om var hon befinner sig? Nej, polisen är i maskopi med militären och de hade ju skjtit ner hennes rymdskepp. Hon skulle säkerligen bli torterad och kanske avrättad. Nej, det går inte. Så elak är jag inte.* Philippe kom ihåg några ruskiga historier som John berättat för honom, där folk mist lemmar eller blivit utsatta för psykisk tortyr i militärens fängelsehålor. Hans vän hade även antytt att vissa delar av militärmakten var korrupt. Dessutom ryktades det att deras Kung Hamtot V i nuläget inte hade någon riktig makt över alla delar av de militära styrkorna. Vissa hade även antytt att det fanns en risk för en statskupp, men det ansåg Philippe var mycket osannolikt. Han kunde inte tänka sig en värld där någon annan än deras gamle Kung hade makten. John hade vidare berättat att det pågick en intern maktkamp inom militären mellan den gamle Överste Myles och den något yngre Mäster Euftrat. John hade dock inte nämnt vad maktkampen handlade om. När Philippe frågat John om var han fått all information ifrån hade han resolut

vägrat att svara. Det var tydligt att han kände någon inom militären som han ville skydda. Philippe misstänkte att John hade fått en ny vän som han ännu inte ville berätta om.

Philippe kom strax fram till ett stort torg, där även den ateistiska stadskyrkan låg. Kyrkan hade två mäktiga torn utsmyckade med sirliga röda tecken som symboliserade kunskapens makt över vidskepligheten. Den gamla ateistiska religionen var fortfarande den ledande inom Makuprovinzen, men under de senaste hundratals åren hade även andra religioner fått större fotfäste i provinsen. De religioner som för tillfället växte mest var det grå brödraskapets fanatiska tros-lära och naturens vänner, som även trodde att många växter hade en själ som man behövde värna om. Philippe brydde sig inte så mycket om någon av religionerna. Han var visserligen skriven i den ateistiska kyrkan, men det var länge sedan som han gått dit för att lyssna på någon predikan. Den ateistiske prästens tal var ofta långa och hans monotona röst mycket sövande.

När Philippe kom fram till en vägkorsning blickade han upp mot himlen och fick syn på den fantastiska staden Athena, som denna dag svävade i luften någon kilometer ovanför Quenlinburg. Dess undersida var guldfärgad och smala torn stack upp mot skyn likt skinande istappar. Staden Athena var hela Makuprovinzens huvudstad och hade mer än fyrahundratusen invånare; nästan dubbelt så många som Quenlinburg. Philippe kunde inte förstå hur den gigantiska staden ovanför honom kunde hålla sig flytande i luften utan synbara motorer. Det enda som märktes var ett mycket svagt inande ljud som Philippes känsliga ögon kunde uppfatta. De flesta hörde dock inte alls detta ljud. Den vetenskapliga

hemligheten om svävardriften bevakade valarianerna väl. Ett par transportfarkoster var på väg ner från Athena och Philippe ökade på stegen för att se vad som var på gång. Farkosterna verkade vara på väg ner mot stora torget ett par hundra meter öster om honom.

Efter någon minut såg Philippe den första farkosten landa. En stor port öppnades och sedan kom det ut ett trettiotal ungoliska militärer i en välordnad marsch. Efter dem kom det ut sex killers med varsin skötare. De långbenta bestarna med sina ludna kroppar höll sig också i tät formation. Philippe skruvade på sig av obehag när han såg de farliga djuren som militären nyttjade i sina uppdrag. Han rös när han såg på bestarna. Det var något med dessa killers som han instinktivt ogillade.

Den andra transportfarkosten landade endast tjugofem meter från Philippes position. Fraktporten öppnades och ut kom ett trettiotal killers med sina skötare. Philippe hade aldrig sett så många killers tidigare. En av bestarna lämnade den strikta formationen och kom istället gående emot folket som nu stod tryckta mot en husvägg. Philippe var en av dem och håren på hans kropp reste sig när killerns fyra ljusblå ögon tycktes stirra rakt emot honom. Han fick svårt att andas och han önskade innerligt att han var någon annanstans. Men folket stod för tätt ihop och han hade ingenstans att fly.

”Kom Rexus!” ropade en kvinnlig valarisk skötare med bestämd röst. ”Du har ju redan fått mat.”

Kvinnan skrockade åt sitt eget skämt. Killern stannade upp och verkade tveka huruvida den skulle lyda ordern eller ej. Philippe kände sitt hjärta banka hårt mot bröstkorgen. Men då bestämde sig killern att lyda skötaren. Den vände sig om och

lunkade i maklig fart tillbaka till sina artfränder, som stod uppställda på torget i jämna rader.

Philippe andades ut och gick vidare längs utmed husfasaden. Han svängde sedan vänster och kom in på en gata med mestadels bostadshus för överklassen. Han tittade upp mot byggnaden till höger om sig. Fasaden var beklädd med silvergrå marmor och fönstren var stora med rundade former. Han vände blicken framåt. Framför vissa av portarna stod det ungoliska väktare, som såg till att inga obehöriga kom in genom de vackert utsmyckade portarna. Philippe vandrade vidare. Han hade tidigare tänkt att gå rakt över stora torget för att besöka Elina, som denna dag arbetade på ett restaurangkök ytterligare en bit bort. Nu bestämde han sig istället för att ta en ordentlig omväg. Han ville verkligen undvika militärerna och speciellt deras obehagliga killers. Han rös när han tänkte på dem. Philippe fortsatte framåt och svängde höger in till en smalare gata där det gick en hel del vanligt folk. När han kommit några hundra meter hörde han steg som närmade sig bakifrån. Han vände nervöst på huvudet och kikade bakåt.

”Hej Philippe!” sa John som joggade fram till honom. ”Jag tänkte väl att det var du. Jag har letat efter dig överallt. Var har du varit?”

Philippe tyckte att John såg stressad ut och han undrade vad som var fel. Han undvek sin vän fråga och sa:

”Hej John. Har det hänt något?”

John lade en hand på hans axel.

”Bäst att vi inte pratar om det här. För många öron. Följ med mig.”

John lät nervös. Han joggade vidare och vinkade åt Philippe att följa efter honom. Philippe satte också fart och följde sin

vän åt vänster in till en ännu mindre tvärgata. De passerade några kvinnor som stod och diskuterade något med högljudda röster och senare även ett par män som stod och rökte utanför en kvarterspub. Philippe och John hade raskt kommit till stadens lite fattigare kvarter. Om de skulle fortsätta i denna riktning skulle de så småningom komma till stadens hamnkvarter, där det även fanns ett stort slumområde som var stadens stora skamfläck, med stora problem gällande droghandel och prostitution. John svängde plötsligt till höger och Philippe följde efter några meter bakom honom. De verkade tydligen inte vara på väg till hamnen. John passerade en ansamling med soptunnor som luktade illa och Philippe började undra vart hans vän skulle leda honom.

”Vänta John. Kan vi prata om det här?” ropade han med andfådd röst.

Just då passerade Philippe en dörrpost. Någon sträckte snabbt ut en elstav och han kände en blixtrande smärta i nacken. Philippes kropp stelnade till och han föll platt mot gatan. Allt svartnade för hans ögon.

Kapitel 21

Philippe såg upp mot en fantastisk natthimmel fylld av stjärnor. På var sin sida av himlen lyste planetens två månar Odyssey och Afrodite, likt två stolta väktare. Odyssey, som nu var halvfull, sken starkast med sitt vita sken och Afrodite, som var nästan full, lyste lite svagare med en kall blå ton. Himlen ovanför honom roterade långsamt medurs och tankar trängde sig mödosamt igenom hans omtöcknade hjärna. *Åh, vad vacker himlen är i natt. Jag tror aldrig att den varit så fin tidigare. Men varför rör himlen på sig?*

”Och vad hände sedan?” frågade en manlig röst, som inte kunde dölja en viss otålighet.

Philippe kände att han var tvungen att svara.

”Efter att ha vandrat ett par dagar kom Minna, Yuno och jag fram till den antika ruinstaden Gaibah” svarade Philippe med en monoton lite frånvarande röst. ”Staden är fantastiskt välbevarad. Jag älskar att titta på de höga tornen. Ibland tänker jag på hur det skulle vara att besöka staden när den var bebodd. Jag skulle vilja ställa några frågor till den där skäckige gamle mannen med det vänliga utseendet. Det skulle vara underbart. Men Minna var på dåligt humör den där dagen. Varför var hon det när jag bara försökte hjälpa henne? Hon verkade inte tycka om min vackra stad. Vad är det för fel på min stad?”

Stjärnhimlen ovanför honom blinkade till och plötsligt fann han sig stående i högt gräs. Det var mitt på dagen och bredvid honom stod Minna och Yuno. Längre bort låg den gamla ruin-staden Gaibah. Han tittade på den lilla duffeln som gav honom en underlig liksom frånvarande blick.

”Vad är det med dig?” började han. ”Är du sugen på lite godis? Jag har några bitar i fickan.”

”Bry dig inte om det lilla odjuret” fortsatte rösten som nu inte kunde dölja sitt förakt.

Philippe kände att något inte riktigt var som det borde. Han tog sig för huvudet och blundade. Något gjorde motstånd. Philippe tog i lite mer och plötsligt kände han att något släppte taget om honom. För en kort sekund var det som en blixtnedslag genom hans huvud. Sedan var smärtan plötsligt borta. Philippe öppnade ögonen och tittade sig förvirrat omkring. Rummet han befann sig i var ganska stort, men helt utan utsmyckningar och med stålgrå väggar. Han satt fastbunden i en stol framför ett blankpolerat bord. På andra sidan bordet satt en valarisk medelålders man med ovanligt högt hårfäste. Vid ett annat bord lite längre bort satt en ung valarisk kvinna och två manliga ungor; en äldre och en yngre. Den valariska kvinnan, som hade sitt långa bruna hår uppsatt i en stram knut, satt bakom en dator och gjorde noteringar. Philippe tyckte att hon var ovanligt söt för att vara valarier. Hans blick fastnade på den yngre ungolen. Han hajade till. *Det är ju John! Vad gör du här?* De gamla vännernas blickar möttes några sekunder, men sedan valde John att titta ner mot bordet. Den valariske mannen mitt emot Philippe suckade och sa.

”Jaha. Så du är tillbaka igen ser jag. Du är en ganska besvärlig liten grodd, vet du det?”

”Varför är jag här?” frågade Philippe med förvirrad röst.

Han försökte att röra sig men remmarna, som band ihop hans armar och ben till stolen, var för starka. Han kunde inte ens få stolen att röra sig då den var fastskruvad i golvet.

”Släpp mig! Jag har inte gjort något.”

”Måste tyvärr säga emot dig där” svarade mannen. ”Du har redan berättat för oss om hur du hittade kvinnan i rymdskeppsvraket. Du gömde henne i staden och kontaktade inte myndigheterna. Aja baja! Det var styggt av dig. Sedan förde du tydligen henne till en gammal ruinstad. Är det kanske där hon fortfarande befinner sig?”

Philippe tittade förskräckt på mannen framför sig. *Hur vet du detta? Jo, just det ja. Vissa av er skall ju kunna läsa tankar. Då var inte alla av grannens konspiratoriska idéer så tokiga ändå.* Mannen framför honom log och tittade på honom med ett falskt medlidande. Philippe svalde och valde att inte säga något mer. Han knep ihop ögonen och ansträngde sig för att inte åter igen släppa in mannen i sina tankar.

”Hm. Vad håller du på med?” sa den valariske mannen och skrockade. ”Det där kommer tyvärr inte att hjälpa dig”

Han lutade sig framåt och lade en torr hand på Philippes panna.

”Dags att sova igen min lille gosse.”

Philippe stålsatte sig och försökte att stänga ute alla tankar. Men det var lönlöst. En stor trötthet föll över honom och all kontroll han nyss haft över sina tankar försvann efter bara några sekunder. En vänlig röst frågade honom: *Och vad hände sedan? Förde du kvinnan till den gamla ruinstaden?*

Philippe berättade vidare sin historia och beskrev i detalj vägen in i ruinstaden och hur man hittade till rummet där

Minna bodde. Ytterligare frågor ställdes och han fortsatte att berätta om sina upplevelser han varit med om under den senaste veckan. Förhørsledaren fortsatte tålmodigt sitt arbete och fick med tiden en allt klarare bild om händelseförloppet. Ibland hade han dock svårt att skilja på Philippes vilda fantasier och drömmar mot vad som faktiskt hänt. Han tyckte att den här unge mannens hjärna var ovanligt ostrukturerad, även för att vara en grodd. Helt klart en bland de värsta han förhört. Så när Philippe började beskriva att han dykt ner till en fantastisk stad under träsket befolkad av skimmermolkar, sa han till sin kvinnliga kollega att inte ta med denna fantasi-fulla men knasiga historia till protokollet.

”Jag följde efter den lille skimmermolken och simmade in mellan två stora torn. Vart var jag egentligen på väg? Hela staden badade i ett behagligt rödaktigt sken, som kom från stora kristaller vilka fann överallt omkring oss. Det kändes som om jag var i en helt annan värld.”

Förhørsledaren tröttnade snart och lät honom gå vidare till vad som hänt senare. Philippe berättade då om sitt andra besök i ruinstaden vilket inkluderade en beskrivning av salen med de låsta rymdskeppen. Han fortsatte att berätta vad han varit med om fram till dess att kommit tillbaka ur Quenlinburg. När förhørsledaren tyckte att han hört tillräckligt väckte han Philippe från sitt transliknande tillstånd.

Philippe blinkade med ögonen och tittade sig förvirrat omkring. Han kände sig omtöcknad. Sedan kom han ihåg var han befann sig. Philippe mötte Johns ögon och såg att hans gamle vän nu studerade honom med nyfiken blick. Detta irriterade Philippe och han försökte att få John att titta bort. Men hans

vän gav honom bara en tankfull nickning tillbaka. Förhørsledaren ställde sig upp och vände sig mot de två uniformklädda ungolerna i rummet.

”Vi är klara nu. Ni två kan föra honom till Kupolen och skriva in honom i häktet. Nataša du kan stanna kvar här, så går vi igenom protokollet och förbereder åtalet. Det borde inte ta så lång tid.”

Nataša nickade allvarligt och mötte sedan Philippes blick. Hennes ena mungipa gick snabbt upp till ett litet mystiskt leende, men det försvann när hon åter tittade mot den bistre förhørsledaren. Philippe kände sig fortfarande förvirrad när den äldre ungolen lossade remmarna som band fast honom till stolen. Han reste sig upp och gjorde inget motstånd när John och den äldre ungolen förde ut honom från förhørsrummet. Han leddes ut genom en lång korridor med vitmålade väggar som även här var helt fria från tavlor och andra dekorationer. De passerade en välbevakad säkerhetskontroll och klev sedan ut ur byggnaden. En frisk vind mötte Philippes ansikte när han för första gången i sitt liv vandrade utomhus på den svävande staden Athenas stenbelagda gator. Det var svalt i luften, men inte direkt kallt. John förde dem vidare genom en grönskande park fylld med färgglada blommor i prydliga rader. De flesta som var ute och gick var valarier, men här fanns även ganska många ungoler, de flesta i militär- eller polisuniform. En liten valarisk pojke i dyra kläder pekade frågande på Philippe när han gick förbi. Pojkens pappa drog honom snabbt intill sig och viskade något i hans öra. Pojkens ögon blev stora och han kramade nervöst sin pappas ben. Philippe tittade storögt på de höga vitmålade byggnaderna som ringade in parken. Han var faktiskt riktigt imponerad. Athena var verkligen en riktigt

ståtlig stad. Dess stadsplanering skilde sig mycket från Quenlinburgs mer sparsamma och mer fyrkantiga arkitektur. Ett tjugotal meter framför sig såg Philippe ytterligare en person från träskfolket. Det var en äldre kvinna som var iklädd en löst sittande gul overall. Det kändes lite skönt att åtminstone inte vara den enda av sitt slag i staden. Kvinnan höll på att tömma en papperskorg, när hon vände sig om och gav Philippe en blick fylld av medömkan. Han orkade inte se tillbaka mot henne utan riktade blicken rakt framåt. De var på väg mot en stor kupolformad byggnad, dekorerad med sirliga stjärnsymboler av guld.

Kapitel 22

En bäddad brits, ett fast skrivbord och en nisch i väggen med en desinficerad toalett. Det var allt som fanns i den åtta kvadratmeter stora cellen. Väggarna hade en matt grön färg som troligen var tänkt att ha en lugnande effekt på de intagna. Philippe hade bara varit inlåst i sex timmar, men för honom kändes det som en halv evighet. Det var hemskt och den gröna färgen hade ingen positiv effekt på honom. Han satt vid skrivbordet iklädd sina nya grå fångkläder och fingrade på ett gammaldags tangentbord som var ingjutet i den metalliska bordsskivan. En tvådimensionell text lystes upp på väggen framför honom. Det var ett utdrag från hans eget häktningsprotokoll. De nämnda anklagelserna var enkla: *Stödjande av terroraktivitet*. Minna var tydligt stämplad som terrorist och han hade ju hjälpt till att gömma undan henne från myndigheterna. Men Philippe var mycket tveksam till att Minna var en terrorist. Bevisen mot honom inkluderade hans DNA som hittats i skeppsvraket och ett frivilligt erkännande vid förhör. Philippe kände inte riktigt att han erkänt något frivilligt. Han suckade och lutade sig bakåt i stolen. *Hur kunde det gå så här illa? Förrådd av min bästa vän och inburad i en liten fängelsecell. Och hur kommer det nu gå för Minna. Han som grävde i min hjärna fick nog alldeles för mycket information. Det dröjer nog inte länge förrän de har henne i sitt våld.*

Alla fångar i fängelsebyggnaden, som kallades Kupolen, hade tillgång till en reducerad och starkt censurerad del av nätet. Tillträdet inkluderade i alla fall en hel del klassiska filmer och tusentals digitala böcker som fångarna kunde fördriva sin tid med. Detta var dock ingen tröst för Philippe för tillfället. Han var försjunken i sina egna mörka tankar och skulle behöva någon att prata med. Men självklart hade man som fånge ingen möjlighet att ta emot eller skicka ut några meddelanden till världen utanför. Philippe lutade sig framåt i stolen, satte ner armbågarna mot bordsskivan och hängde tungt med huvudet. Han kände att alla hans förhoppningar om en ljus framtid kraschlandat.

Plötsligt knackade det på ståldörren till hans cell. Philippe vände sig om mot dörren och undrade om det kanske var dags för middagsmålet. Han hade ännu inte fått några som helst instruktioner om hur rutinerna fungerade i det här fängelset, men hungrig hade han faktiskt hunnit bli. Dörren öppnades och en ung valarisk kvinna tittade in. Han kände genast igen henne. Det var kvinnan från förhørsrummet. Namnet Nataša poppade upp i hans minne. Kvinnan kastade in en fylld plastkasse som landade på golvet bredvid stolen.

”Byt om till de här kläderna. Skynda dig!”

Hennes röst lät mycket angelägen.

”Vad gör du här?” frågade Philippe och ställde sig upp.

Han var på dåligt humör och satte armarna i kors framför bröstet.

”Vi har inte tid. Jag skall befria dig din dumskalle. Det förstår du väl.”

Philippe tyckte inte om att bli kallad dum. Han tvekade ett par sekunder men tog sedan fram kläderna ur kassen. Han spärrade upp ögonen.

”Vad är det här?”

Han höll fram en guldfärgad helkroppsdракт av något töjbart material. Till trikådräkten fanns även en gul- och rödmönstrad huva och en lång röd cape med guldfärgade snören.

”Skall jag gå på någon jävla maskerad?”

”Jag har inte tid att förklara nu. Ta bara på dig dräkten. Dina fängelsekläder kan du stoppa ner i kassen om du vill. Det kan vara bra att ha något att byta om till senare.”

Philippe grymtade missnöjt, men hoppades att kvinnan inte skämtade med honom och gjorde som han blev tillsagd. Han började att ta av sig tröjan, men avbröt sig.

”Eh. Du skulle inte kunna tänka dig att vända dig om?”

Nataša suckade och knöt sina nävar av otålighet, men hon lydde och vände sig om. Philippe bytte om till den gula dräkten. Den satt tight, men var stretchig och inte allt för obekvämt. Han satte även på sig den röda capen. Den gick nästan ända ner till golvet.

”Och huvan! Skynda dig!” viskade Nataša.

Philippe blängde på henne, men krängde på sig den hopplöst löjliga huvan och puttade in sitt gröna hår under tyget. Han tog upp kassen som nu innehöll de grå fängelsekläderna och gick fram till den unga kvinnan. Hon visade med handen att han skulle följa efter henne och försvann ut till korridoren. De gick förbi en ungotisk uniformerad vakt som satt i en stol och sov. Dregel rann sakta ner från mannens ena mungipa. Philippe tittade nyfiket på vakten och undrade om det kanske var hans räddare som drog honom på något sätt.

Nataša ledde dem vidare genom ytterligare en korridor där hon öppnade en dörr med hjälp av ett elektroniskt kort. Här ute fanns ett vaktrum med två kvinnliga ungoliska vakter. Båda sov som små lamm. Den ena hade spillt ut en kopp kaffe som bildat en stor pöl på hela bordet.

”Vad har du gjort med dem?” viskade Philippe.

”Ingen fara. Deras mat hade bara en extra liten krydda med valdarot, som är ett effektivt sömnmedel. Kocken är en gammal vän till mig så han fixade allt det praktiska. Vakterna bör vakna till om ett par timmar igen. Möjligen känner de sig då lite tunga i huvudet. Då skall vi inte befinna oss i närheten av det här stället. Dessutom så är säkerhetskamerorna utslagna i ytterligare någon halvtimme. Vi får hålla tummarna för att vi inte råkar ut för något oväntat.”

Philippe gav henne tummen upp och hon svarade med ett leende, som snabbt förändrade hennes ansikte från en *surkärning* till en riktigt söt tjej. Strax därefter lämnade de Kupolen utan några överraskningar eller missöden. Ett par ungoliska vakter som stod placerade utanför byggnaden tittade undrande på Philippes udda kläder, men ingrep inte.

När de kommit ett par hundra meter från Kupolens huvudentré lade Philippe en hand på Natašas axel. De befann sig nu på en stenlagd gata mellan två höga vitfärgade byggnader. Hon stannade och vände sig om.

”Ja?”

”Jag förstår inte. Varför gör du det här?”

”Du och jag har en gemensam vän, så detta gör jag för honom. Men inga mer frågor om varför jag nu riskerar mitt liv för att befria dig. Ok?”

Philippe gjorde en avvärande gest mot Nataša som tittade strängt på honom.

John? Tänkte jag fel om dig? Hade du försökt att rädda mig från någon i staden ... eller?

De fortsatte framåt och Philippe passerade en grupp valariska ungdomar. Två av flickorna fnittrade åt honom och han kände hur förödmjukelsen steg. Han kinder började gå mot det röda hållet. Efter att ha svängt in på en sidogata till höger kom de snart fram till en gigantisk guldfärgad byggnad med stora vidöppna portar. Här kryllade det av folk som irrade hit och dit. En man och en kvinna av träskfolket passerade framför dem. Deras utmanande klädesplagg dolde endast det mest privata kroppsdelarna och deras gröna hud glittrade på grund av små fastlimmade guldpaljetter. Philippe gjorde sitt bästa för att inte stirra på dem, men det var svårt. Det fanns även fler träskfolk runt omkring dem. De gick förbi en grupp med sminkade clowner, som skrattade högljutt åt varandras lustigheter. Ingen av dessa gav Philippe en minsta blick.

”Så där ja” sa Nataša och pekade på en mindre grupp framför sig. ”Då lämnar jag dig med dem. Lycka till.”

Philippe fick syn på fyra personer som troligen också tillhörde träskfolket. Alla var iklädda liknande gula trikåer, masker och caper som han själv bar. En av dem fick syn på Philippe och vinkade honom till sig.

”Vad händer ...” började Philippe och vände sig om, men då hade Nataša redan lämnat honom.

Han såg hennes ryggtavla i några sekunder och sedan var hon försvunnen i folkmassan. Han vände sig åter mot de gulklädda, andades ut och gick fram till dem. Mannen som tidigare vinkat åt honom var muskulös och bredaxlad. Masken

dolde en del av hans ansikte, men han såg ut att vara minst tio år äldre än Philippe och hade en stilig vaxad mustasch som passade bra i hans kantiga ansikte. Mannen sträckte ut en hand mot honom. Philippe besvarade hälsningen. Mannens hand var grov och valkig. Handslaget var hårt och Philippe kände hur benen i hans hand knakade olycksbådande.

”Välkommen unge man. Idag tillhör du den världskända trapetsgruppen *Les Amigos*. Vi har idag klarat av en häpnadsväckande uppvisning inför den kungliga familjen och en hel del andra valarier av högre dignitet. Det var ett mycket lyckat spektakel och ingen av oss föll ner i backen. Följ nu bara efter oss så blir allt bra.”

Mannen gav honom en blinkning. Sedan gjorde han tecken åt sina kamrater. De svarade med varsin nickning och följde efter honom. Gruppen, som nu även inkluderade Philippe, kom snart ut från folkträngseln och fortsatte rakt fram på en bred gata som kantades av fantastiska byggnader som utgjordes av banker och olika företags huvudkontor. Philippe följde efter och försökte att smälta in i gänget. Vissa förbipasserande tittade nyfiket på gruppen och en liten valarisk flicka i smalrandig dräkt pekade på dem samtidigt som hon skrattade. Flickan tappade nästan glassen hon höll i. Flickans mor lade då en hand på hennes axel och viskade något i hennes öra. Flickan tystnade och tittade på de förbipasserande med stora ögon.

Kort därefter kom de fram till en stor hangar. Under det svarta kupolformade taket stod det ett hundratal olika flygfarkoster parkerade i prydliga rader. Hangaren var väl bevakad av vakter; mestadels ungoter, men här fanns även valariska vakter. Vissa av valarierna hade med sig en kille i släptåg.

Philippe ryste av obehag när han såg de farliga djuren. En av dem passerade nära trapetsgruppen och Philippe kände en obehaglig lukt av förruttelse nå sin känsliga näsa. Killern luktade verkligen illa. Den mustaschpyrddede mannen förde gruppen mot en kö som ledde till den välbevakade passkontrollen. Philippe började att känna sig nervös. En gulklädd kvinna bredvid honom stötte till honom med axeln och sa:

”Lugna ner dig grabben. Vi fixar det här.”

Hon log hjärtligt mot Philippe. Detta fick honom att känna sig något lugnare. Och kvinnan hade rätt. När det var deras tur lämnade mannen med mustaschen nonchalant fram fem identitetsbrickor till en tulltjänsteman i luckan. Mannen, som bar en blå kostym med guldknappar, skannade av brickorna och synade snabbt igenom de holografiska bilderna framför sig. Han nickade slött och lämnade tillbaka brickorna.

Trapetsgruppen fortsatte framåt och följde en rödsträckad holografisk vägbeskrivning framför dem. De kom snart fram till ett medestort transportskepp, som redan var halvfyllt med andra kostymklädda, alla av träskfolket. Skeppet såg gammalt ut och var delvis kantat av rost. På sidan om skeppet stod texten *Yosephis Cirkus* med stora lysande bokstäver. Philippe kom ihåg att han hört talas om dem. De var ganska kända, men han hade aldrig själv sett dem uppträda. Philippe följde de andra gulklädda in i skeppet och tog plats på en stol långt bak i transportskeppet alldeles intill ett sidofönster.

Endast ett par minuter senare lyfte skeppet för att påbörja sin avfärd från staden Athena som var destinerat att ta sig ner mot ytan. Philippe hade aldrig flugit tidigare så han höll sig krampaktigt i armstöden när skeppet lämnade mark och flög över den låga muren som kantade hela staden. Utsikten från

fönstret var magnifik. Långt nedanför dem låg staden Quenlinburg omringad av den till synes oändligt stora Träskmarken. Fläckar av azurblått vattnet glittrade från solens strålar. Det var eftermiddag och solen var långsamt på väg ner mot den västra horisonten. Det var en storslagen utsikt. När Philippe såg ut över landskapet kom han på något. Han såg att deras transportskepp var på väg ner mot Quenlinburg och blev bekymrad. Tiden skulle inte räcka till. Han knäppte upp säkerhetsbältet och började gå framåt. Philippe gick fram till en äldre kort kvinna iklädd en strikt gråsvart kostym. Han antog korrekt att hon var ledaren för cirkusen. Kvinnan tittade på honom och höjde på ett ögonbryn samtidigt som det syntes ett leende i ena mungipan.

”Ursäkta!” sa Philippe nervöst.

”Ja?” svarade kvinnan.

Hennes röst var överraskande mörk.

”Skulle det kunna vara möjligt att släppa av mig på ett ställe ute i träsket? Jag har en vän som ligger risigt till. Hon behöver min hjälp snarast möjligt.”

Kvinnan synade honom från topp till tå och gav honom ett litet snett leende.

”Det skulle väl kunna gå an.”

Kapitel 23

Steven stannade upp och iakttog den gamla ruinstaden Gaibah med vördnad. Det var verkligen en fantastisk skapelse. Så otroligt gammal men ändå så välbevarad. Steven hade visserligen sett den sneda stadsbilden många gånger, men aldrig varit så här nära tidigare. Insatsstyrkorna var redan inne i staden och letade efter terroristen, som enligt en säker källa skulle befinna sig där. Steven undrade om kvinnan de letade efter inte hade hunnit smita innan militären kom dit. Han tog upp sin väska med kriminalteknisk utrustning och vände sig om till sina tre kollegor. En av dem, en kvinna i trettioårsåldern, hade jobbat för honom i fyra år. Hon var mycket kompetent och han spådde henne en ljus framtid som kriminaltekniker. De andra två kvinnorna kände han inte sedan tidigare. De var båda valarianska kriminaltekniker som polisens högkvarter på Athena frikostigt erbjudit för att bistå honom med undersökningen. Troligen var båda kvinnorna mycket duktiga, men han misstänkte att det var mycket få gånger de arbetat utanför sin kära till synes trygga stad däruppe i luften. Han hade dock hört rykten att Athena på senaste tiden drabbats av många skjutningar mellan olika kriminella gäng. Steven vände om mot ruinstaden Gaibah och sa:

”Följ med mig! Jag tror att det är vår tur nu. Bäst att undersöka stället innan insatsstyrkan lyckats sabotera alla spår den misstänkte terroristen lämnat efter sig.”

Ingen av de andra kriminalteknikerna kommenterade hans uttalande. De hade alla drabbats av att flitiga polisens insatser förstört spåren på en brottsplats. Den lilla gruppen gick emot den dörr som poliserna lyckats öppna cirka tjugo minuter tidigare. Det var samma ingång som Philippe och Minna tidigare använt. Ingången skulle leda dem rakt in till det område de fått i uppgift att undersöka. Till Stevens förvåning öppnades dörren av självaste Mäster Eufkrat. Den mäktige valarien gick ut genom dörröppningen med rak rygg. Han hade ett långt svärd fastspänt på ryggen och i ena handen bar han ett stycke vitt tyg. Mäster Eufkrat såg riktigt bitter ut. Bakom honom kom en stor killer gående med smidiga rörelser. Odjurets fyra bleka ögon stirrade på Steven, som kände en obehaglig rysning vandra upp för ryggraden. En valarisk löjtnant i femtioårsåldern kom springande efter Mäster Eufkrat och stannade när han sprungit förbi honom. Han darrade lätt på rösten när han sa:

”Mäster? Skall ni inte vänta på oss? Vi kan ha några grupper uppe i luften på nolltid.”

Mäster Eufkrat fnös och sa med spydig röst:

”Varför skall jag ha med mig er? Ni har visat er vara riktiga oduglingar. Först missade ni att lokalisera skeppsvraket och nu har den här kvinnliga terroristen lyckats smita härifrån innan ni kunde fånga in henne. Klantskallar! Enligt min kära killer är de nyaste spåren efter henne endast två timmar gamla. Hon skrämdes väl bort av era flygfarkoster som syntes på långt håll. Nej, nu tar jag hand om det här själv. Min killer

och jag klarar av den här jakten utan er hjälp. Det skall dessutom bli skönt med lite frisk luft och motion.”

Löjtnanten tittade oförstående på sin högste befälhavare.

”Fattar du trögt eller?” sa Mäster Eufkrat spydigt. ”Ni stannar här. Det finns säkert något kul för er att göra inne i ruinstaden.”

”Uppfattat Mäster” sa löjtnanten och stramade upp sig.

Mäster Eufkrat vände sig mot sin killer och sträckte fram tygstycket, vilket var kuddfodralet från Minnas säng. Killern kom fram till sin husse och lade sin känsliga tvådelade nos mot tyget. Sedan backade den några steg och började nosa på marken runt omkring.

Steven gick fram till löjtnanten som nu var på väg tillbaka in i ruinstaden.

”Ursäkta löjtnant” sa Steven försiktigt.

”Eh ja?”

”Kan du säga till dina mannar där inne att hålla sig undan från de rum där det kan finnas spår efter terroristen? Vi har ett jobb att sköta där inne.”

”Oroa dig inte! Mina mannar har fått strikta order att inte stöka till lokalerna under sitt sökande. Men jag ska meddela dem att ni önskar vara ensamma en stund. Vi har sökt igenom rummet där den kvinnliga terroristen sovit och fortsätter nu vårt sökande vidare i staden. Vi är inte lika säkra som Mäster Eufkrat om att terroristen verkligen smitit undan. Hon kan fortfarande gömma sig någonstans där inne.”

”Varför tror Mäster Eufkrat att terroristen redan flytt?”

”Jag är inte riktigt säker. Troligen för att vi inte hittat henne ännu. Men vi vill vara helt säkra på att hon eller någon medhjälpare till henne inte gömmer sig någonstans där inne.

Det finns många rum att söka igenom och mina män har rapporterat att de hittat en väg som leder längre upp i staden. Det verkar vara som en riktig labyrint där inne.”

Steven nickade fundersamt och tittade sig omkring. Det var alldeles för upptrampat här ute för att enkelt kunna hitta några eventuella skospår från terroristen. Han ryckte på axlarna och följde efter löjtnanten. Innan han klev in i ruin-staden såg han att killern verkade ha fått upp ett luktspår i gräset, som ledde vidare västerut. Steven tvekade någon sekund men bestämde sig för att följa efter Löjtnanten. De fyra kriminalteknikerna gick in i byggnaden till en svagt upplyst passage. Steven hade aldrig tidigare befunnit sig i någon av Träsklandets gamla ruinstäder och när han nu såg detta fantastiska byggnadsverk inifrån fylldes han av vördnad. *Det här är ju fantastiskt.* Teknologin som folket haft tillgång till tidigare verkade till och med mer avancerad än vad han hade sett under sina korta besök på Athena. Det tog bara några minuter att ta sig till sovsalen där terroristen skulle ha sovit, men även på vägen dit kunde Stevens tränade kriminalögon se spår av att folk bott här nyligen. Han stannade till precis utanför dörröppningen till sovsalen och hukade sig ner. Hans närmaste kollega fick tvärstanna för att inte gå rakt in i honom. Steven tog på sig sina tunna gummihandskar och grävde fram en plastpåse och en pincett från en sidoväska i sitt bälte.

”Hittat något intressant?” frågade den äldre av de valarianska kriminalteknikerna.

Hon lät inte nyfiken, snarare lite sarkastisk. Kvinnan hade sitt svarta hår uppsatt i en stram knut och hennes vänstra kind genomkorsades av ett långt ärr som fortsatte ända upp

till hårfästet. Steven använde pincetten till att försiktigt plocka upp en liten tuss med fluffigt ljust hår från golvet. Håret lade han sedan i plastpåsen. Han höll upp plastpåsen mot en av ljuspanelerna på väggen och synade innehållet noga.

”Lustigt!” sa Steven. ”Om jag inte har helt fel så hade vår terrorist troligen sällskap av en duffel.”

”En duffel?” sa den äldre valarianska kriminalteknikern skeptiskt. ”Du menar de där smutsiga pälsbeklädda husdjuren som vissa groddar har till sällskap.”

”Jo det stämmer att dufflar hålls som husdjur av träskfolket, men de är ganska ovanliga i den här delen av Träskmarken. Lite vanligare längre norrut. Själv känner jag endast en person som har ett sådant husdjur, men jag har sett fler på Quenlinburgs gator. Men du har fel gällande deras hygien. Dufflar är mycket renliga djur.”

Fem våningar ovanför dem gick tre ungoliska militärer försiktigt fram genom en lång korridor. De hade precis lämnat ett ovalt format rum, där de överraskande nog hittat tre till synes livlösa robotar. De hade petat på robotarna med sina gevärspipor men utan resultat. Militären som gick först var en ung ungolisk man med mörkt lockigt hår, delvist dolt under en militärgrön keps. Hans ansikte pryddes av en välansad mustasch. När han kom fram till en dörr, som var övermålad med ett stort svart kryss, stannade han upp. Han nickade till den äldre kvinnliga militären bakom sig. Hon gav i sin tur tecken till militären längst bak att stanna kvar i korridoren. Den första militären lade en hand på plattan bredvid dörren varpå den öppnades. Han klev in med lasergeväret riktat framåt och tittade sig omkring. Fingret låg lätt på avtryckaren,

redo att fyra av vapnet vid minsta fara. De verkade ha kommit in i ett laboratorium av något slag. Rummet lystes upp av ett svagt rött blinkande lampljus, men det var tillräckligt för att militärerna skulle kunna undersöka rummet. Utmed väggarna stod ett tiotal dragskåp, de flesta tomma. En stor bänk mitt i rummet var belamrad med tomma E-kolvar, glasflaskor och ställ med lika tomma provrör. Militärerna hörde ett svagt surrande ljud som verkade komma från ett annat rum längre in. Kvinnan gick förbi sin kamrat och fortsatte mot nästa rum, samtidigt som hon undersökte alla vrår där någon eventuellt skulle kunna gömma sig. Det var ovanligt varmt i rummet och en svettdroppe rann ner för hennes panna. När hon passerade nästa dörröppning genomförs hon plötsligt av en kall rysning som långsamt gick upp för hela hennes ryggrad. Hon spanade in i detta rum som också lystes upp av skenet från rödlysande paneler på väggarna. Detta rum var ännu större än det första. I mitten av rummet stod en stor rund ramp som var täckt av en stor genomskinlig glaskupol. Det surrande ljudet verkade komma från en udda anordning ovanför kupolen som hängde ner från taket likt en metallisk spindel. Utmed ena väggen stod det sju montrar innehållande olika torkade varelser, varav tre såg ut att vara humanoida. Kvinnan tände sin ficklampa som satt fast på hennes vapen och utforskade montrarna noggrannare. Hon ryggade tillbaka ett steg när hon lyste upp huvudet på något slags hemskt monster. Huvudet hade en stor käft fyllt av sylvassa tänder och verkade vara taget från en mörk skräckfilm. Men den var i alla fall riktigt död, så hon pustade ut och fortsatte att undersöka rummet. Plötsligt hördes ett sprakande ljud från anordningen ovanför kupolen. Kvinnan vände sig om och såg blå gnistor vandra mellan den

metalliska spindeln och glaskupolen. Båda militärerna gick försiktigt fram mot rampen med glaskupolen. Gnistorna upphörde i samma sekund som det surrande ljudet tystnade. Dimma började nu bildas inuti kupolen. Både kvinnan och mannen höjde sina vapen. De var redo för strid. Dimman virvlade runt samtidigt som den blev allt tätare. En vag kontur rörde sig där inne. Två svettdroppar rann sakta ner för den manlige militärens panna. Han andades tungt och kisade med ögonen för att se bättre. Konturen inuti dimman tog solidare form och kom allt närmare. Mannen satte ena fingret på avtryckaren och backade ett halvt steg. En kvinna i svart dräkt materialiserades inne i kupolen. Hon hade långt svart hår och hennes ögon saknade pupiller. Båda militärerna backade samtidigt ett par steg. Den svartklädda kvinnan gick fram mot kupolens glasvägg. Hon iakttog de båda militärerna och log med ett leende fyllt av felfria vita tänder. Militärerna backade ytterligare. Sedan lyfte kvinnan försiktigt ena handen mot glasväggen. Den stoppades inte av väggen utan fortsatte rakt igenom. Kvinnan tog ytterligare ett steg framåt rakt igenom glasväggen varefter hon långsamt gled ner från plattformen. Hon iakttog de båda militärerna och slickade sig runt munnen.

Steven var mitt uppe i att fotografera ett tydligt fingeravtrycksspår från ett pekfinger på sänggaveln när han hörde någon ropa ute i korridoren. Rösten lät ovanligt panikartad och osammanhängande. Han avbröt sitt arbete, gick ut till korridoren och fick syn på en mustaschpydd ung man i militärkläder som kom springande emot honom. Mannen fäktade upprört med armarna och Steven lade märke till att han saknade sitt handvapen.

”Fly, vi måste fly!” skrek mannen.

Hans ögon var uppspärrade, som om han sett något riktigt läskigt. Steven fångade upp militären, som annars bara tänkt springa förbi honom. Mannen stannade upp och lät sig tryckas upp mot väggen. Steven gav honom en lätt örfil så att han någorlunda återfick fattningen.

”Lugna ner dig! Vad svamlar du om?”

”Ett spöke! Hon kom emot oss. Jag sköt, men kulorna passerade bara rakt igenom henne. Det här stället är hemsökt. Vi måste härifrån.”

Steven var inte en man som trodde på spöken, men den här mannen var definitivt skärrad över något han sett. Han släppte greppet om militären och la en lugnande hand på hans axel. Då kom ytterligare en militär springande igenom korridoren. Den här gången var det en kvinna i fyrtioårsåldern och hon såg lika skärrad ut som mannen. Steven vände sig mot henne och frågade:

”Har du också sett ett spöke?”

Kvinnan stannade upp ett par meter från honom och nickade gravallvarligt. Trots att hon precis sprungit, var hon alldeles likblek i ansiktet och hennes underläpp darrade. Steven suckade. Han tänkte snabbt genom situationen. Då han ändå inte trodde att deras undersökningar här inne skulle ge så mycket mer sa han med hög stämma:

”Då är vi klara här! Ni kan alla se den svåra situationen vi befinner oss i. Då detta verkar vara en ohälsosam arbetsplats, utrymmer vi stället och beger oss tillbaka till staden. Och eftersom jag just nu är högsta befäl på plats så är detta en order. Begrips?”

Steven riktade en blick mot de andra tre kriminalteknikerna som befann sig i sovsalen. Alla tre nickade mot honom i samförstånd.

Kapitel 24

”Du grabben! Skall du verkligen dit ner? Vi kan lämna dig någon annanstans om du vill.” sa den äldre kvinnan som var iklädd en gråsvart kostym.

Philippe tittade på monitorn i förarkabinen som förstorat upp en bild på ingången till den gamla ruinstaden Gaibah. En militär och fyra poliser, som av deras blåa overaller att döma troligen var kriminaltekniker, klev in genom den hemliga dörren, som Philippe tydligen inte lyckats hålla hemlig under förhöret. Han såg även en valarisk militär som till fots följde en killer västerut ut i träsket. Philippe studerade monitorn ytterligare en stund men kunde inte se några spår efter varken Minna eller Yuno. Då de skickat ut en killer för att spåra upp någon var sannolikheten stor att hans vänner lyckats lämna staden innan poliserna och militärerna kom dit.

”Ursäkta! Kan ni lämna mig ett par mil väster om staden?” frågade Philippe.

Han antog att hans pålitliga lilla duffel troligen fört Minna rakt västerut i riktning mot det område där han under den sista tiden letat efter glimmbubblor. Och nu verkade det inte bättre än att en killer ha fått upp spåret efter dem. Han var orolig för deras skull.

”Inga problem!” svarade kvinnan som snabbt förstod situationen.

Piloten som satt intill dem nickade och började styra transportskeppet västerut.

Tolv minuter senare stod Philippe i en liten dalsänka och vinkade adjö till det gamla transportskeppet, som flög vidare söderut i riktning mot Quenlinburg. Han hade bytt om till sina grå fångkläder, vilka var klart mer praktiska i Träskmarken än de gula triksåerna. Han bar även en liten kappsäck som han fått från en i trapetsgruppen. Där i fanns ett första hjälpen kit och andra användbara föremål. Det var sen eftermiddag och solen stod lågt på den molnfria himlen. Den svaga brisen från sydost var ljummen och smekte Philippes fjuniga kinder. Philippe antog att Yuno och Minne troligen inte kommit så här långt västerut ännu. Han gick upp för en liten kulle i närheten och tittade sig omkring. Den flytö han befann sig på verkade sträcka sig minst ett par kilometer västerut, men de andra tre väderstrecken verkade ligga närmare vattnet. Åt norr och söder såg han en hel del öppet vatten och några mindre flytöar. Han vände om mot öster, åt det håll han trodde att Yuno och Minna befann sig. Men trots att han hade mycket bra syn kunde han inte se någon skymt av dem. De kunde dock gömma sig någonstans bakom den höga vegetationen. Även åt detta håll fanns det öppet vatten, men flytöarna verkade ligga ganska tätt. Innan han begav sig av, gjorde han en ring av ett grässtrå som han satte upp i en trädgren. Om Yuno kom hit och fick syn på den skulle hon veta att han nu letade efter dem. Philippes plan var att sätta upp liknande ringar var tvåhundra meter. Efter detta koncentrerade han sig. Han blundade och andades långsamt in genom näsan. De flesta av träskfolket hade bra luktsinne och Philippes näsa var bland de

känsligaste. Det var något han var stolt över. Han kunde dock inte förnimma någon lukt från vare sig Yuno eller Minna från sin nuvarande position. Men det var kanske inte så konstigt med den sydostliga vinden. Philippe tog upp en lång pinne från marken och böjde den för att se om den kunde duga som vandringsstav. Pinnen gick inte av och han nickade nöjt för sig själv. Han började gå österut och hoppades hinna fram till dem innan killern. Han rös när han tänkte på den vidriga besten. Philippe började med att följa en smal stig som till största del trampats upp av ombussar. Dessa var relativt ofarliga kattliknande djur som vanligen levde i grupper om fyra till sju djur. Om de var många kunde de dock vara rätt så kaxiga.

Efter ett par hundra meter, då han precis lämnat efter sig en ny gräsring på en trädgren, hörde han något stort prassla i det långa gräset norr om stigen. Philippe stannade upp, lyfte vandringsstaven i försvarsposition och böjde på knäna. Han stirrade in i gräset och försökte se vad som dolde sig där inne. Han känsliga näsa kände då en svag lukt av rutten tång. Detta fick honom att slappna av. Bara jambufåglar luktar så. Han slog i gräset med staven. Detta skrämde den stora fågeln, som hoppade upp och började flaxa med sina läderbeklädda vingar. Jambufågel gav honom en argstint blick och flög sedan iväg. Philippe skrattade men vände sedan om och fortsatte följa stigen.

Minna sprang så fort hennes trötta ben tillät. Hon vände på huvudet och såg till sin förfäran att det hemska djuret fortfarande förföljde henne. Det var en ombuss, ett kattdjur med fyra långa smala ben och beige och svartrandig päls. Den liknade verkligen en katt men i ansiktet hade den en svart

näbbliknande mun. Minna var livrädd för djuret och sprang nu för sitt liv. I ögonvrån fick hon syn på en rörelse till vänster om sig. Gräset var högt, men hon såg ändå att det var ytterligare ett av de kattliknande djuren som nu utan ansträngning höll hennes fart. Minna försökte öka takten ytterligare, men det gick bara inte. Framför henne uppenbarades plötsligt en vattenränna som var minst två meter bred. Hon tog ett snabbt beslut och fortsatte framåt. Hon hoppade och landade med stapplande steg på nästa flytö. Först nu såg hon att den flytö hon kommit till var mycket liten, ungefär fem meter i diameter. Flytön krängde till av hennes vikt och hon skräckte ut armarna för att inte ramla omkull. Hon fortsatte fram tills hon kom till mitten av den lilla flytön och stannade. Hennes tyngd hade fått flytön att sjunka någon decimeter och vatten sipprade fram på marken runt omkring henne likt slingrande bläckfiskarmar. Avståndet till nästa flytö framför henne var ungefär tio meter. Hon tog sats för att hoppa i vattnet för att försöka simma vidare till nästa flytö, men då fick hon syn på ytterligare tre ombusser. De stod på andra sidan vattnet och väntade på henne. Hon hade nu ingenstans att fly. Minna vände sig om och fick syn på de två ombussar som förföljt henne. En av dem tittade misstänksamt ner i det blågröna vattnet som skiljde flytöarna åt. Avståndet mellan öarna hade ökat lite till ungefär tre meter efter att Minna hoppat över till den lilla flytön. Djuret bestämde sig och tog ett skutt över vattnet. Det skvätte om ombussens kloförsedda tassar när den landade och flytön krängde till ytterligare. Detta tyckte djuret inte om. Ombussen vände om direkt och tog ett långt skutt tillbaka till den tryggare stora flytön. Minna tittade sig desperat omkring och letade efter någon räddning.

Ombusserna verkade lyckligtvis lite rädda för vattnet. Hon funderade på om hon själv skulle hoppa i vattnet och försöka simma längs med kanalen till säkerheten, men kom inte på vad det skulle göra för någon nytta. Hon var ju en usel simmerska och vattnet låg som en lång flod mellan de två större öarna. Hon hade ingen aning om hur långt hon skulle behöva simma för att komma till ytterligare en flytö och de vidriga kattdjuren skulle lätt kunna följa efter henne om hon skulle behöva ta sig upp på land för att vila. Men det var nog troligare att hon skulle drunkna innan dess. Yuno dök plötsligt upp vid vattenbrynet ett tjugotal meter längre bort. En av de kattlika ombusserna upptäckte duffeln och började springa mot hennes håll. Men den stannade upp när Yuno hoppade i vattnet och började simma mot den blötlagda lilla ön. Minna var glad att få sällskap, men hon trodde inte att det gulliga husdjuret skulle vara mycket till hjälp om hon blev attackerad av kattdjuren. Yuno plumsade genom det blöta gräset och ställde sig tätt intill henne. Flytön verkade ha sjunkit något ytterligare av duffelns ringa tyngd.

”Jaha! Vad skall vi göra nu då?” sa hon med översättaren påslagen till duffelns språk.

”Jag vet tyvärr inte” svarade Yuno matt. ”Jag kan nog hinna undan för jag är snabb och kan simma bra, men du är långsam och simmar dåligt... Troligen kommer de att döda dig, men jag tror inte att de tycker om ditt kött. Sådana där djur brukar bli dåliga i magen om de äter kött från humanoider. De skulle tycka om mitt kött mycket bättre.”

”Tack för din uppmuntran” sa Minna uppgivet. ”Så du har inga goda tips?”

”Vi blir nog tvungna att simma så småningom, men...”

Yuno avbröts av ett högfrekvent brölände ljud som kom från den västra stranden. De tre ombusserna på den sidan hoppade till och vände snabbt om för att blicka inåt flytön. Något var på väg åt deras håll och det syntes på ombusserna att de var mycket nervösa. Det gräsliga ljudet ökade i styrka och en skepnad stormade fram genom det höga gräset. Det var Philippe som slog vilt i gräset med sin vandringsstav samtidigt som han vrålade med så hög röst som möjligt. Han väsnades ordentligt. De tre ombusserna på den västra sidan flydde i panik när den högljudde unge mannen kom närmare. Philippe kom fram till vattnet och hötte ilsket med sin stav. Då flydde även de resterande två djuren på andra sidan. Minna hade svårt att hålla sig för skratt när hon såg den unge mannen fortsätta att dansa omkring och skrika i ytterligare en halv minut. När Philippe kände sig säker på att ombusserna verkligen var borta slutade han. Han sänkte staven mot marken och log stort mot Minna och Yuno, vilka fortfarande befann sig på mitten av den lilla flytön.

”Goddag! Trevligt att se er igen” sa Philippe.

Minna stängde av sin översättarmodul och sa:

”Tack Philippe! Du kom verkligen som en räddande ängel. Men hur lyckades du hitta oss?”

”Mestadels tur tror jag. Det är en lång historia som även inkluderar de här snygga grå kläderna jag har på mig. Men när jag slutligen kom till Träskmarken och vinden slutligen vände för en stund sedan kände jag er lukt. Jag följde bara min otroligt känsliga näsa och hittade er. Mitt luktsinne är faktiskt väldigt bra.”

Yuno sprang fram till kanten av den lilla flytön.

”Troligen bäst att ni båda simmar över hit.” sa Philippe. ”Vi behöver fortsätta västerut för att komma så långt bort från ruinstaden som möjligt. Det finns tyvärr inte mycket tid. Tidigare såg jag en valarian med en killar som följde ett spår västerut från ruinstaden. Det vore inte bra om de hittade oss.”

Minna såg spänd ut men nickade. Hon gick fram till kanten av den lilla flytön, höll för näsan och hoppade i vattnet. Det kändes ljummet och hon plaskade med armarna för att hålla sig över vattenytan. Yuno hoppade i strax efter och sedan simmade de tillsammans över vattnet till Philippe. Minna var en usel simmerska, men hon höll sig i alla fall flytande och med Yunos hjälp kom hon även framåt.

Efter att de vandrat någon timme, mestadels i sydostlig riktning, bestämde den lilla gruppen sig för att stanna upp och vila. Minna var mycket trött. De hade varit tvungna att simma över ytterligare en vattenpassage och deras kläder höll nu långsamt på att torka. Solen hade precis gått ner i horisonten och snart skulle det vara alltför mörkt för att kunna gå vidare. Philippe hade fått en kniv, en tändare och ett par filter från cirkusfolket, men annars var de helt utan campingmaterial. Filtarna skulle i alla fall göra natten något varmare och det såg inte heller ut som om det skulle komma något regn. De vågade dock inte tända någon eld, då de inte visste hur nära deras förföljare var. Minna kände att det knorrade i magen. Hon hade inte ätit något sedan i morse, men ville inte klaga. De levde ju i alla fall. En liten tids fasta var inte så farligt. Hon böjde sig ner och kliade duffeln på sidan av huvudet. Yuno höll sig stilla och njöt av behandlingen. Minna satte på sin översättningsapparat och sa:

”Yuno! Skulle du kunna tänka dig att gå tillbaka samma väg vi kom, för att undersöka om vi är förföljda?”

”Jo då! Jag hade faktiskt tänkt föreslå det” svarade Yuno.

Duffeln tittade upp mot Philippe som iakttog dem båda med gapande mun. Han hade inte haft en aning om att Minna och Yuno kunde kommunicera med varandra. Minnas röst hade på något mystiskt sätt förvridits till duffelns underliga språk. Philippes huvud snurrade.

”Bra!” sa Minna. ”Men var försiktig och försök komma tillbaka till oss efter du lokaliserat våra förföljare. Du kan spåra upp oss via vår lukt. Eller hur?”

Duffeln nickade och blinkade ett par gånger med sina stora blöta ögon. Minna stängde av översättningsapparaten och vände sig mot Philippe. Hon log på ett lite retsamt sätt. Han snörpte på munnen, men slappnade sedan av och frågade:

”Du Minna? Skulle man kanske kunna få låna den där apparaten någon gång? Det finns några saker jag skulle vilja prata med Yuno om.”

Någon timme senare täcktes himlen av en spektakulär stjärnhimmel och en ljusblå halvmåne som långsamt vandrade uppåt i väster. Philippe och Minna låg nerbäddade under varsin filt men både hade svårt att somna in. Minna tittade rakt upp mot himmelsvalvet och funderade. Hon började prata med viskande röst.

”Är du vaken?”

”Hm...”

”Innan Yuno och jag flydde från ruinstaden, såg även jag det där djuret du kallar för en killer. Det är inte första gången som jag ser en sådan. Men där jag kommer ifrån kallar vi dem

för nidlejon. De är riktigt farliga och mycket intelligenta. Många planeter i galaxen har drabbats av dem. När jag var liten blev min hemby attackerad av en grupp nidlejon. Det var en riktig massaker. Min familj var de enda som klarade sig, bara för att vi stängde in oss i ett vapenvalv som skyddades av en tjock ståldörr. Vi hade tur, andra inte. Men jag har aldrig sett ett nidlejon ta order av en humanoid tidigare.”

”Jag vet inte varför, men det är bara valarianerna som kan styra dem” sa Philippe med fundersam röst.

”Tror du verkligen att det folkslag ni kallar valarianer kan styra dem? Mitt folk har stridit mot de där varelserna i tusentals år på olika planeter. Nidlejonen var aldrig öppna för någon fredsförhandling. De ville bara utrota oss. En gång trodde vi att vi lyckats utrota dem på en av våra yttre utposter, men det var fel. Så länge det finns någon nedrid kvar kommer det alltid dyka upp fler nidlejon, eller killers som ni kallar dem.”

”Nedrider? Vad är det för något?”

”De är orörliga men mycket intelligenta varelser som ser ut som stora blomkålsliknande träd. Det händer ibland att nidlejon lägger ett slags frö i marken. Om fröet groor växer det fram en ny nedrid. Våra forskare tror att det tar minst femtio år innan nedriden vuxit till sig tillräckligt för att kunna kommunicera med sina nidlejon. Vi vet ännu inte riktigt hur själva nidlejonen förökar sig, men för att bli av med dem för evigt måste man även döda alla nedrider.”

Philippe nickade och började fundera på hur allt kunde hänga ihop. Han tankar drev långsamt in på andra banor och sedan somnade han.

Kapitel 25

Mäster Euftrat vaknade från en drömlös natt av att hans trogna killer Sofie puttade honom i sidan med ett av sina långa ben. Han öppnade sina trötta ögon och tittade sig omkring. Mäster Euftrat befann sig i ett litet rött tält och kylig luft smet in genom den otäta tältöppningen. Det regnade där ute och han såg inte fram emot att fortsätta förföljandet i blötväder. En kort stund ångrade han att han inte valt att färdas i en flygfarkost istället. Han hade varit arg när han tog beslutet. Mäster Euftrat suckade men piggnade snabbt till. Det här var ett viktigt uppdrag för honom. Han visste att kvinnan måste hittas och likvideras innan Kung Hamtot började snoka i ärendet allt för mycket. Mäster Euftrat skulle göra allt som krävdes för att stoppa den gamle Kungens idiotiska planer att öppna handeln med andra planeter. *Över min döda kropp!* Han satte sig upp och kliade killerns svarta päls. Från Sofie hördes ett knarrande ljud som påminde vagt om en katts spinnande. Mäster Euftrat tog fram en bar innehållande nötter och honung från packningen och intog den sparsamma frukosten tillsammans med lite vatten från en aluminiumflaska. Han tittade i flaskan. Den var halvfull.

”Det blir till att snåla med vattnet min käre Sofie. Men jag antar att du nöjer dig med träskvatten?”

Sofie svarade med ett klickande ljud, som betydde att killern instämde med påståendet. Mäster Euftrat hade lärt sig att tolka

vissa grundläggande svar från killern, men han hade mycket kvar att lära gällande dess underliga språk.

”Bra. Då tar vi och hittar den där rymmaren innan hon hinner smita igen.”

Mäster Euftrat klev ut ur tältet och kände kyliga vattendroppar rinna ner för hans gyllenbruna panna och kinder. Hans svarta overall var turligt nog vattentät så regnet skulle inte bli något större problem. Killern klev också ut ur tältet. Hon använde sina fingerliknande spröt, som satt vid sidan om munnen, till att trycka in ett par knappar vid tältöppningen, varefter tältet snyggt vek ihop sig självt till ett behändigt litet paket.

En liten stund senare var de åter på väg efter Minnas luktspår. Det var nu svagare på grund av det ihållande regnet, men ändå tillräckligt starkt för Sofies hyperkänsliga luktorgan. Killern befann sig mestadels ett tiotal meter framför valarien, som då och då spanade igenom omgivningen med hjälp av en kikare, som även kunde ställas om för att se värmekällor med infrarött ljus. Mäster Euftrat älskade jakten. Tanken på att den flyende kvinnan nu borde vara utmattad och livrädd fick honom att le. Han puls gick upp något. Men det var även viktigt för honom att ge den jagade en viss chans. Han var ju en sportsman. Därför hade han inte med sig något skjutvapen. Det långa svärd han bar på ryggen och Sofies dödliga käftar och vassa klor var alldeles tillräckligt. Helst ville han använda svärdet.

Snart kom de fram till ett parti med öppet vatten. Killern tvekade någon sekund, men hoppade sedan ner i vattnet med ett stort plask. Hon dök snart upp till ytan igen och tog sig

fram genom att simma hundsim. Mäster Euftrat böjde sig ner och vred om en gulfärgad knapp som satt på hans högra sko. Det hördes ett svagt surrande ljud och sedan svävade han upp någon halvmeter ovanför marken. Skorna var utrustade med samma sorts teknologi som höll staden Athena svävande, fast en mycket svagare variant. Han lutade sig en aning framåt vilket gjorde att han graciöst gled fram ovanför vattenytan. Träskvattnet skulle inte bli något problem för honom. Han älskade känslan av att glida fram på detta sätt. De passerade en rad av mindre flytöar täckta av högt gräs och kom så småningom fram till en större flytö. Då stängde Mäster Euftrat av svävarfunktionen och fortsatte till fots. Regnet började nu avta i styrka vilket även förbättrade sikten. Han gick upp för en mindre kulle och spanade där runt om med kikaren. Han undersökte otaliga flytöar och fick syn på en flock med jambufåglar, men till sin besvikelse ingen humanoid. När han vände sig om mot Sofie såg han att hon höll på med något i gräset en bit bort. Killern hade grävt en grop som den varsamt täckte över med jord.

”Vad håller du på med?” frågade Mäster Euftrat som blivit nyfiken på Sofies udda beteende.

Killern vände sig mot honom och böjde sig på samma sätt som hon brukade göra innan hon anföll sitt byte.

”Sofie! Skärp dig!” sa Mäster Euftrat som nu lagt in extra kraft i rösten.

Killern skakade då på huvudet och slappnade av. Hon gick fram mot Mäster Euftrat och gjorde snabba klickande ljud vilka killers brukade använda för att visa underkastelse. Hon lade även huvudet på sidan för att förstärka detta. Han nickade nöjd och rufsade om Sofies svarta hår. Killern stod stilla, till

synes belåten med behandlingen. Sedan fortsatte de att följa efter Minnas luktspår, som ledde dem åt sydväst. Mäster Euftrat tänkte inte ge upp den här jakten.

De följde de svaga luktspåren i flera timmar och passerade ett tjugotal vattenpassager på sin väg. De flesta passagerna var korta, men vid ett tillfälle hade de varit tvungna att ta sig över en sträcka på en halv kilometer öppet vatten. Nu befann de sig åter på torra land. Regnet hade avtagit helt men Sofies svarta päls var fortfarande blöt. Efter att de passerat en stor äng med lilafärgade blommor, där det svärmat av stora biliknande varelser, stannade killern plötsligt. Hon vände sig om och stirrade mot ett litet buskage strax norr om dem. Sofie hukade sig ner till en anfallsposition. Mäster Euftrat noterade förändringen, stannade upp och drog försiktigt fram sitt långa svärd. Vapnet var nyslipat och oerhört vasst. Han hoppades innerligt att kvinnan nu befann sig nära dem, så att han kunde få blöta sitt svärd med hennes blod. Mäster Euftrat smög i hukande ställning fram mot killern. Han rörde sig näst intill ljudlöst. När han var framme vid henne viskade han:

”Ta henne Sofie!”

Killern sköt fram som ett skott mot buskaget. När hon nästan var framme prasslade det till bland buskarna. En fluffig varelse flydde in i det låga gräset intill. Mäster Euftrat hann se att det var en liten hårig rundformad varelse som flydde. Inte alls någon humanoid. Han suckade missnöjt och började jogga efter Sofie.

Yuno sprang för sitt liv. I sin ena hand bar hon ett litet tygstycke, som var en avriven bit av Minnas tröjärm. Hon

hörde att något närmade sig bakifrån, fortsatte framåt ett par sekunder och slängde sig sedan tvärt åt vänster. Sofie missade henne med en hårsman och fortsatte framåt en bit innan hon fick stopp på sin tyngre kropp och på nytt följde efter den kvicka lilla duffeln. Yuno var riktigt snabb men killern var ännu snabbare. Paniktankar blandat med desperata flyktplaner fyllde duffelns pulserande hjärna. Då fick hon syn på en kattliknande ombuss, som troligen följt efter hennes lukt ett tag. Yuno ändrade riktning och rusade rakt emot den. Ombussen stirrade förvånad på duffeln och verkade inte veta om den skulle attackera eller fly. Yuno tog ett skutt rakt över djuret och fortsatte i samma riktning. Ombussen skulle just vända sig om när den såg något annat komma rusande rakt emot den. Sofie kunde inte hejda sina jaktinstinkter utan dök rakt emot ombussen med öppna käftar. Hon grep tag om djuret med sina klor och bet igenom dess oskyddade hals. Båda rullade runt på marken några meter och sedan var ombussen död. Sofie släppte taget om sitt byte och reste sig upp. Hon tittade irriterat ner på det dräpta bytet och fortsatte sedan förfölja duffeln, som av någon anledning även gav ifrån sig Minnas doftspår. Detta gjorde henne lite konfunderad, men de logiska tankarna sveptes bort när hon hörde sin mors röst: *Följ efter bytet och gör bara ditt jobb. Tänka kan du få göra senare. Jag har en plan.* Sofie skulle aldrig säga emot sin mor. Hon blev mer fokuserad och ökade farten.

Yuno blev lättad när hon äntligen fick syn på det blågröna vattnet ett tiotal meter framför sig. Kanalen framför henne var minst femtio meter bred. I vattnet var hon mycket snabbare än killern. Men plötsligt fick hon syn på något i ögonvrån. Sofie hade sprungit vid sidan om henne och närmade nu sig snabbt

från vänster. Yuno spurtade på, men insåg att hon inte skulle hinna fram till vattnet i tid. Killern tog några långa språng och kastade sig över henne. Yuno hoppade uppåt i ett desperat försök att undkomma faran, men en lång klo hakade sig fast i henne. Yuno drogs ner mot marken, men den höga farten i attacken gjorde att klon lossnade igen och hon rullade likt en skadad badboll snett ner mot vattnet. Yuno kände en skarp smärta i sidan och tappade tygstycket från Minnas tröjärm. Hon höll ihop sina smala ben tätt mot kroppen för att rulla bättre. Sofie återfick balansen och ställde sig upp. Hennes högra framklo var färgad av orangefärgat blod. Sofie tittade fascinerat på den lilla duffeln som plumsade ner i vattnet. Killern slickade av lite av blodet från klon med sin långa svarta tunga. Det smakade sött och gott. Sofie var nöjd med attacken och fortsatte framåt mot vattenkanten för att avsluta jobbet. Men när hon skulle ta ett språng ner i vattnet spratt Yuno till. Duffeln, som flöt på ytan likt en kork, började snabbt simma längre ut från land. Det bildades en slinga av orangefärgat blod i vattnet efter henne. Sofie kokade av ilska för att hon trott att djuret varit helt utslaget. Hon hoppade ner i vattnet och simmade efter det skadade djuret.

Mäster Euftrat kom fram till platsen där killern klöst den lilla duffeln. Hans skarpa blick fångade något i gräset. Han gick dit och plockade upp ett litet vitt tygstycke från en avriven tröjärm. *Jaså? Listigt... Någon försöker tydligen föra oss på villovägar.* Mäster Euftrat tittade ut mot vattnet och såg att Sofie höll på att simma efter något fluffigt djur ett femtiotal meter från strandkanten. Det såg inte ut som om hon skulle hinna ifatt sitt byte. Han andades in och ropade sedan med kraftig stämma:

”Sofie! Kom tillbaka omedelbart. Den där saken försöker bara vilseleda oss.”

”Vart är vi på väg?” frågade Minna med trött röst.

De hade nu gått nästan tre mil sedan i morse och hennes ben kändes tunga som bly. Solen, som slutligen lyckats tränga sig igenom de grå molnen, hade på nytt börjat gå ner i väster. De gick nu mellan några krokiga träd med gråbrun uppfläkt bark och gula barrliknande blad. Minna tyckte att träden såg sjuka ut, men det var så dessa träd såg ut. På marken växte vackra vita blommor med stora mörkgröna blad.

”Vi är egentligen bara på väg bort från ruinstaden och vi är nu i det område där jag brukar leta efter glimmerbubblor” svarade Philippe.

”Så bra! Då känner du igen dig här omkring.”

”Nja, inte riktigt. Flytöarna flyttar ju på sig beroende på hur strömmarna går. Men som tur är så går det ganska långsamt, så vissa av flytöarna runt omkring oss känner jag faktiskt igen. Den här flytön som vi går på nu har jag besökt flera gånger. Det borde finnas en bra plats att slå läger på någon kilometer bort. Du är kanske redo för en paus?”

”Jo gärna! Men hur är det med mat? Jag är jättehungrig.”

”Det borde inte vara något problem om du nöjer dig med vegetariskt. Det finns en hel del ätbara alger i Träskmarkens vatten och dessutom några växter på land som smakar riktigt gott. Jag håller tummarna för landväxterna. Om du får syn på några växter med runda röda frukter så får du gärna säga till. Det skall växa vildtomater häromkring.”

Ett par timmar senare slog Philippe och Minna läger i en liten dalsänka med bra insynsskydd i form av högt vassliknande gräs. De åt en middag bestående av råa vildtomater och en gul mossliknande växt som smakade som broccoli. Efter att solen gått ner bortom horisonten tillbringade de en händselös men ganska kall natt på flytön. Philippe hade svårt att sova och han vaknade flera gånger under natten av prasslande ljud runt omkring dem. Han ögon letade i mörkret, men han fick aldrig syn på vad som gett upphov till ljuden.

Följande morgon vaknade Philippe av tunga fotsteg som närmade sig. Han ryckte till, spärrade upp ögonen och fick direkt syn på den skyldige. Det var som tur var bara en klumpfot. Det underliga djuret var ungefär lika stort som en humanoid, hade ljusblått skinn och en lång snabel mitt i ansiktet. Snabeln liknade på många sätt en elefantsnabel. Klumpfoten hade dessutom två långa armar vilka den använde likt kryckor när den tog sig fram på flytöarna. Djuret var en växtätare och var bara farligt om den kände sig hotad. Då kunde den spruta ut en stråle med högkoncentrerad syra från snabeln mot sin angripare. Klumpfotens kolsvarta ögon tittade nu nyfiket på de två humanoiderna som låg på marken insvepta i varsin filt. Philippe tänkte inte göra något som kunde göra klumpfoten upprörd.

”God morgon kära klumpfot” sa han med låg röst.

Djuret lutade på huvudet och började svänga med sin snabel. Philippe vågade sig på att långsamt sätta sig upp. Klumpfoten backade något steg, vilket även fick Minna att vakna upp. När hon fick syn på djuret gnuggade hon sig först

i ögonen. Hon öppnade ögonen igen och klumpfoten stod kvar. Då hade hon inte drömt.

”Vad söt den är” sa hon sömnigt.

”Det är en klumpfot” sa Philippe försiktigt.

Minna nickade för sig själv, då hon tyckte namnet var mycket passande.

Klumpfoten backade ytterligare ett steg, vände sedan på sin kropp och fortsatte bort in i det höga fuktiga gräset. Den hade redan glömt sitt möte med de sömniga humanoiderna.

En stund senare var de åter på väg. Himlen täcktes av grå moln och det låg regn i luften. Trots detta var det inte så farligt kallt. Norr om dem såg himlen mörkare ut och det fanns en risk att ett oväder var på ingång. Philippe började nu bli orolig för Yuno som ännu inte kommit tillbaka. Han studerade noga omgivningen. Om flytöarna inte rört sig allt för mycket sedan sist, borde de nu befinna sig nära den plats där han veckan innan dykt ner till skimmermolkarnas fantastiska stad under vattnet. Minna gick fram till Philippe och sa:

”Du Philippe! Nu borde vi ju ha kommit långt ifrån den där ruinstaden. Har du kommit på någon ny plan för vår flykt?”

Philippe funderade ett tag innan han svarade:

”Nej, inte någon riktig plan. Jag tänkte nog mest att vi skulle gå i den här riktningen tills våra förföljare gett upp.”

”Och sedan?”

”Kanske tillbaka till Quenlinburg. Jag har en vän som heter Elina. Jag tror att hon skulle låta oss bo hos henne ett tag.”

”Elina? Henne har du inte berättat om tidigare. Vem är hon?”

”Bara en mycket god barndomsvän” svarade Philippe undvikande.

”Är hon söt” frågade Minna och log retsamt.

”Äh. Kan vi prata om något annat?”

Philippes kinder hade fått en svag röd ton som lyste igenom det gröna. Det var nu många dagar sedan som han träffat Elina och han undrade om hon var orolig för vart han tagit vägen.

När de kom fram till slutet av flytön blickade de ut över vattnet framför dem. Där låg ett tiotal mindre öar med ganska mycket vatten emellan sig. En flytö strax norr om dem låg dock väldigt nära, så Philippe började gå mot det hållet. Han tyckte att det vore skönt att slippa simma allt för mycket. När Philippe kommit ett tjugotal meter såg han att det plaskade till i vattenytan strax framför honom. Han blev nyfiken, gick närmare och såg då att det var en skimtermolk som simmat ända upp till ytan. Och om han inte misstog sig på färgkombinationen, var det faktiskt samma exemplar som han räddat från spikkrabborna för flera veckor sedan.

”Bobb! Kul att se dig igen” sa Philippe och hukade sig ner.

Skimmermolken fortsatte att vifta med sina långa armar, som om den ville säga honom något mycket viktigt. Philippe sträckte ut en hand mot Bobb, men innan de hann få kontakt med varandra hördes en syrlig röst:

”Nämen så trevligt att äntligen träffas. Vi har letat efter er ett tag” sa Mäster Eufrat.

Han stod vid den möjliga överfarten en bit bort. Han hade armarna i kors och ett stort flin på sina läppar. Plötsligt slog det ner en stor blixtnågon kilometer bakom honom, vilken följdes upp av ett ödesmättat dån. Mäster Eufrat lutade bak

huvudet och skrattade. Sedan drog han fram sitt långa svärd. Tunga vattendroppar började samtidigt falla ner över dem alla och Minna drog fram en liten kniv hon hade i bältet. Bladet var bara sju centimeter långt och eggen ganska slö. Philippe hade för tillfället ingenting alls att försvara sig med. Han skulle precis vända sig om och fly för sitt liv, när han fick syn på en killer som rusade rakt emot dem. Den var fortfarande tjugofem meter bort, men avståndet krympte extremt snabbt.

”Akta dig!” utropade Philippe och drog i Minnas arm för att hon skulle se faran.

Minna svängde runt och fick direkt syn på nidlejonet, vilket var hennes namn på en killer, springa rakt emot henne. Ett gammalt hat tändes inom henne och brände som ett vidglödgat järn i hennes sinne. Hennes hjärta började bulta. Det här var hennes verkliga fiende, som spridit skräck i hennes värld när hon var liten. Hon hukade sig ner och lyfte kniven, redo att hugga till. Minna visste att nidlejonet hade en svag punkt vid sidan av huvudet. Dessutom kunde de saktas ner effektivt om man kapade av deras ben som var svaga precis vid lederna. Men skulle hon verkligen kunna träffa någon av dessa ställen med sin lilla kniv? Philippe förstod att deras enda möjliga flyktväg var träskvattnet. Han tog tag i Minnas arm för att få henne med sig ner i vattnet, men hon stod orubbligt kvar. Philippe insåg att de inte skulle komma undan killerns attack och gick emellan den och Minna. Han visste inte varför han gjorde denna heroiska men dumdristiga gest. Killern, som getts namnet Sofie, överaskades av den manliga humanoidens oväntade rörelse och bromsade in sina steg. Det var den kvinnliga humanoiden som var hennes riktiga byte. Hon svepte till hårt med sitt vänstra framben vilket träffade

Philippe vid sidan av huvudet. Han for iväg ett par meter och landade på sidan i det fuktiga gräset. Philippe var helt utslagen. Minna klev fram mot sin ärkefiende och högg blixtsnabbt med kniven mot leden i killerns högra framben. Men kniven hamnade lite snett och lyckades endast göra en ytlig rispa i benets hårda hölje. Sofie knuffade till Minna så att hon föll och landade på rygg i gräset. Samtidigt tappade Minna sin kniv. Sofie kände en stark blodtörst. Det var det här hon levde för och nu ville hon dra ut lite på njutningen. Minna kröp baklänges mot vattnet i ett desperat försök att komma undan. Sofie klev fram några steg och använde ett ben för att trycka ner kvinnan mot marken, så att hon inte skulle lyckas kasta sig ner i vattnet. Minna var fast. Killern ställde sig rakt över sitt byte och hennes fyra bleka ögon tittade rakt ner mot kvinnans panikslagna bruna ögon. Men Sofie kunde även se en stark trots som lyste igenom paniken. Minnas bröstorg för upp och ner likt en blåsbälg. Sofie öppnade sina kraftiga käkar för att ta sig en första smakbit från det saftiga köttet. Men plötsligt stelnade hon till. Hon hade hört något från vattnet och varningssignaler blixtrade till i hennes hjärna. Vattenytan snett bakom killern bröts plötsligt i en stor vattenkaskad när en gigantisk gråsimmare for upp likt en projektil. Den sex meter långa gråsimmarens flög rakt emot den mörka killern och öppnade sin stora käft på vid gavel. Sofie försökte att hoppa undan, men det var för sent. Gråsimmarens käft slöts runt killerns kropp och det hördes ett krasande ljud när de vassa tänderna bet igenom killerns hårda skal. Sofie skrek ut i panik, men till ingen nytta. Minnas hjärta hoppade över några slag när den stora gråsimmarens, som med ett trollslag, slet bort killern ovanför henne. Gråsimmarens tunga kropp

landade endast någon halvmeter ifrån henne. Det var mycket nära att Minna blivit krossad. Minna kände en stark lukt av ruttet fisk. Hon vred på huvudet och såg fascinerat på när gråsimmarens stora käft rörde sig mekaniskt upp och ner. Ett par av killerns ben stack ut ur bestens mungipa och ett av dem föll ner till marken när det tuggats sönder likt en använd tandpetare. På gråsimmarens rygg satt det en liten skimmermolk, som en modig ryttare på en gigantisk häst. Den lilla varelsen kommunicerade med besten genom att trycka ner sina fingerliknande utskott mot dess rygg. Gråsimmarens använde då sina långa utskott, som satt på varsin sida av dess kropp, till att långsamt börja kravla tillbaka mot vattnet igen.

Mäster Euftrat hamnade i tillfällig chock och blev likblek i ansiktet när gråsimmarens plötsligt attackerade hans älskade kompanjon. Det var först när den stora besten gled ner i vattnet, som han började röra sig. Han tog ett fastare tag om svärdfästet och började gå framåt med bestämda steg. Men då såg han rörelser på vattenytan strax bakom Minna. Ytterligare två gråsimmare hade kommit upp till ytan och de var nu på väg mot hans håll. Mäster Euftrat stannade upp och tittade på de fasansfulla monstren. Han slängde iväg en hatisk blick mot kvinnan, som satt framåtlutad över den grönhyade groddpojken.

”Skit också!” svor han innan han vände om och flydde inåt ön.

Kapitel 26

Världen började så sakteliga komma tillbaka. Högra sidan av huvudet bultade våldsamt och sände vågor av smärta genom huvudet. Philippe öppnade långsamt ögonen och såg suddiga grässtrån som gradvis blev allt skarpare. Huvudvärken var definitivt värre än en tuff baksmälla orsakad av en helkväll ute tillsammans med John på värdshuset *Gyllene Svinet*. Philippe försökte att tänka men det gick trögt. Ett litet blåglänsande småkryp kröp upp för ett grässtrå och bestämde sig sedan för att fortsätta sin vandring på Philippes näsa. Han viftade bort krypet från nästippen, rullade runt till rygg och stönade djupt. Fragment från vad som hänt började dyka upp i hans huvud. Sedan satte han sig upp och förde upp en hand till högra sidan av skallen. Där kände han försiktigt på en öm bula. Philippe tittade sig omkring och fick syn på Minna. Den mystiska kvinnan satt på knäna precis intill vattenytan. Hennes ena arm var utsträckt och handen hade omfamnats av en skimmermolks långsmala fingerliknande utskott. Philippe fokuserade blicken och blinkade till. Skimmermolken i fråga såg precis ut som Bobb, så han antog att det måste vara Bobb. Ytterligare minnesbilder poppade upp trots huvudvärken. Han tänkte tillbaka på när skimmermolken visade honom den fantastiska staden under vattnet. Philippe ställde sig upp och tittade sig omkring. *Blev vi inte attackerade av en killer? Och den där obehaglige valariske mannen ... Vart tog han vägen?*

Philippe fick syn på något avlångt och smalt som låg till hälften dolt i gräset ett par meter från vattnet. Han gick fram och plockade upp föremålet.

”Oj!” utbrast han och släppte förskräckt det avkapade benet från en kill. ”Vad har hänt här?”

Då vände Minna på huvudet och såg på Philippe. Bobb släppte sitt grepp om hennes hand och sjönk långsamt ner under vattenytan.

”Helt fantastiskt!” sa Minna och hennes ansikte verkade skina som en mindre sol.

Hon ställde sig upp och torkade av sin blöta hand mot sin tröja. Det tog några sekunder innan Philippe förstod att hon inte pratade om att killern nu är borta.

”Aha! Du menar den där tankegrejen med Bobb? Visst är det häftigt?”

”Han tog mig tillbaka till min barndom och bortom det. Nu förstår jag hur allt hänger ihop mycket bättre.”

”Jo, jag hade väl en liknande upplevelse” sa Philippe och tänkte tillbaka på när skimmermolken visat honom hans föräldrar när de levde.

Minna såg fundersam ut en stund och sa sedan:

”Betyder det att? ... Jo, så måste det vara.”

”Va?”

”Åh, det var inget. Hade bara en liten vetenskaplig fundering om tid och rum. Inget du behöver anstränga dina små grå celler med. Min bakgrund som disputerad fysiker hjälper mig att förstå vissa samband som andra inte ser.”

Philippe blev tyst. Han tyckte inte om hennes ton. Minna gick fram till honom och lade sina händer på hans axlar och tittade honom djupt in i ögonen.

”Jag måste snart bege mig hem igen. Den trevliga skimmermolken du kallar Bobb var väldigt tydlig på den punkten. Han sa att det var jätteviktigt.”

”Eh. Och nämnde han något om hur du skall komma hem?”

”Jodå. Vi väntar här en stund. Bobb kommer snart tillbaka. Den han hade med sig var för liten.”

”Okej...” Philippe tittade frågande på henne. ”Kan du under tiden berätta för mig vad som hänt med killern och den där valariske mannen som var här förut?”

Ett tiotal minuter senare dök Bobb upp till ytan igen. Minna satte sig åter ner på knä och sträckte ut sina händer mot honom. Skimmermolken överlämnade försiktigt en decimeterlång rundslipad röd kristall till henne. Minna synade den vackra kristallen, som verkade glöda med ett inre ljus. Den kändes varm i hennes hand men inte het, så hon kunde hantera den utan att bränna sig. Hon nickade nöjt och lade ner den röda kristallen i sin bröstficka.

Det hade blivit kväll och regnet hade avtagit till ett stilla duggregn. Mäster Euftrat smög sig försiktigt fram genom det höga gräset. Under de senaste timmarna hade han följt efter Philippe och Minna på avstånd. De hade börjat vandra österut och Mäster Euftrat undrade vart de två besvärliga typerna nu var på väg. Han stod vid vattenkanten och tittade över mot en annan flytö. Ett svagt sken från en varm lägereld lyste upp platsen där hans plågoandar måste befinna sig. Mäster Euftrat satte på svävardriften på sina skor och svävade långsamt ut över vattnet. Han blickade nervöst ner mot vattnet, men inga stora grå monster syntes till. Han hoppades att de enorma

bestarna bara var aktiva på dagen, alternativt befann sig väldigt långt borta från hans position. När han kommit halvvägs över vattnet fick han syn på en mörk siluett på andra sidan strandkanten. Mäster Euftrat kände igen personen. Det var den där lille uppnosige groddpojken som vandrade tillsammans med kvinnan från rymdskeppet. Han drog långsamt fram sitt exklusiva svärd från sitt fäste på ryggen. Svärdets egg var så vasst att den kunde klyva ett fallande hårstrå.

”God kväll!” sa Philippe med lugn röst. ”Jag ser att du hittat oss igen.”

”Kan jag vänligen få ditt namn innan jag genomborrar dig med mitt svärd?” frågade Mäster Euftrat med irriterad röst.

Han andades tungt. Lukten från ruttnande alger, som låg som en bank emellan honom och den unge mannen, slog emot hans känsliga näsa. Han längtade att få komma tillbaka till civilisationen igen. Bli upppassad av sina undergivna tjänare och sova i en mjuk säng i ett rum med luftkonditionering.

”Du är inte värdig mitt namn” sa Philippe och snärtade till med handleden.

En sten slungades iväg och träffade Mäster Eufrats högra sko.

”Vad håller du på med din lille slyngel?” sa han och skrockade. ”Har du svårt att träffa mig med dina små stenar på det här korta avståndet. Historien om David och Goliat är faktiskt bara en saga. Visste du inte det? Men du är visst inte bra på någonting, eller hur? Ni groddar är ju helt värdelösa. Det bästa vore att rensa bort er alla från den här planetens yta.”

Mäster Euftrat skrattade hånfullt och svävade framåt ytterligare någon meter. Philippe snärtade då iväg ytterligare en

sten. Den här gången tog han bättre sikte och stenen träffade sidan på skon, rakt på den gula knappen som styrde svävarfunktionen. Det klickade till och sedan föll Mäster Eufkrat rakt ner genom den algövertäckta vattenytan. En stund var hela hans kropp under vattnet, men efter ett par kraftiga simtag kom han upp till ytan igen. Han spottade och fräste ilsket:

”Du din jävla lilla slyngel. Jag skall sprätta upp dig som en fisk.”

Mäster Eufkrat lyfte sitt svärd och hötte hotfullt med det i luften. Han tog några simtag och kom allt närmare strandkanten. Philippe såg osäker ut, backade ett par steg och gjorde sig redo att springa därifrån. Han hade ytterligare några småstenar i handen, men de skulle inte göra någon nytta i detta läge. När Mäster Eufkrat endast var ett par meter från flytön kände han en skarp smärta i sitt högra lår.

”Aaaj! Vad faan var det där?”

Mäster Eufkrats ansiktsdrag ändrades. Han såg nu både förvirrad och rädd ut. Philippe pustade ut och sa med retsam röst:

”Du vet väl att det brukar finnas massor av spikkrabbor där det finns massor av ruttande alger. De har ofta sina bon där. Eller visste du inte det?”

Mäster Eufkrat skulle just ta ytterligare ett simtag när något vasst spetsade honom i sidan. Han skrek ut i smärta och stoppade ner huvudet för att se vad som angripit honom. Men sörjan av ruttande alger gjorde att det var omöjligt att se något. Han svingade sitt svärd under vattnet i vida bågar för att försöka fäkta bort faran, men träffade ingenting. Plötsligt genomborrades hans vänstra vad och kort därefter stack något honom i armen. Han tappade svärdet och försökte i panik

simma in till flytön. Men då anfölls hans oskyddade rygg av en ovanligt stor spikkrabba. Den omfamnade honom i ett kraftigt famntag vilket fick honom att sjunka ner under ytan. Mäster Euftrat försökte skrika, men hans öppna mun fylldes av unket vatten.

Philippe stod kvar i ytterligare några minuter för att vara säker på att Mäster Euftrat inte kom upp igen. Sen gick han tillbaka mot lägerelden samtidigt som han visslade på en glad melodi. Han kände sig ovanligt munter.

Kapitel 27

”Yuno!” ropade Philippe och började springa mot vattenbrynet.

Duffeln öppnade sina blöta ögon och vände försiktigt på huvudet mot det håll ljudet kom ifrån. Hon stötte sig mot ena benet, lyckades få ordning på ytterligare ett par ben och hävde sig långsamt upp till stående. Philippe stannade upp ett par meter framför Yuno, närmade sig långsamt och la ömsint en hand på hennes huvud. Han tittade på såret som killerns klo hade lämnat efter sig och fick tårar i ögonen. Såret var djupt, men hade redan börjat läka. I såret syntes en gulgrön skorpa vilket var ett positivt tecken för dufflar. Det betydde att det inte blivit infekterat. Yuno gav honom ett trött leende och började prata på sitt eget språk. Philippe förstod som vanligt ingenting, men nickade i samförstånd. Yuno gav honom en klapp på kinden och blinkade med sina stora blöta ögon.

Minna kom fram till dem bägge. Hon pustade ut efter språngeturen och tittade på de återförenade vännerna. Hon ville inte förstöra stämningen genom att säga något dumt, så hon höll sig tyst.

Vädret hade klarnat upp och den påbörjade kvällen utlovade en fantastisk solnedgång med några få skira molnslöjor och färger som började gå emot orange och lila. Philippe och Minna hade letat efter Yuno under hela dagen och nu hade de äntligen hittat henne.

Minna viftade bort några småkryp som surrade runt omkring hennes huvud och väntade en stund. Till slut tröttnade hon på tystnaden och frågade:

”Hur mår hon?”

”Hon är skadad, men kommer att klara sig bra” sa Philippe och vände sig mot Minna. ”Dufflar har bra läkkött. För ett par år sedan hamnade Yuno i strid med ett par stenrättor. Då såg hon mycket värre ut än nu. Den gången tog det ett par dagar tills hon var på benen igen. Nu räknar jag med att det går fortare. Vi får se hur hon mår imorgon bitti.”

De stannade på platsen för natten och när de satt runt lägerelden försökte Philippe få reda på mer om kvinnans mystiska ursprung. De började att diskutera alldagliga ting och gick igenom vad de varit med om och överlevt de senaste dagarna. Så småningom Philippe att Minna började öppna upp lite. Då han ville veta mer om hennes bakgrund och vart hon kom ifrån passade han på att fråga:

”Finns det något mer du kan berätta om dig själv?”

Minna tvekade, men svarade sedan:

”Jo, som du redan vet så kommer jag ju inte härifrån. Mitt riktiga hem är väldigt annorlunda mot det här. All den här vilda naturen!”

Hon gjorde en svepande gest mot det öppna landskapet omkring dem. Philippe nickade och började tugga på en ätbar rot de hittat vid vattenbrynet. Minna fortsatte:

”Den planet jag kommer ifrån befinner sig mycket lång härifrån. Vårt rymdskepp var ett av femton som lämnade vårt hem för sju år sedan. Uppdraget var att hitta andra planeter som redan befolkas av humanoider och skapa kontakter för

fredligt samarbete och handel. Jag började min karriär som fysiker, men sedan vidareutbildade jag mig till diplomat, med högsta behörighet att upprätta samarbetsavtal och militära allianser. Det var min uppgift! I alla fall enligt den ursprungliga planen.”

”Men det gick inte så bra ...” konstaterade Philippe.

Minna skrattade.

”Nej, det har du rätt i. En sämre start för min grupp kunde man nog inte tänka sig. Jag saknar verkligen mina kollegor som omkom i kraschen. Under färden hade vi hunnit bli riktigt goda vänner.”

Minna torkade av en tår från kinden och fortsatte:

”Ni är väldigt skjutglada på den här planeten.”

”Skyll inte på mig” sa Philippe och gjorde en avvärijande gest med händerna.

”Nä! Så klart jag inte gör. Men någon i er militära ledning måste ha beordrat anfallet på vårt skepp.”

Minna log och la en hand på Philippes axel.

”Det är faktiskt något jag vill ge dig.”

”Ett nytt armband?” sa Philippe syniskt.

”Nä” sa Minna och snörpte på munnen. ”Vi glömmer det där tycker jag. Den här gången kan du lita på mig.”

Minna knäppte loss det halsband hon bar runt halsen, delvis dolt under tröjan, och räckte över det till Philippe.

”Varsågod! För att du stått ut med mig under den här tiden och räddat mitt liv flera gånger.”

Philippe tog emot halsbandet och synade det. Kedjan var av guld och längst ner fanns en rund blå sten. Det verkade inte finnas några dolda knappar på stenen.

”Tack!” sa han och trädde halsbandet över huvudet. ”Jag är nog faktiskt värd denna. Det har varit riktigt ansträngande att hålla på att rädda dig hela tiden.”

Minna skrattade och började peta i elden med en pinne. Hon tittade på Yuno som låg och sov ett par meter från elden. Hennes utdragna snarkningar påminde om en spinnande katt. Sedan såg Minna allvarig ut och vände hon sig tillbaka mot Philippe.

”Ni har en fantastisk planet här, men ni har ett jäkligt stort problem. Större än du kan ana.”

”Och vad är det?”

Philippe kände allvaret i hennes röst och fick en klump i magen. Han böjde sig framåt.

”Det gäller era killers. Vi kallar dem nidlejon! De är mina och era riktiga fiender.”

”Killers? Är inte de bara dumma djur som lyder sina herrar blint?”

”De är tyvärr mycket mer än så. Nidlejonen låtsas ibland vara korkade djur. Ni verkar som tur var inte ha så många av dem här ännu, men när ni minst anar kommer de att vända sig emot er och slå till.”

”När du nämner det så är det faktiskt något jag funderat på gällande dessa killers. De verkar ha blivit fler under sista tiden. Under mitt sista besök i Quenlinburg såg jag en massa av dem på Stora Torget.”

Minna nickade tankfullt.

”Jag kan tyvärr inte följa med till staden, för det är något annat jag måste göra. Men det finns faktiskt något du kan göra. Du kommer ihåg att jag tidigare nämnt att nidlejonen är tätt sammanlänkade med nedriderna, som ser ut som stora

träd. Forskare på min hemplanet har kommit på att nidlejonen kommunicerar med varandra genom radiovågor. Man kan störa deras kommunikation genom att skicka ut egna radiovågor, vilket verkligen stör deras taktiska och destruktiva förmåga. Det är ett knep som hjälpte oss att besegra deras koloni på månen för drygt tjugo år sedan.”

”Hm.” sa Philippe och funderade. ”Så hur ser de där nedriderna ut egentligen? Beskriv dem gärna i detalj.”

Kapitel 28

Staden Quenlinburg vaknade sakta upp efter en kylig morgon. En svag nordvästlig vind blåste in mellan gatorna och svepte bort den fuktiga morgondimman.

Killern kände plötsligt att något var fel. Den började skaka som i frossa och dunkade huvudet mot en husvägg av tegel för att få de hemska sinnesbilderna att försvinna. En barnfamilj som passerade blev rädda och sprang därifrån i panik.

”Vad håller du på med Betsy?” röt en lång valarisk man som var killerns skötare.

De var ute på ett rutinuppdrag åt stadens polisstyrka och höll på att patrullera gatorna i Quenlinburg. Valariern tyckte att det var ett tråkigt uppdrag, men då ordern kommit högt uppifrån var det bara att lyda. Mäster Euftrat var fortfarande försvunnen och någon högre upp i hierarkin verkade oroa sig för att något skulle kunna hända i den vanligtvis lugna staden Quenlinburg.

Killern Betsy vände sig om mot sin skötare och gul fradga droppade ner från dess käftar. Valariern tog fram sin elstav och stötte den mot killern. Det blixtrade till och djuret backade ett steg.

”Bra Betsy! Skärp dig nu!”

Valariern slappnade av och plockade undan elstaven. Killern kröp ihop mot den stenbelagda gatan och tog plötsligt ett språng mot sin väktare. Valariern hann inte reagera förrän

hans hals blev uppsliten av bestens kraftiga käkar. Killern släppte sitt grepp, lämnade sin döda skötare på gatan och sprang in i en smal gränd.

I en annan del av staden brakade en stor killer plötsligt rakt igenom en fönsterruta till ett bageri. Det hördes ett högt skrik från en äldre man, som precis hade betalat för ett par nybakade baguetter. Folk flydde undan när killern fortsatte genom lokalen. Den forcerade en dörr med lätthet och kom till bageriets inre utrymmen med heta ugnar som gräddade de bröd man inte hunnit färdigt med under morgonpasset. Killern knuffade undan en storvuxen kvinna som stod i dess väg och fortsatte framåt tills den kom ut igen på baksidan av bageriet. Där tvekade den i några sekunder innan den sprang vidare mot en grönskande park.

John log mot Philippe när han använde gasolbrännaren till att tända eld på ytterligare ett av trädets tjocka blomkålsliknande bladverk. Han hade alltid tyckt om att elda och hans pappa hade ibland oroat sig för hans pyromaniska tendenser. Yuno, som tyckte det började bli för varmt vid elden, hade gått bort ett tjugotal meter där hon halvt gömde sig bakom några ölfat. Elden började nu ta sig ordentligt. Philippe, som lämnat en tom dunk med brandfarlig olja vid sina fötter, fick hålla för sina känsliga öron när det stora trädet på torget kved av smärta. John verkade dock inte höra ljudet alls. Elden hade nu tagit sig rejält och höga lågor stod upp som en fyrkvast mot den blå himlen. Ett moln av tjock rök blåste långsamt vidare mot sydost och trädets normalt ljusrosa bark var bitvis helt förkolnad.

”Det här var kull!” sa John och fortsatte att elda med sin gasolbrännare.

”Jo, men vi får skynda oss. Dina poliskollegor kan komma hit när som helst. Jag tror inte att det vi gör är direkt lagligt. Vi skulle troligen åka dit för förstörelse av stadens egendom.”

John skrattade, men tystnade när han fick syn på något ett trettiotal meter bort. En killer försökte med ostadiga ben springa över ett tak och den var på väg rakt emot dem. Takplattor lossnade, kanade ner en bit och föll sedan ner mot gatan där de krossades. Killern hoppade eller föll ner från taket och landade klumpigt på den stenbelagda gatan nedanför, endast ett par meter från en liten sjuårig flicka med flätor. Folk i närheten råkade i panik och flydde, men en äldre kvinna hade fortfarande kvar sitt lugn. Hon fattade tag i flickans hand och hjälpte henne snabbt därifrån. Killern kom på fötter och började springa mot det brinnande trädet. Men besten kom endast ett tiotal meter innan den stannade och föll ihop på marken. Killern började skaka okontrollerat och lyckade inte resa sig upp trots ytterligare försök. Philippe fick snart syn på ytterligare en killer som var på väg åt deras håll från Kungsgatan. Han varnade John som vände blicken åt det hållet. Men besten gick lyckligtvis framåt med långsamma skakiga steg. Philippe trodde inte att den skulle lyckas ta sig ända fram till trädet.

”Det verkar riktigt fungera, även utan radiosignaler” sa John muntert. ”Och nu har elden tagit sig bra. Det här elaka trädet har inte en chans.”

Philippe nickade och drog ut sina fingrar ur öronen. Det skrikande ljudet hade avtagit och var nu endast som ett smått irriterande bakgrundsljud. Han fick syn på något åt norr och

pekade. John vände sig om. Han såg först endast den stora staden Athena som svävade likt en stor ballong över staden. Men sedan fick han även syn på ett litet silverfärgat rymdskepp som med hög fart flög in mot torget.

”Skit också!” sa han.

”Oroa dig inte. Det är hon!” sa Philippe.

Han höjde sina armar och vinkade. Rymdskeppet flög över dem på hundra meters höjd och fortsatte sedan söderut. Därefter flög det allt högre och högre. Dess hastighet ökade och snart var det helt utom synhåll.

”Vad var det där för rymdskepp?” frågade John som såg mycket konfunderad ut. ”Det såg ut att ha vingar. Jag har aldrig sett något liknande.”

”Det är gammalt. Mycket gammalt” sa Philippe med blicken riktad upp mot den blå skyn.

Lycka till på resan hem Minna. Jag undrar om vi någonsin ses igen. Han tog fram halsbandet han fått av henne och studerade stenen noggrannare. Mönster fanns graverade på stenens yta och Philippe tyckte att det såg ut som konturer som representerade stora hav och landmassor på en helt främmande planet. Han kände inte igen konturerna, men lovade sig själv att han skulle försöka ta reda på mer om denna mystiska planet. Han jobbade ju i alla fall i ett antikvariat som hade tillgång till mycket gammal litteratur.

Då hördes ljudet från en gäll visselpipa. Polisen var på väg åt deras håll!

”Dags att sticka!” sa John och släckte gasolbrännaren.

Philippe kom tillbaka till nuet och började springa efter sin vän. Yuno hakade på och sprang efter dem på lätta fötter. På vägen sprang hon fram till killern som hoppat ner från taket.

Den låg på sidan och såg mycket trött ut. Yuno gav odjuret en hård spark i sidan. Till synes utan effekt, men det kändes bra. Sedan försvann de tre in på en närliggande gata. Ingen av dem ville vara på plats när polisen kom dit.

Epilog

Fyra dagar senare gick Philippe och Yuno uppför den gamla Stenhuggargatan i den västra delen av Quenlinburg. Philippe hade på sig sina allra finaste klädesplagg vilket inkluderade en silvergrå rock. Han hade dessutom tvättat håret, så nu var det betydligt fluffigare än vanligt. Duffeln var sedan ett par dagar helt återställd och skuttade energiskt några meter före den unge mannen. De passerade tre medelålders kvinnor som stod och pratade utanför en fruktaffär. Philippe hörde att de skvallrade om vissa saker som förändrat staden under de senaste dagarna. Och saker hade verkligen förändrats för Quenlinburg. Huvudstaden Athena, som svävat ovanför deras stad likt en överbeskyddande mor under ett par veckor, hade dragit vidare åt sydväst för att vaka över någon annan stad. Antalet patrullerande poliser på gatorna hade minimerats till samma nivå som för en månad sedan och varken polisen eller militären använde sig längre av några killers. Efter det att blomkålstrådet brunnit upp, hade nästan alla killers blivit mer eller mindre handlingsförlamade. De flesta av dem avlivades för säkerhets skull, men vissa exemplar togs tillbaka upp till Athena, där de låstes in för vetenskapliga studier. Quenlinburg hade återgått till sitt gamla lugna tempo, vilket de allra flesta medborgare i staden uppskattade. Philippe tog upp ett paket ur sin kappsäck. Det innehöll en gammal historiebok från antikvariatet. Han hade lyckats köpa den till rabatterat pris.

Inslagningen var amatörmässig, men han hoppades att hon skulle tycka om innehållet.

När Philippe kom fram till en stor rödmålad träport stannade han upp och rättade till håret. Håret gjorde motstånd och frisyren vägrade som vanligt att anpassa sig efter hans vilja. Han ringde på dörrklockan och tog ett steg bakåt. Det tog en halv minut och sedan öppnades dörren.

”Philippe! Hej! Det var länge sedan. Är allt bra med dig?” frågade en strålande Elina ifrån sin rullstol.

Hennes gröna lockiga hår var till och med mer skruvat än vanligt och hon hade vit målarfärg på kinderna, på pannan och på händerna. Hennes kläder hade dock endast enstaka vita fläckar. Elina hade hjälpt till med familjens renovering av köket.

”Jodå, allt blev bra till slut.” svarade Philippe.

Han fumlade lite nervöst med paketet och räckte sedan fram det till henne.

”Varsågod! Grattis!”

”Tack!” sa Elina och tittade fundersamt på paketet. ”Men det är inte min födelsedag idag?”

”Eh. Kanske inte det. Men jag ville ändå ge dig något. Jag vet ju att du är allergisk mot vissa blommor, men jag kom inte ihåg vilka blommor då tål. Därför blev det någonting annat.”

”Det var bra tänkt. Tack så mycket då!” sa Elina och gav honom en blinkning.

Medan hon energiskt började slita upp omslagspapperet, fortsatte Philippe:

”Är du möjligen fortfarande intresserad av att följa med på dansen ikväll?”

”Ikväll? Är dansen ikväll?” utbrast hon förvånad.

Philippe nickade och gav henne en fundersam blick.

”Börjar faktiskt om två timmar, men tänkte komma hit lite tidigare om du glömt ...”

”Glömt? Så klart jag inte glömt. Skojade bara. Men jag behöver nog skrubba av mig den värsta färgen innan vi går, men självklart följer jag med.”

Philippe såg lättad ut. De två ungdomarna stod och tittade på varandra och ingen av dem verkade veta hur de skulle fortsätta samtalet. Då hördes fotsteg från någon som sprang nerför gatan. Philippe vände sig om och blev förvånad över att se Steven komma joggande emot dem.

”Philippe!” sa Steven och fortsatte ända fram till den stora träporten. Han höll sig mot väggen och flåsade tungt.

”Så bra att jag hittade dig. Min kondition är tydligen inte lika bra som förr.”

”Hej på dig Steven!” sa Philippe. ”Har det hänt något?”

”Jo, något har hänt. Har du sett John idag?”

”Nä. John och jag ... träffades för fyra dagar sedan, men efter det så har jag inte sett honom. Vad? ...”

”Ubåten är borta och jag misstänker att min förbaskade son ligger bakom stölden” sa Steven med irriterad och uppgiven röst.

”John? Nä, han skulle väl aldrig ...”

”Det finns ett vittne som fick syn på förövarna innan ubåten lämnade hamnen. Vittnet, som är en mycket trovärdig gammal dam, beskrev att hon såg någon som liknade min son hänga ihop med en ung valarisk kvinna. Känner du till något om detta?”

Philippe funderade snabbt och försökte plussa ihop ett och ett. *En ung valarisk kvinna ... Kan det vara hon från Athena?*

Men varför skulle John ta sin fars ubåt? Om inte ... Vad berättade jag egentligen under förhöret? De röda kristallerna?!

"Attan också!" utbrast Philippe.

"Så du vet något?" frågade Steven och lade sina stora händer på pojkens axlar.

"Kanske. Jag har i alla fall en stark misstanke. Låt oss ta en båt och lasta den med dykutrustning. Jag är rädd för att John är på väg att begå ett stort misstag."

"Vad då för misstag?" sa Steven och tittade på Philippe.

"Vi kan ta min familjs båt." sa Elina hjälpsamt och avbröt Stevens funderingar. "Den är riktigt snabb"

"Tack!" sa Steven och tittade tacksamt på Elina. "Bra! Då ses vi nere vid hamnen om en kvart."

Sedan började han springa upp för gatan igen för att hämta dykutrustningen och andra saker de kunde behöva från sitt laboratorium. Elina tittade på Philippe som stod och tänkte på något med rynkad panna.

"Vad tänker du på?"

"Dansen! Vi missar den, eller hur?"

Elina nickade, men såg inte ett dugg ledsen ut för det.

Böcker utgivna av Peter Gimle:

Barnböcker:

Ida i rymden	1995
Jakten på den försvunna nallen	1997
Trollflickan Trissa	1999
Anton och husdraken	2005
Ronia och den skadade älvan	2006
Ronia i underjorden	2009

Böcker för ungdomar och vuxna:

Ölsmakaren	1990-1998/2003/2007/2009/2011
Ljusets drottning/Minoras änglar	2005/2013
Den svarta lådan	2013
Tjuven och alkemisten (3 delar)	2018
1. Konungarikets fall	2011/2013
2. De sju demonerna	2015
3. En lång vinter	2017
815C	2019
Under ytan	2020

Se även www.worldofgimles.se